PETRE LUSCALOV

FIUL MUNȚILOR

EDITURA ION CREANGĂ

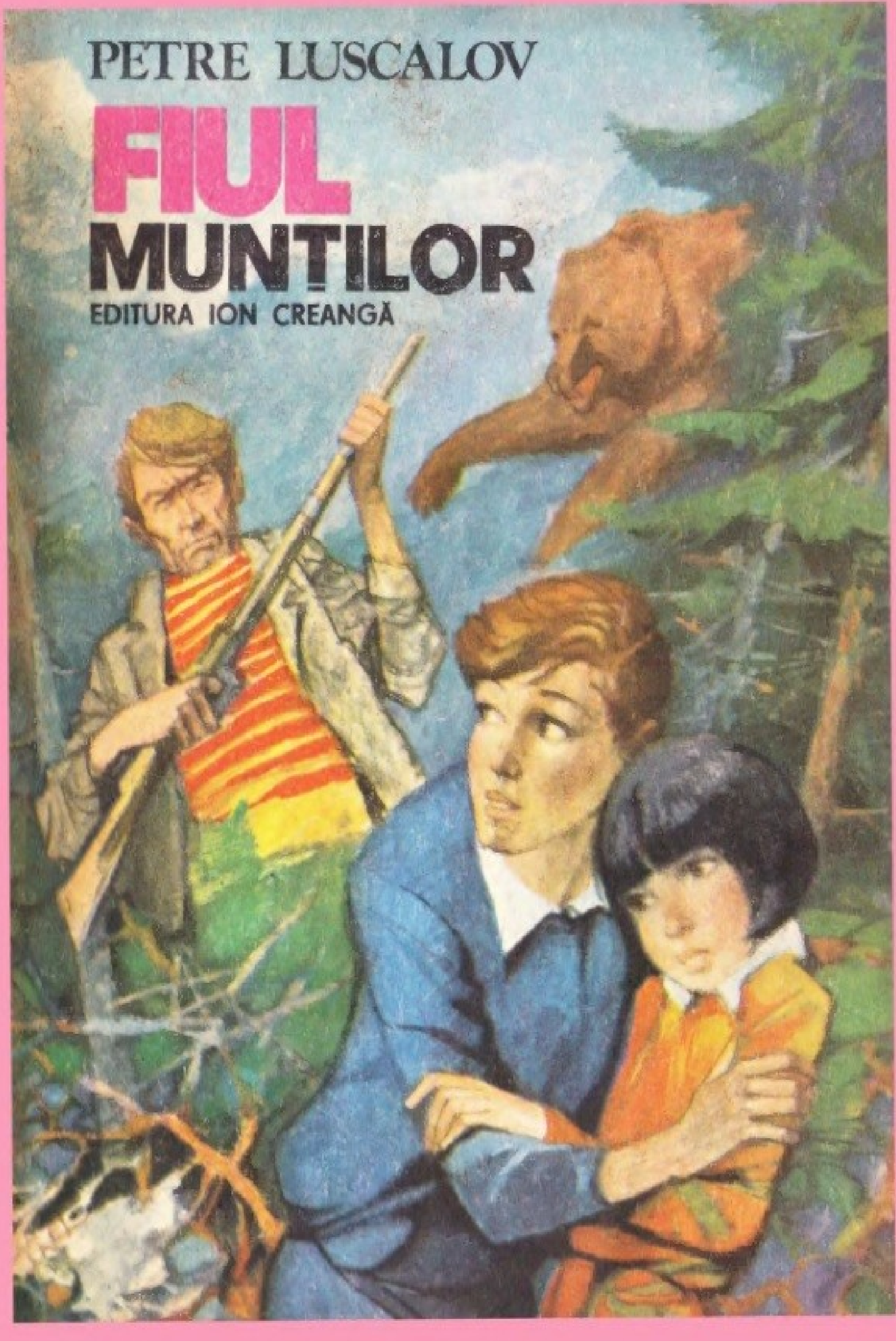

PETRE LUSCALOV

FIUL MUNŢILOR

Copertă şi ilustraţii GH. MARINESCU

EDITURA ION CREANGĂ • BUCUREŞTI, 1985

MICUL GRUP DE TURIŞTI se tîra cu greu, cu o încetineală de melc, prin gigantica prăvălire de stînci ce strălucea în soarele orbitor ca valurile încremenite ale unei mări de piatră.

Jur-împrejur, pereţi verticali de cremene se avîntau într-o scînteiere cenuşie şi rece ca de oţel spre înălţimi ameţitoare, umbrite ici si colo de luminarea verde si stinsă a cîte unui brad crescut deasupra abisului. Pe măsură ce urcau, aceşti pereţi muţi şi ameninţători se învăluiau într-o pîclă albastră fumurie, străbătută de fîlfîirea abia auzită a vîntului sau poate a aripilor unor vulturi nevăzuţi.

Cel care mergea în frunte era un bărbat de vreo 35 de ani, înalt şi zvelt, bine legat, purta hanorac, pantaloni negri strînşi pe pulpe şi era încălţat cu bocanci grei de munte prevăzuţi cu colţi de fier.

În jurul lui se învîrtea, ca o sfîrlează, o fată zglobie, îmbrăcată într-o rochiţă uşoară de vară, ţesută din culori gingaşe şi pastelate. Cu faţa catifelată, ca de piersică albă, cu ochi negri umbriţi de gene lungi, subţirică şi suplă, fata sărea din piatră în piatră, uşoară ca un fulg.

— Astîmpără-te, Alina! o dojeni bărbatul care părea a fi tatăl ei, potrivindu-şi curelele de piele ale rucsacului greu pe care-l purta în spate. Eşti în sandale… poţi să-ţi luxezi piciorul.

Fata se opri din zbor pe un bolovan, întorcîndu-se cu o mişcare energică a capului spre el, ceea ce o făcu să-şi azvîrle într-o parte părul cu reflexe castanii, legat la spate.

— Da’ tu ce-ai vrea să fac, tată? îi strigă ea rîzînd, dezvelindu-şi dinţii albi şi strălucitori. Să mă ţin cu mîna de şale ca domnul Erick şi să gîfîi ca o locomotivă?

Cel de-al treilea turist, domnul Erick, un bărbat de vreo 40 de ani, durduliu, cu barbă şi păr roşu, cu o mică chelie în vîrful capului, se apropia de ei, agăţîndu-se cu amîndouă mîinile de stînci şi părînd gata-gata să-şi dea duhul sub greutatea rucsacului.

— Te-aş ruga să nu profiţi de faptul că domnul Erick, care pare mai mult simpatic decît irlandez, nu cunoaşte limba noastră, îi răspunse tatăl pe acelaşi ton… E un turist străin. Şi aşa l-am supus la un efort peste puterile sale.

— N-ai dreptate, tată, continuă fata. L-ai avertizat să nu se

avînte spre „Pîcla“… El s-a ţinut scai de noi de cînd am plecat de la hotel.

Bărbatul clătină dezaprobator din cap şi-apoi îşi schimbă cu un aer neliniştit privirea peste pereţii uriaşi ai stîncii cure îi înconjurau.

În clipa aceea sosi şi domnul Erick, răsuflînd din greu şi ţinîndu-se cu o mînă de şale.

— Domnule inginer Mureşanu, spuse el într-o englezească puţin cam stîlcită, v-aş ruga să aveţi amabilitatea să-mi răspundeţi: ne îndreptăm într-adevăr spre o cabană sau spre capătul pămîntului?

Un nor păru să treacă peste fruntea lui Mureşanu.

— Domnule Erick, răspunse el tot în engleză, nu am să vă ascund adevărul… Situaţia în care ne aflăm se aseamănă cu comunicatele de război din secolul al XIX-lea, adică este critică, dar nu catastrofală.

— Adică… Adică… bîigui domnul Erick, scoţîndu-şi o batistă din buzunarul pantalonilor şi începînd să-şi tamponeze chelia asudată.

— Ne aflăm în cea mai sălbatică şi neumblată regiune a munţilor Făgăraş, continuă Mureşanu. Nu există în aceste pustietăţi decît o singură aşezare omenească… E vorba de cabana „Pîcla“. Dar trebuia să fi ajuns la ea de cîteva ore.

— Tocmai despre această cabană vă întrebam, domnule.

— Drumul spre cabana „Pîcla“ este marcat cu o săgeată albastră, spuse inginerul. Am întîlnit mereu aceste săgeţi în drumul nostru… Dar unde este cabana? Pe harta pe care am cercetat-o la oficiul turistic din orăşelul în care am avut plăcerea să vă cunosc, „Pîcla” figura la două ore de drum de la stîna pe lîngă care, de altfel, am trecut. Dar sînt de atunci aproape zece ore.

— Într-adevăr, murmură domnul Erick, aruncîndu-şi privirea către ceasul-brăţară.

— Se-ntîmplă lucruri ciudate pe aici… Este sigur că cineva a deviat săgeţile care duc spre cabană.

Domnul Erick încremeni cu batista în creştetul capului.

— Doriţi să spuneţi că un drumeţ a încurcat semnele ca să ne facă s-o luăm razna? În ce scop?

— S-o fi întîmplat ceva grav la cabană. În orice caz, cineva doreşte ca nici un turist să nu ajungă acolo… Oricum ar fi, aş

vrea ca fata mea să nu îşi dea seama deocamdată de situaţia în care ne aflăm.

— Desigur, desigur, bîigui domnul Erick, punîndu-şi batista în buzunarul pantalonilor. Dar să ştii că cel mai cuminte lucru pe care îl avem de făcut este să părăsim această vale… Dacă săgeţile albastre ne-au vîrît în această capcană de piatră, tot ele pot să ne şi scoată de aici.

Mureşanu clătină din cap.

— Dacă nu cumva glumeţul le-a făcut să dispară între timp. Oricum ar fi, este singura noastră şansă. Şi adăugă, întorcîndu-se spre fata care stătea la cîţiva paşi de ei, cocoţată pe un pietroi: Alina, vino încoace! Vreau să-ţi spun ceva interesant.

— Chiar ceva interesant? strigă fata pe un ton uşor ironic. Chiar ceva mai interesant decît noua săgeată albastră pe care am găsit-o?

Cei doi bărbaţi se apropiară grăbiţi de ea. La picioarele fetei, pe bolovan, se afla desenată o săgeată albastră. Vopseaua era proaspătă şi strălucitoare. Mureşanu se aplecă şi, cercetînd-o cu luare-aminte, urmări direcţia indicată de vîrful săgeţii.

— În sfîrşit, domnule inginer, întrebă nerăbdător domnul Erick, se întrezăreşte ceva?

Mureşanu se înălţă tăcut şi întinzînd braţul îi arătă o crăpătură neagră, înspăimîntătoare, ce despica unul dintre pereţii de cremene ce se pierdeau în înălţimile învăluite în pîclă.

— Da… Întrezăresc ceva, domnule Erick, spuse el. Dar ceea ce se află acolo nu este o cabană turistică, ci intrarea unei peşteri. Cineva încearcă să ne atragă în ea… Şi nu înţeleg de ce…

Orbit de lumina soarelui, domnul Erick duse palma streaşină la ochi şi examină misterioasa crăpătură ce spinteca muntele.

— Într-adevăr, spuse el, pare să fie intrarea într-o peşteră uriaşă… Credeţi că în toată această poveste sînt amestecaţi nişte răufăcători?

— Deocamdată nu cred nimic, răspunse Mureşanu, făcîndu-i semn fetei să coboare de pe bucata de stîncă pe care se afla.

— Oricum, nu poate fi vorba despre nişte simpli hoţi. Nimeni nu s-apucă să spoiască Munţii Făgăraş pentru două rucsacuri, două perechi de bocanci şi cîteva flanele de lînă.

— Este logic ceea ce spuneţi, conveni domnul Erick. Oricum, cheia enigmei se află în peşteră. Ce-ar fi să ne căţărăm pînă

acolo şi să aruncăm o privire în ea?

Mureşanu păru să ezite o clipă

— De fapt, dacă cineva ar fi vrut să ne atace, ar fi putut s-o facă foarte bine şi aici… în pustietatea asta...adăugă el pinzînd mîna fetei care tocmai sărea jos de pe bucata de stîncă. Ce zici, Alina… Dăm o raită pe-acolo?

— Desigur, tată, răspunse amuzată fata. Numai să nu ne trezim nas în nas cu un urs.

— Urşii n-au pensule şi nici cutii cu vopsea albastră, zise inginerul, făcîndu-le semn să pornească… Într-un sfert de ceas sîntem acolo.

Şi căţăratul începu. Ocolind stîncile care le aţineau calea, micul grup de turişti urcă în zig-zag panta înclinată, aproape abruptă care ducea spre peşteră. Pe măsură ce se apropiau, ceea ce jos li se păruse a fi o crăpătură, se căsca într-o imensă gură neagră cu fălcile blindate de nişte colţi lungi şi ascuţiţi de piatră. Simţeau pe feţe respiraţia rece şi umedă a unor adîncuri întunecate.

Se opriră în faţa acestei guri negre-verzui, larg căscate, ce parcă îi aştepta să intre ca să se închidă fulgerător şi să îi sfărîme între colţii ei înspăimîntători.

Cei trei stăteau nemişcaţi. Undeva, în penumbrele peşterii, pluteau nişte siluete albe şi fantastice, în susurul abia auzit al unor picături de apă ce cădeau din tavanul grotei spărgîndu-se de lespezile de piatră.

— Ascultaţi, murmură cu o voce gîtuită Mureşanu.

Departe, în adîncurile întunecate, răsună un fel de vaier prelung şi puternic, întretăiat de şoapte şi de ţipete ciudate, repetat de ecouri străbătute de tonuri grave ca de orgă. Apoi, încet, încet vaierul se stinse, şoaptele deveniră un murmur abia auzit, ciupit din cînd în cînd de cîte-un ţipăt subţire şi, apoi, deodată, întreaga peşteră se învălui într-o tăcere mormîntală. Răsunau numai susurul stropilor de apă care se spărgeau pe lespezile de piatră.

— Ce pot să însemne aceste strigăte şi şoapte bizare, domnule inginer? sparse tăcerea domnul Erick, întorcîndu-se spre Mureşanu cu o expresie de uluială întipărită pe faţă.

— Poate să însemne un singur lucru, răspunse pe un ton hotărît inginerul. Cu cît vom pleca mai repede de aici, cu atît va fi mai bine pentru noi toţi. Şi adăugă, prinzîndu-şi fata de mînă: Haide, Alina, repede!

Cei doi începură să coboare panta abruptă, urmaţi de domnul Erick care, grăsuliu şi greoi cum era, îşi dăduse drumul pe povîrniş, mergînd în mîini.

Peste cîteva minute se aflau în locul din care porniseră. Mureşanu se opri ca trăsnit.

— Alina, o strigă el pe fată, arătînd spre bolovanii de piatră din jur, bucata de stîncă pe care ai stat adineauri nu se afla aici?

— Piatra pe care se afla săgeata albastră?

— Da, despre ea vorbesc.

— Cred că era acolo, răspunse nedumerită fata, rotindu-se în jurul ei şi oprindu-şi privirea asupra unei bucăţi uriaşe de stîncă. Sau poate că era asta… Nu, se pare…

Domnul Erick se apropie gîfîind de ei.

— Ce s-a mai întîmplat, domnule inginer?

— Un lucru pe care l-am prevăzut, de altfel, răspunse întunecat Mureşanu. „Săgeata albastră” a dispărut.

Domnul Erick rămase cu gura căscată.

— A dispărut? Cum aşa? O vopsea de ulei nu se poate evapora. Chiar dacă încerci să o ştergi, lasă urme, spuse el după o clipă de tăcere. Şi-apoi, trebuia să fi rămas piatra şi-o pată albastră pe ea… Măcar urme de vopsea.

— Ceea ce pare de-a dreptul uluitor, continuă cu acelaşi ton grav inginerul, este faptul că săgeata albastră a dispărut odată cu bucata de stîncă pe care se afla.

— Atunci totul se explică! exclamă domnul Erick. Cei care se ţin de farse au profitat de absenţa noastră de aici şi au mutat piatra.

— Glumiţi, interveni Mureşanu. Ceea ce noi numim piatră era o bucată de stîncă în greutate de o tonă… Ca să poată fi deplasată era nevoie de o macara, şi nu văd nici una pe aici… Refuz să cred că Eti, giganticul om al zăpezilor, s-a deplasat din Himalaia în Munţii Făgăraş.

— Trăim într-o epocă, admise domnul Erick, în care orice ipoteză poate fi luată în considerare.

— Oricare, în afară de aceasta! i-o reteză scurt inginerul. Nu ştiu în ce fel a dispărut bucata de stîncă, dar ştiu în ce scop… Pe măsură ce noi înaintam, lăsîndu-ne călăuziţi de ele, săgeţile albastre dispăreau în urma noastră… Firul Ariadnei era tăiat pas cu pas… Nu mai avem cum să ieşim din acest labirint de stînci… Capcana de piatră s-a închis.

Domnul Erick îl privi mirat:

— Necunoscutul sau necunoscuţii speră că noaptea şi frigul ne vor obliga să ne refugiem în peşteră?

— Într-adevăr, domnii aceştia nu par deloc grăbiţi... După cum vedeţi ne lasă întreaga libertate de alegere... Ori să ne tîrîm pînă la epuizare în acest labirint de piatră, ori să intrăm de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni în gura lupului.

— Tată, tată! strigă deodată Alina, întinzînd braţul spre înălţimile ameţitoare ale peretelui de cremene ce se înălţa în faţa lor. Ceva se mişcă acolo sus!... Sau parcă zboară!

Mureşanu privi în direcţia arătată de fată. Pe peretele vertical de cremene, prin pîcla uşoară, albastră-cenuşie, coborau în zig-zaguri repezi, ca o fîlfîire de funingine, nişte pete negre care se apropiau de ei văzînd cu ochii.

— O turmă de capre negre, murmură inginerul. Priveşte-le cum sar dintr-un colţ de stîncă în altul.

Era într-adevăr un spectacol uluitor. Imaginaţi-vă un perete de cremene drept, vertical, înalt de cîteva sute de metri, pe care la prima vedere nu s-ar fi putut agăţa nici măcar o frunză. Pe acest perete, ca zvîrlite de un arc, coborau în zigzaguri, în salturi prelungi, cu scînteieri de smoală în soarele orbitor, caprele negre.

Uitînd de situaţia în care se aflau, Alina urmărea elegantele salturi ale caprelor negre, rîzînd şi bătînd puternic din palme. Deodată, fata încremeni. În urma caprelor negre cineva cobora peretele de cremene vertical de parcă ar fi sărit peste treptele unei gigantice scări. Acel cineva nu era o capră neagră, ci o fiinţă omenească.

— Dar asta ce mai este? murmură domnul Erick, scoţîndu-şi din nou batista din buzunarul pantalonilor şi ştergîndu-şi fruntea îmbrobonită de sudoare. Aşa ceva nu-i cu putinţă... Priviţi-l cum coboară peretele, parcă ar sări dintr-un balcon în altul al unui zgîrie-nori de 300 de etaje... Să fie oare un urs?

Caprele negre dispăruseră. Cel care cobora peretele de cremene se apropia din ce în ce.

— Nu, domnule Erick, răspunse Mureşanu, împărtăşind uimirea tovarăşului de drum. Acum îl văd bine. Cel care coboară spre noi nu este un urs... Este un băiat...

— Ceea ce văd este de-a dreptul senzaţional, spuse domnul Erick, lăsînd rucsacul să-i alunece din spate şi desfăcîndu-l

scoase un aparat fotografic… Trebuie să fotografiez acest slalom fantastic pe un perete de stîncă abrupt… Nimeni nu m-ar crede acasă că am văzut un asemenea spectacol. Şi duse obiectivul aparatului fotografic la ochi, orientîndu-l spre băiatul care acum cobora în diagonală peretele stîncos, sărind, parcă, pe nişte trepte invizibile, de văzduh.

În liniştea mormîntală ce învăluia stîncile răsună de cîteva ori clinchetul metalic al declanşatorului.

Ajuns jos, băiatul o porni spre cei trei turişti, strecurîndu-se printre prăvăliturile de piatră. Era îmbrăcat într-un trening albastru şi încălţat cu bascheţi de aceeaşi culoare, tiviţi jur-împrejur cu o dungă albă de gumă.

Înalt, zvelt, cu ochi cenuşii, de o strălucire intensă şi stranie, cu faţa bronzată bătînd în arămiu, băiatul se opri în faţa celor trei şi-i cercetă cîteva clipe cu o privire bănuitoare.

— Aţi venit să-l împuşcaţi pe Mitică? întrebă el arătînd spre o husă de piele ce se afla prinsă de-a curmezişul rucsacului pe care inginerul îl purta în spate.

— Înainte de orice, îl apostrofă pe un ton jignit Mureşanu, ai fi putut să ne spui bună ziua, băiete… Şi-apoi, ca să-l împuşc pe Mitică al dumitale ar fi trebuit să am o puşcă… În husă se află două lansete pentru prins păstrăvi.

Băiatul continua să-i fixeze cu un aer bănuitor.

— Şi-atunci ce căutaţi pe aici? Nu ştiaţi că e un traseu interzis pentru turişti?

— Interzis? De ce?

— Din cauza deselor prăvăliri de stînci şi a lui Mitică, continuă băiatul. Se distrează aruncînd cu pietre după turişti. Cei de la filială au promis că vor trimite doi vînători să-l împuşte… Dar Mitică este prietenul meu. N-o să-i las eu să-i pună pielea pe băţ.

— Cum adică, făcu uluit inginerul, să împuşti un copil pentru că se joacă aruncînd cu pietre? Aiurezi, băiete.

Băiatul clătină de cîteva ori din cap.

— Nu m-ai înţeles. Mitică nu este un băiat, e un urs.

Alina făcu ochii mari.

— Cum un urs? Un urs adevărat?

Băiatul îi aruncă cu coada ochiului o privire uşor dispreţuitoare.

— Doar n-o fi unul de catifea.

— Oricum, continuă Mureşanu, trebuie să-i înţelegem şi pe cei de la filiala de vînătoare. Pietricelele cu care se joacă prietenul dumitale trebuie să cîntărească fiecare în parte peste 2 kg… Mărturisesc sincer că n-aş dori să mă prind în joc cu acest simpatic Mitică.

— Şi totuşi, nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă băiatul pe acelaşi ton bănuitor. Cum de aţi ajuns aici?

— Mai înainte de toate, să facem prezentările, zise pe un ton glumeţ inginerul. Eu sînt inginerul Mureşanu, iar dînsa este fata mea, Alina… Cu cine am onoarea?

— Cu Matei, răspunse sec băiatul.

Mureşanu arăta spre domnul Erick:

— Iar dînsul este un turist străin care ne vizitează ţara… Ne îndreptăm împreună spre cabana Pîcla. Ai auzit de ea?

— Desigur, răspunse băiatul, cu ochii luminaţi de aceeaşi privire cenuşie şi stranie. Numai că, dorind să mergeţi la Iaşi aţi luat trenul spre Craiova. Unde e „Pîcla“ şi unde sîntem noi!

— Am fost atraşi aici de nişte misterioase săgeţi albastre, continuă Mureşanu, opera unui scamator, desigur… Aşa cum apar, aşa şi dispar. Mai adineauri era una aici, care a dispărut cu bucata de stîncă pe care se afla… Şi era o stîncă, nu glumă.

— Chiar eu am stat cu picioarele pe ea, ţinu să se amesteoe Alina, sărind sprintenă pe o bucată de stîncă. Numai că pe stîncă aceea se afla o săgeată albastră.

Băiatul, care ţinea capul uşor aplecat în piept, ridică deodată spre fată privirea lui cenuşie şi scînteietoare.

— Te cred, fetiţo, spuse el… Pentru că stai şi acum cu picioarele pe aceeaşi piatră.

Fata păru să se burzuluiască.

— Te rog să nu-mi spui fetiţo. Pe mine mă cheamă Alina. Şi dacă eşti chiar atît de deştept pe cît vrei să pari, poţi să-mi spui unde a dispărut săgeata?

— Foarte simplu…

— Nu zău!?

Băiatul avea aerul cuiva sîcîit de o muscă.

— Bucata de stîncă n-a mutat-o nimeni de aici… A răsturnat-o, pur şi simplu. Nu vezi că piatra pe care stai are urme de muşchi verde? Găseşti ceva asemănător la pietrele din jur?

— Ce spune, ce spune băiatul? se interesă în englezeşte domnul Erick.

— Un lucru foarte simplu la care nu m-am gîndit, răspunse Mureşanu. Bucata de stîncă a fost răsturnată. Dar acest lucru nu mă linişteşte cu nimic. Înseamnă că cel puţin doi sau trei indivizi ne dau tîrcoale. Trebuie să ne refugiem undeva… Băiatul trebuie să locuiască undeva pe aici… în afară de asta, sîntem frînţi de oboseală.

— Excelentă idee, oonveni domnul Erick.

Mureşanu se întoarse spre băiat.

— Locuieşti pe undeva pe aici, băiete?

— Da, la staţia meteo, răspunse băiatul, întinzînd braţul şi arătînd departe, spre nişte piscuri învăluite în ceaţă.

— Va să zică, eşti meteorolog.

— Nu eu, tata.

— Ne puteţi adăposti la voi pentru o noapte?

— Adică la mine… Pentru că sînt singur. Tata e plecat la Bucureşti. A fost chemat la Institutul meteorologic. Informaţiile meteo le transmit eu prin radio.

— Şi este departe staţia? se interesă Mureşanu.

— Depinde, făcu băiatul, arătînd ameţitorul perete de cremene pe care-l coborîse. Dacă o luăm pe scurtătura asta, e foarte aproape.

— Eşti foarte amabil, băiete, făcu Mureşanu, dar un alt drum nu mai există?

— Există, dar vom ajunge tocmai la noapte, şi risc să pierd transmisia. De altfel, în curînd, o să înceapă şi furtuna… Aţi văzut, caprele negre au părăsit piscurile.

— Vom grăbi pasul, îl asigură Mureşanu.

— Atunci, să-i dăm drumul! spuse cu hotărîre băiatul, făcîndu-le semn să îl urmeze.

Şi micul grup de turişti se puse în mişcare. Abia ultimul din coloană, domnul Erick, dispăru printre stîncile prăvălite cînd în urma lor îşi făcură apariţia doi indivizi. Unul din ei, înalt şi uscăţiv, îmbrăcat în costum de vînător, ţinea în mînă o puşcă cu lunetă. Celălalt, nebărbierit, cu o faţă lată, cu maxilarele puternice, era chior de un ochi, purta nişte haine cenuşii şi soioase şi o puşcă de vînătoare cu două ţevi pe umăr.

— Au scăpat deocamdată, spuse primul individ făcînd cu mîna un gest de necaz. De unde dracu a mai apărut şi puştiul ăsta?

— Pe cinstea mea dacă înţeleg de ce atîtea mofturi, mîrîi

celălalt. Putem să-i luăm pe toţi ca din oală şi gata.

Celălalt ciocăni, cu degetul arătător făcut covrig, în fruntea lui teşită:

— N-ai creier în capul tău nici cît o muscă, Ciclopule… Şeful ne-a ordonat să înhăţăm fata… De ce? Habar n-am.

— Şi dacă îi înhăţăm pe toţi, ce se întîmplă?

— Dacă intrau în peşteră, era altceva. Dar aşa, la munte nu poţi fi sigur niciodată că nu te vede cineva. Vrei ca în cîteva ore stîncăriile astea să răsune de glasurile vesele ale unor soldaţi înarmaţi cu puşti şi pistoale mitraliere?

— Ei şi? făcu dispreţuitor cel poreclit Ciclopul. Tot nu cunosc secretul peşterii şi n-au să ne dibuiască.

— Şi provizii pe cît timp avem? întrebă pe un ton sarcastic celălalt.

— Pe vreo patru zile, răspunse Ciclopul.

— Păi vezi mă, nătăfleaţă, că ai să scoţi singur capul la soare? Noi trebuie să „rătăcim“ fata. Chestii din astea se întîmplă des la munte… Ceaţă, echipă de salvare…

— Am priceput. Într-un cuvînt, vrăjeală!

— Bravo, în sfîrşit, ai priceput, Ciclopule.

În clipa aceea un vîrtej prelung răsună prin văzduh şi un pietroi se izbi cu un bubuit de tunet într-o stîncă ce se afla în apropierea lor. Cei doi se adăpostiră fulgerător cu armele pregătite.

— Care dai cu pietre, mă? zbieră Ciclopul spre înălţimile peretelui de cremene ce se afla în faţa lor învăluit în pîclă.

Un al doilea pietroi vîjîi pe deasupra capetelor lor şi se rostogoli, sărind ca o lăcustă printre stîncile prăvălite.

Celălalt puse mîna pe umărul Ciclopului.

— Nu mai urla că ai să răguşeşti… Trebuie să fie ursul de care vorbea băiatul.

Ciclopul trase cocoaşele de la puşcă.

— Ursul… Lasă că-i arăt eu lui, mîrîi el scoţînd ţeava puştii deasupra stîncii sub care se aflau.

Celălalt îl trase înapoi spre el şi rînji:

— Lasă-l în pace. La noapte vom fi şi noi la staţia meteo.

Bărbosul rămase cu gura căscată.

— Cum, adică?

— Păi noi sîntem noi, cap sec, cei doi vînători trimişi de filiala de vînătoare să-l împuşte pe Mitică? Ocupăm staţia şi apoi o

lăsăm pe fată să „fugă“ după ajutor ca să-şi salveze tatăl. Poţi înţelege o idee atît de simplă?

Băiatul mergea în fruntea micului grup prin defileul stîncos, părînd să grăbească pasul din ce în ce mai repede.

Neobosită, vioaie, Alina se ţinea după el, sărind din piatră în piatră şi sîcîindu-l cu tot felul de întrebări. Matei se prefăcea că nu aude, păstrînd faţă de ea aceeaşi atitudine nepăsătoare.

Mureşanu călca pe urmele lor cu paşi mari şi apăsaţi, făcînd să scrîşnească pietrişul sub colţii de fier ai bocancilor săi de alpinist. Domnul Erick rămînea în urmă văzînd cu ochii. Cu cămaşa desfăcută, el îşi ştergea gîtul şi pieptul transpirat cu batista, alunecînd cînd pe o piatră, cînd pe alta, legănîndu-se greoi pe picioare ca un pinguin gigantic.

— Hei, domnule inginer, strigă el în englezeasca lui greoaie, fluturînd batista pe care o ţinea în mînă… Am eu aerul unui atlet grec? La naiba cu maratonul ăsta infernal! În definitiv, ce s-ar fi întîmplat dacă atenienii aflau cu două ore mai tîrziu că Miltiades i-a bătut pe perşi la Marathon?

Mureşanu întoarse capul rîzînd spre el, dar continuînd să înainteze.

— Nu vă lăsaţi, domnule Erick, nu vă lăsaţi… Agitaţi ramura de măslin pe care o aveţi în mînă şi mărşăluiţi. La staţia meteo vă aşteaptă o cunună de lauri… O mîncare caldă si un pat moale. Din cîte înţeleg, în curînd vom fi acolo.

Alina se apropie de Matei potrivindu-şi paşii după ai lui.

— Ascultă, băiatule, îi spuse ea pe un ton în care suna un uşor reproş. De două ore alerg după tine ca o căţeluşă pe care ai luat-o de lesă. Te întreb ba una, ba alta, şi nu-mi răspunzi nimic.

— Nenorocirea e că alergi cu un sac de întrebări în spate. Iar eu nu am un sac de răspunsuri, o ironiză Matei ţinînd asupra ei privirea cenuşie şi stranie.

— Oricum, ripostă Alina, înfruntîndu-i privirea. Cînd o fată ca mine te întreabă ceva, ar fi politicos să-i şi răspunzi.

El întoarse capul spre ea şi o privi mirat:

— Adică cum o fată ca tine? Nu eşti o fată ca toate fetele?

— Ba da, dar voiam să cred că sînt şi bine crescută… Nu mă mir că eşti ursuz cînd singurul tău prieten este un urs păros şi sălbatic. Cred că vă înţelegeţi amîndoi de minune; el mormăie,

iar tu taci.

— Nu-l cunoşti pe Mitică, fetiţo, răspunse Matei. Eu am copilărit cu el.

Alina rîse zglobiu.

— Cum adică? Eşti un fel de Mowgli? Te-a crescut o ursoaică?

— Nu, noi l-am crescut pe Mitică, răspunse băiatul. Pe ursoaică, mama lui, au omorît-o ciobanii pe cînd le fura o oaie. Tata l-a găsit pe ursuleţ hoinărind de unul singur prin munţi şi l-a luat la staţia meteo… A stat la noi pînă s-a făcut mare.

— Şi apoi? se interesă fata.

Un nor păru să treaaă pe fruntea băiatului.

— Apoi a trebuit să-l alungăm… Într-o zi Mitică s-a înfuriat şi-a muşcat un meteorolog de serviciu… I s-a cerut tatii să-l împuşte.

Alina făcu ochii mari.

— Şi atunci?

— Şi atunci l-am luat pe Mitică şi l-am ascuns într-o peşteră… Acum e un urs sălbatic ca oricare altul.

— Şi te mai întîlneşti cu el?

— Din cînd în cînd. Dacă duc două degete la gură şi fluier într-un anumit fel, mă aude oriunde ar fi şi apare.

— Nu mai spune! se minună Alina. Cînd ajungem la staţia meteo, o să-l chemi ca să-l cunosc şi eu?

— Desigur, făcu Matei. Numai că nu sînt convins că ai să-ţi doreşti să-l vezi, mai ales dacă o să zîmbească.

Mureşanu se opri lîngă ei.

— Ce s-a întîmplat? De ce ne-am oprit, băiete?

Cei doi tăcură aruncîndu-şi o privire complice. Profitînd de acest scurt popas, domnul Erick sosi gîfîind şi, azvîrlindu-şi batista pe jos, se lăsă să cadă, cu rucsac cu tot, pe un colţ de stîncă.

— Poftiţi, spuse el, am aruncat „şervetul“ ca la box. Abandonez meciul. Knock-out tehnic. M-am aşezat pe această piatră şi nici măcar un buldozer nu mă va putea clinti de pe ea.

— Domnul Erick, îi explică amuzat inginerul lui Matei, ne cere să facem un mic popas. Să-l înţelegem… Este neobişnuit cu marşurile grele.

— Asta nu se poate! răspunse cu hotărîre băiatul, aplecîndu-se şi ridicînd un pumn de nisip de jos. Aţi văzut cum caprele negre au părăsit piscurile şi, priviţi, adăugă el, întinzînd spre inginer mîna în care ţinea nisipul, nisipul s-a umezit, nu mai curge printre degete.

— Şi ce înseamnă toate aceste lucruri? se interesă

nedumerit Muresanu.

Băiatul îşi roti privirile peste culmile munţilor ce se învăluiau în ceaţă.

— În cel mult o jumătate de oră va începe prăpădul… Trebuie să trecem peste puntea suspendată deasupra prăpastiei înainte ca vîntul să se dezlănţuie… Altfel nu o veţi mai putea trece.

— De ce?

— Cînd o s-o vedeţi, o să înţelegeţi. Să ne grăbim. Rucsacul domnului Erick o să-l duc eu.

— Micul nostru meteorolog prezice că, într-o jumătate de oră, se va dezlănţui o furtună, spuse Muresanu întorcîndu-se cu un aer neliniştit spre domnul Erick… Băiatul s-a oferit să vă ducă rucsacul… cred că acest fiu al muntelui ştie ce spune. Să ne grăbim, domnule Erick, să ne grăbim.

Peste cîteva clipe micul grup se punea în mişcare. Pe măsură ce înaintau, nori negri, învolburaţi, răsăriţi nu se ştie cum din adîncurile văilor, se adunau deasupra piscurilor strîngîndu-se ca nişte uriaşe păsări de pradă. Un fulger îndepărtat, prelung şi orbitor făcu să scapere pereţii înalţi şi cenuşii de cremene în mii de scîntei fosforescente, electrice. Munţii hăuliră prelung, în ecouri din ce în ce mai îndepărtate, care păreau fără de sfîrşit. Şi-apoi, deodată, ca din senin, vîntul se năpusti asupra defileului stîncos, vuind, şuierînd printre stînci, stîrnind vîrtejuri de cioturi de jnepi uscaţi şi putrezi, azvîrlindu-le în înălţimi ca pe nişte surcele. Cu capul aplecat înainte, în pelerinele de ploaie pe care le îmbrăcaseră şi ale căror pulpane se zbăteau în vînt, cei trei turişti înaintau pe urmele băiatului, pe jumătate orbiţi de praful care le biciuia feţele.

— Staţia meteo este acolo! strigă Matei ca să acopere şuieratul vîntului, ridicînd braţul şi arătînd spre o clădire mică şi albă, cocoţată în vîrful unei stînci uriaşe, ca un cuib singuratic de vultur… Numai că n-o să mai puteţi ajunge acolo!

— De ce? urlă la rîndul său inginerul, ca să se poată face auzit, ridicînd privirea spre băiat şi apărîndu-se cu braţul de praful şi nisipul care-l orbeau.

— Aoeasta-i puntea, îi spuse Matei, arătînd un fel de şarpe lung şi negru de vreo 30 de metri ce se legăna în sus şi în jos asemeni unui scrînciob în bătaia vîntului deasupra unei prăpăstii înspăimîntătoare, scrîşnind şi pocnind din toate încheieturile şi

vălurind întruna ca o panglică. Era o punte îngustă, făcută dintr-un fel de scîndură, prinsă în inele de sîrmă groasă, fixată deasupra prăpastiei în două cabluri împletite de oţel şi fixate cu nişte belciuge în pereţii celor doi versanţi ai muntelui.

Primii stropi de ploaie mari şi reci începură să şfichiuie văzduhul.

— Trebuie s-o trecem! urlă inginerul, privind puntea suspendată ce se legăna şi se ondula deasupra hăului... Nu avem de ales. La noapte vom îngheţa cu toţii aici... Alina! Domnule Erick! Adăpostiţi-vă deocamdată după stînca aceea. Trebuie să văd dacă putem să trecem puntea asta blestemată.

Alina şi domnul Erick se îndepărtară ascunzîndu-se într-o adîncitură sub stîncă.

— Tu poţi să treci puntea, băiete? strigă inginerul întorcîndu-se din nou spre Matei.

— Eu pot, răspunse el, dar asta se poate face acum numai într-un singur fel.

— Dacă poţi tu, atunci o să putem şi noi. Dă-i drumul, să te vedem.

Băiatul lăsă rucsacul domnului Erick să alunece jos şi se apropie de marginea prăpastiei. Apoi, cu un salt prelung, se agăţă cu amîndouă mîinile de unul dintre cabluri, rămînînd o clipă suspendat deasupra hăului, legănat de vînt ca o limbă de clopot. Cu o smucitură scurtă a corpului prinse cablul între picioare şi începu să alunece încet, încet de-a lungul lui spre celălalt versant al muntelui în pendularea gigantică a punţii suspendate, înfoiată şi legănată de vînt

— Are dreptate, murmură ca pentru sine Mureşanu, urmărind înaintarea băiatului pe cablu... Alina n-o să poată face asta... Ca să nu mai vorbim de domnul Erick.

Ceaţa se scurgea ca o lavă albă de pe pereţii munţilor învăluind totul. Inginerul se îndreptă grăbit spre stînca apropiată sub care se adăpostiseră Alina şi domnul Erick. Dar sub stîncă nu mai era nimeni.

— Alina! strigă îngrozit inginerul. Alina! Domnul Erick! Unde sînteţi? Ce-i gluma asta? Alina, domnul Erick!

Nu-i răspunse nimeni. Alina şi domnul Erick dispăruseră. Ceaţa continua să se scurgă ca o lavă albă pe peretele muntelui înghiţind şi învăluind totul.

— Alina, Erick! strigă din nou Mureşanu începînd să alerge

de colo pînă colo printre grohotişurile de stînci învăluite în ceaţă.

Se opri. O umbră fumurie se apropia prin ceaţă de el.

— Alina, tu eşti?

— Nu, eu sînt! spuse Matei, răsărind ca din pămînt lîngă el. V-am auzit strigînd şi m-am întors… Ce s-a întîmplat?

— Alina şi Erick au dispărut, bîigui inginerul… I-am rugat să se adăpostească sub o stîncă… undeva acolo, adăugă el, întinzînd braţul. Cînd m-am întors, nu mai erau.

— Nu se poate să fi fost acolo unde îmi arătaţi, spuse liniştit băiatul. Puntea este exact în partea cealaltă. Nu auziţi cum scîrţîie şi scrîşneşte?

Stîncile din jur vibrau, şuierau în rafalele sălbatice ale vîntului.

— Dar unde pot fi? îl întrebă inginerul cu un aer uimit.

— Trebuie să fie pe undeva, pe aici, răspunse băiatul. Pe ceaţă te rătăceşti uşor. E de-ajuns să faci doi paşi ca să nu mai ştii nici unde eşti şi nici încotro s-o apuci. Să mergem să-i căutăm.

O porniră amîndoi printre stînci, strigînd-o pe Alina şi pe domnul Erick cît îi ţineau plămînii. Se opriră. Băiatul lăsă capul în jos părînd să gîndească o clipă, apoi ridică privirea lui stranie şi cenuşie spre inginer:

— Nu sînt pe aici, înseamnă că s-a întîmplat ceva. Să ne întoarcem. Se poate că în timp ce noi îi căutăm pe aici, ei să ne aştepte la puntea suspendată.

Mureşanu îl urmă pe băiat, orbecăind prin ceaţă, pipăind ca un orb cu o mînă stîncile care îi aţineau calea. Deodată, Matei se opri şi, aplecîndu-se, ridică un obiect care se afla rostogolit printre pietre lîngă o boltă ce se căsca într-o stîncă uriaşă.

Străpungînd parcă cu oapul o rafală puternică de vînt, Mureşanu îl ajunse din urmă.

— Ai găsit ceva, băiete?

— Da, răspunse Matei, arătîndu-i inginerului aparatul fotografic al domnului Erick, cu lentila spartă şi cureaua de piele ruptă… Aici au stat adăpostiţi.

Mureşanu privi aparatul fotografic al domnului Erick de parcă ar fi avut înaintea sa un şarpe.

— Dar aici a avut loc o luptă! bîigui el. Domnul Erick s-a apărat cu disperare… O sudoare rece îmbrobona fruntea

inginerului. Înseamnă că au fost răpiţi. De către cine? De ce?

Băiatul îl privea în tăcere. Mureşanu se plesni deodată cu palma peste frunte.

— Înţeleg… Săgeţile albastre. Da, asta trebuie să fie. Şi adăugă cu o uşoară disperare în glas: să mergem la staţia meteo, băiete! Vom lua legătura prin radio să ne trimită ajutoare.

Matei clătină din cap.

— Nu vor putea ajunge aici decît în zece ore.

— Vor trimite un elicopter, strigă inginerul.

— Pe ceaţa şi pe furtuna aceasta?

— Dar trebuie să facem ceva, nu putem sta aşa! strigă din nou Mureşanu.

Băiatul lăsă capul din nou în piept, părînd să se gîndească o clipă. În jurul lor stîncile vibrau, şuierau.

— Pe Alina şi pe domnul Erick îi putem găsi şi noi dacă, spuse el…

— Dacă ce? îl întrerupse Mureşanu.

Băiatul ridică mîna şi arătă spre cîteva fire de iarbă ce se zvîrcoleau în vînt pe creasta stîncii sub care se aflau cei doi.

— Dacă Mitică se află în clipa de faţă pe direcţia în care bate vîntul.

— Mitică? făcu uimit Mureşanu. Ursul acela aruncător de pietre?

— Dacă nu se află pe direcţia vîntului, n-o să mă audă.

— Dar nu înţeleg, continuă pe acelaşi ton inginerul. Vrei să chemi ursul acela aici? Este o fiară sălbatică. Singur spuneai că vor fi trimişi doi vînători să-l împuşte.

Un uşor zîmbet dispreţuitor flutură pe buzele băiatului.

— Nu s-a născut încă vînătorul care să-l împuşte pe Mitică… Dacă mă va auzi, o să vină. Şi-i va găsi pe cei care au răpit-o pe Alina şi pe domnul Erick, chiar dacă se vor ascunde într-o gaură de şarpe.

O licărire de speranţă apăru în ochii inginerului.

— Crezi lucrul acesta, băiete? Atunci, cheamă-l!

Băiatul înmînă aparatul de fotografiat lui Mureşanu şi apoi se căţără sprinten în vîrful stîncii, unde rămase o clipă în bătaia vîntului, cu treningul fluturînd ca un steag albastru. Apoi duse două degete la gură şi scoase cîteva fluierături scurte şi puternice ce se pierdură, purtate de vînt, în vălătucii de ceaţă.

Apoi, sărind din vîrful stîncii, în cîteva salturi făcute în zig-zag, ateriză lîngă Mureşanu.

— L-am chemat, spuse el simplu, ridicîndu-şi gulerul treningului în timp ce se aşeză adăpostindu-se de vînt în mica grotă de piatră ce se căsca în stîncă.

Inginerul se aşeză lîngă el şi-şi privi nervos ceasul-brăţară

— Şi în cît timp crezi că va sosi acest Mitică?

Băiatul îşi prinse genunchii între mîini. Ochii lui cenuşii aveau o strălucire ciudată, în penumbra rece şi umedă a micului adăpost de piatră.

— Depinde unde se află.

— Şi dacă te-a auzit, completă pe acelaşi ton nervos inginerul.

— Bineînţeles, răspunse liniştit Matei. Dacă nu m-a auzit, n-are cum să vină.

Tăcură o vreme. Furtuna se înteţea mereu. Stropii mari şi reci de ploaie pişcau văzduhul azvîrlind ici şi colo pete de cerneală pe bolovanii cenuşii din jur. Din cînd în cînd, cîte-un fulg de zăpadă dansa ca un fluture în faţa celor doi ca să dispară apoi pulverizat de vînt.

Timpul se tîra încet, încet, ca un melc. Mureşanu se aplecă uşor căutînd să desluşească ceva prin valurile de ceaţă ce măturau stîncile.

— Parcă-i cineva acolo, spuse el în şoaptă… Se mişcă ceva, băiete.

Matei stătea nemişcat, cu genunchii prinşi între mîini.

— Nu se mişcă nimic acolo, decît o tufă de jnepi.

— Poate ar trebui să-l mai fluieri încă o dată, continuă Mureşanu.

— V-aş ruga să aşteptaţi. Dacă Mitică m-a auzit o să vină. Vă asigur… Dar nu e o rîndunică, e un urs.

— Şi dacă nu te-a auzit? îl întrebă inginerul cu o iritare lesne de înţeles, o să stăm să ne apuce noaptea aici?

Băiatul îşi muşcă buzele şi tăcu. Mureşanu îşi privi din nou ceasul-brăţară şi sărind din adăpost se întoarse spre Matei şi izbucni:

— Nu mai rămîn nici o clipă aici… Pierdem vremea, asta e! De-o oră aşteptăm un urs-fantomă care nu ştiu dacă a binevoit să te audă… Sau, chiar dacă, auzindu-te, ar binevoi să poftească. Pînă acum am fi ajuns de mult la staţia meteo. Şi

adăugă, întinzînd mîna spre Matei: hai, băiete, să mergem.

Simţind o tresărire a băiatului, rămase încremenit cu mîna întinsă

— Ce e? Ce s-a întîmplat?

Ochii cenuşii ai băiatului străluceau ciudat în penumbra micului adăpost de piatră.

— Vă rog să nu vă mişcaţi… Nu este bine să vă mişcaţi acum.

— De ce? făcu nedumerit inginerul.

— Pentru că cineva stă în două labe la spatele dumneavoastră. Este Mitică. A sosit.

Inginerul se întoarse şi se lipi fulgerător cu spatele de stîncă. În faţa lui stătea un urs uriaş ce părea gata, gata să-l îmbrăţişeze cu labele sale păroase, larg desfăcute. Ursul privea pieziş dintr-o parte, cu ochii lui mici şi căprui, părînd să-l adulmece cu nasul lui negru şi strălucitor ca o măslină. Muşchii puternici ai animalului pulsau sub blana cafenie şi lucioasă.

— Lasă-l, Mitică! Lasă-l, Mitică! strigă Matei, sărind în picioare şi bătîndu-l pe grumaz. Este un prieten de-al nostru… Dar de ce-ai întîrziat atîta?

Ursul întoarse capul spre el şi îl privi cu ochii lui mici şi căprui străbătuţi de o lumină caldă, aproape omenească, şi mormăi ceva clătinînd capul de parcă ar fi spus: „Păi, ce vrei, bătrîne? Vînt, ceaţă…“

Matei luă aparatul de fotografiat din mîna inginerului şi-l aşeză la picioarele ursului trosnind de cîteva ori din degete.

— Plecăm la vînătoare, Mitică. Ia vezi tu încotro a luat-o vînatul.

Mitică se apleacă, înhăţă aparatul de fotografiat cu laba lui mare, prevăzută cu gheare puternice, îl mirosi şi apoi îl azvîrli dispreţuitor printre bolovani. Lăsîndu-se să cadă în patru labe, ursul începu să se plimbe de colo pînă colo, mirosind toate pietrele pe care le întîlnea în drum. Deodată se opri şi, întorcînd capul spre Matei, mormăi cu putere, scuturîndu-şi de cîteva ori blana de parcă în clipa aceea ar fi ieşit din apă.

— Mitică a găsit urma domnului Erick, strigă bucuros Matei. Acum nu mai pot să ne scape. Într-o oră am să-i ajung.

— Ai să-i ajungi? făcu mirat inginerul. Şi în vremea asta eu ce fac? Stau aici?

— Mitică o va lua la galop… Va trebui să fug, nu glumă,

explică băiatul. Pe ceaţa asta o să vă împiedicaţi la fiecare pas… Cel mai bun lucru e să treceţi puntea şi să ajungeţi la staţia meteo.

— E cineva acolo?

— Nea Avram, celălalt meteorolog, colegul tatii, trebuie să fi sosit de la Vlădeasa. O să-i povestiţi ce s-a întîmplat… Ştie el ce are de făcut. Oricum, s-ar putea să mă apuce noaptea. Aveţi cumva, o lanternă?

— Da, şi încă una foarte bună, răspunse Mureşanu. Coborî rucsacul din spate şi, desfăcîndu-l, scoase o lanternă. Ştii cum s-o aprinzi?

— Desigur, răspunse repede Matei, luînd lanterna din mîna inginerului. La noapte ceaţa se va ridica. Am să vă semnalizez de sus, de pe piscuri… trei faze scurte. De la staţia meteo le veţi zări.

— Trei faze scurte? Ce-o să însemne asta? întrebă mecanic inginerul.

— Că am dat de urma Alinei şi a domnului Erick. Şi adăugă, întorcîndu-se spre ursul care-l aştepta: Dă-i drumul, Mitică, pornim!

Ursul sări în două labe şi răsucindu-se fulgerător dispăru ca o umbră fumurie în ceaţă. Matei îl salută pe inginer cu mîna în care ţinea lanterna şi se repezi pe urmele lui.

Cu paşi supli, uşori ca de pisică, ursul alerga, se strecura printre stînci, dibuind cu nasul lui mic şi negru urma nevăzută a domnului Erick. Matei îl urma îndeaproape. Alergară în tăcere vreme de o oră prin marea de fum alb, în şuierul rece şi tăios al vîntului. Ajuns la poalele unui povîrniş, Mitică se opri, se roti de cîteva ori în jurul său şi, găsind ceea ce căuta, începu să urce povîrnişul, împreună cu Matei. Ajunşi sus, se opriră. În faţa lor se căsca gura neagră, verzuie a peşterii pe lîngă care trecuseră. Prin colţii de piatră ceaţa se învolbura, fumega în vîrtejuri albe ca şi cum întreaga grotă ar fi fost cuprinsă de un incendiu uriaş. Matei pătrunse în peşteră şi aprinse lanterna. Cercul de lumină străpunse întunericul, dezvăluind siluetele stranii, de un alb orbitor, al unor stînci măcinate şi ciupite ca de vărsat de stropii de apă ce picurau peste tot din tavanul grotei. De undeva, de departe, din adîncurile întunecate ale peşterii, răsuna un zvon de glasuri omeneşti.

— Şterge-o, Mitică, îi şopti băiatul ursului, făcîndu-i semn să

plece. La nevoie te chem eu. Hai, şterge-o cînd îţi spun!

Ursul îl părăsi bombănind supărat. Matei porni mai departe. Razele de lumină măturară pereţii negri şi afumaţi ai grotei şi se opriră în tavanul peşterii. Mii de lilieci stăteau agăţaţi, cu aripile închise ca nişte mici umbrele negre. Ochii lor, ca nişte vîrfuri de ac, scînteiau verde fosforescent în întunericul grotei. Din cînd în cînd, cîte unul dintre ei îşi dădea drumul ca un bolovan şi, desfăcînd brusc aripile, străbatea într-un zbor planat de buhă văzduhul negru ca de smoală al peşterii. Matei înainta mereu. Deodată, razele de lumină se opriră pe o fîşie clisoasă şi umedă de argilă. Printre urmele unor tălpi mari, ţintuite, Matei descoperi urma mică şi delicată lăsată de sandaua fetei.

— Deci Alina şi domnul Erick se află aici, îşi spuse ca pentru sine Matei, în vreme ce pornea mai departe.

Pe măsură ce se afunda în adîncurile peşterii, pereţii ei păreau să coboare, să se apropie, iar ciorchinii de lilieci, spînzuraţi de tavan, îşi luau zborul speriaţi în toate părţile. Deodată, de parcă pereţii grotei ar fi explodat, în faţa lui Matei apăru un hău imens de întuneric ce plutea deasupra apelor limpezi şi reci ale unui lac subteran. Razele lanternei presărară solzi de aur pe apele încremenite ca de sticlă. Glasurile omeneşti răsunară din nou. Matei stinse lanterna şi-şi dădu drumul în apa care-i venea pînă la genunchi. Înainta mereu orbecăind prin bezna adîncă. Apa îi ajungea aoum pînă la brîu. De undeva, din stînga lui, răsună vocea limpede şi cristalină a fetei, acoperită de glasul răguşit al domnului Erick şi de rîsul puternic şi sălbatic al unui bărbat. Matei aprinse lanterna. O spărtură răsărea deasupra apei, din peretele peşterii. Matei se îndreptă spre ea şi stingînd lanterna o pipăi orbeşte cu mîna. Descoperi nişte trepte de piatră tăiate în stîncă ce păreau că urcă în pîntecul muntelui. Încet, pas cu pas, băiatul urcă treptele de piatră printr-un fel de tunel îngust, ce înainta în spirală ca o cochilie de melc. Ajuns sus, scoase binişor capul. Se afla într-o mică grotă luminată de pîlpîirile slabe ale unui felinar, agăţat într-un piron de fier bătut în peretele de stîncă al peşterii. Pe o claie de fîn proaspăt cosit Alina şi domnul Erick zăceau legaţi fedeleş. Lîngă ei, aproape de un foc care abia mai mocnea, stătea un vînător cu un aparat fotografic în mînă. Alături, un alt bărbat bărbos, îmbrăcat în haine soioase, se juca cu un cuţit azvîrlindu-l în sus şi prinzîndu-l cînd de vîrf şi cînd de mîner.

Lumina pîlpîitoare a felinarului părea să danseze pe una din pleoapele sale căzute şi roşii. Deodată Ciclopul întoarse capul în direcţia lui Matei. Încerca să străpungă întunericul privind dintr-o parte cu singurul ochi pe care îl avea.

— Cine este acolo? tună el.

Matei se încordă ca un arc.

Ciclopul tocmai se pregătea s-o pornească spre mica treaptă săpată în stîncă, dar Vînătorul îl prinse de braţ.

— Lasă prostiile, Ciclopule! Cine ar putea să fie pe ceaţa asta? Hai să isprăvim treaba pe care o avem… mă grăbesc… „curierul“ mă aşteaptă.

— Ai uitat de puştiul acela, şefule, se încăpăţînă Ciclopul. Ai văzut cum a coborît peretele de stîncă… Cunoaşte muntele cum îmi cunosc eu buzunarele. Doar am fost paznic de vînătoare pe vremuri, aici. Mă pricep.

— Te pricepi, rîse acru Vînătorul. Atunci cum de ai fost prins vînzînd carnea vînatului pe care erai pus să-l păzeşti?… Zece ani de închisoare. Dacă n-am fi fost noi, crăpai de foame.

— E ager puştiul… Să ne ferim de el, mormăi nemulţumit Ciclopul.

— O fi, dar n-ai să-mi spui că are şi nas de cîine poliţist. De unde să ştie încotro am apucat-o? continuă pe acelaşi ton amuzat Vînătorul. Hai, treci şi aşează-te lîngă fată, pierdem timpul.

Ciclopul părăsi pe Vînător şi se instală pe maldărul de fîn între Alina şi domnul Erick. Punînd un picior în pămînt, Vînătorul duse aparatul fotografic la ochi căutînd să prindă grupul în obiectiv.

— Şi tu ce te-ai proţăpit acolo, în mijloc? îi strigă el Ciclopului. Nu dă nimeni nici doi bani pe mutra ta! Treci în spatele fetei şi apuc-o de cosiţă.

Ciclopul trecu în spatele Alinei şi o înşfăcă de păr, vîrînd apoi cuţitul în brîu.

— Dă-mi drumul, protestă mînioasă fata. V-am mai spus eu c-o s-o păţiţi! O să vedeţi voi cînd o să vină tata aici!

— Stai liniştită că nu-ţi taie nimeni capul, o ironiză Vînătorul păstrînd aceeaşi poziţie. O simplă fotografie artistică, ce dracu!

Alina se zbătu în mîna Ciclopului.

— Ia mîna asta murdară din părul meu!

— Dar ai o guriţă, fetiţo! chicoti vesel Vînătorul căutînd s-o prindă în obiectiv. Mă întreb cum va arăta nefericitul care te va lua de nevastă cînd o să creşti mare.

Bliţul aparatului fotografic strălumină ca un fulger grota. Liliecii se foiră cu ţipete scurte şi ascuţite undeva în înălţimile întunecate ale peşterii. Vînătorul duse din nou aparatul la ochi.

Uşor ca o umbră, Matei alunecă din spărtură şi se îndreptă tîrîndu-se pe burtă pe o coloană de stîncă ce părea că sprijină tavanul învăluit în beznă al peşterii. Bliţul aparatului fotografic

străfulgeră din nou stîrnind vaierul liliecilor nevăzuţi. Vînătorul se ridică mulţumit în picioare şi înfăşură repede rolfilmul.

— Asta-i tot, fetiţo!

— S-o crezi dumneata, îl înfruntă curajoasă Alina. La ora asta tata este pe drum. Credeţi că nu ştie unde mă aflu? Aţi uitat de săgeţile albastre?

Ascuns după coloana de piatră, Matei urmărea scena. Vînătorul îi făcu semn Ciclopului să elibereze fata.

— N-aş vrea să te dezamăgesc, continuă el ironic. Ne crezi mai proşti decît sîntem. Tatăl tău va sosi într-adevăr aici mîine dimineaţă, dar nu va mai găsi nici un tunel.

Alina rîse neîncrezător.

— De ce? Îl credeţi pe tata miop?

Vînătorul îşi privi ceasul-brăţară, apoi o fixă pe fată cu o-privire rece.

— Există un secret al lacului subteran… Ciclopul l-a descoperit pe cînd era paznic aici. Ai învăţat la şcoală despre flux şi reflux?

Cu un gest energic al capului, fata îşi aruncă părul într-o-parte.

— Am învăţat eu şi multe altele la şcoală… Deşi nu ştiu de ce tot mă fotografiaţi, am cam înţeles eu cu cine am de-a face.

— Ei, bine, continuă Vînătorul. Lacul are un debit variabil, fetiţo. Peste cîteva ore apele lui vor începe să crească din nou.

Alina păli şi-şi muşcă buzele.

— Apele vor acoperi spărtura, vor inunda treptele de piatră, continuă pe acelaşi ton sec Vînătorul. Şi vor creşte mereu timp de două săptămîni.

— Ce spune? Ce spune? se interesă domnul Erick în englezeasca lui greoaie.

Alina întoarse capul spre el.

— Nu cunosc engleza, domnule Erick, n-am cum să vă explic.

Domnul Erick, care nu înţelesese nimic, clătină resemnat din cap.

— Ai amuţit, fetiţo? o apostrofă Vînătorul, arătînd spre un copac gros, de lemn, ce se afla sprijinit de peretele grotei sub felinar. Peste cîteva ore Ciclopul va astupa intrarea în grota asta… Nici o grijă, se încuie bine pe dinafară. Vei putea să strigi cît îţi pofteşte inima, nu te va auzi nimeni.

— Nu-i adevărat, tata mă va găsi! strigă disperată fata.

— Ce va găsi? chicoti Vînătorul. Apă peste tot? Pereţi masivi de stîncă, nici o crăpătură… Şi adăugă, liniştind-o cu un gest: dacă şefii mei din străinătate vor găsi fotografia ta reuşită, se va primi un telefon anonim. Desigur, vor trimite să te scoată. Altfel…

Alina tăcea muşcîndu-şi buzele. Vînătorul scoase rolfilmul din aparat şi-l vîrî în buzunar. Întinse aparatul fotografic Ciclopului şi, aplecîndu-se, ridică puşca cu lunetă ce zăcea aruncată pe jos.

— Deci, ne-am înţeles, spuse el. Peste cîteva ore fixezi chepengul de lemn şi pleci. Te aştept la stînă. Cum nu vom avea nici o fată şi nici un turist, vom ajunge nestingheriţi la gară.

— Am înţeles, şefule! zise Ciclopul, cu un aer de cîine supus.

Apucînd felinarul, îl conduse pe Vînător pînă la ieşirea din grotă. Razele de lumină ale felinarului străluciră pe colţurile cenuşii şi lucioase ale coloanei de piatră. Matei se făcu una cu pămîntul. Vînătorul dispăru. Paşii lui bocăniră pe trepte şi apoi se stinseră treptat, treptat, în adîncul muntelui. După ce privi cîteva clipe, cu felinarul ridicat deasupra capului, în urma Vînătorului, Ciclopul se îndreptă spre un colţ întunecat al peşterii. Puse jos aparatul fotografic, încinse o cartuşieră şi înhăţă puşca cu două ţevi ce se afla rezemată de peretele de stîncă. Lăsă felinarul lîngă maldărul de fîn pe care zăceau Alina şi domnul Erick. Puse cîteva lemne pe foc, apoi, cu puşca într-o mînă, şi cu chepengul în cealaltă, se îndreptă spre intrarea în micul tunel. Fixă chepengul şi se aşeză pe el. Frînse puşca, scoase două cartuşe din centura de piele şi le vîrî pe ţeavă. Apoi, închizînd puşca şi, privind spre Alina şi domnul Erick, strigă:

— Hei, voi de acolo… Nici o mişcare… Nici o şoaptă, s-a înţeles?

De după piciorul de piatră Matei îi urmărea nemişcat. Capcana de piatră era închisă.

Timpul se tîra încet. Culcat pe burtă după coloana de piatră, Matei pîndea fiecare mişcare a Ciclopului. Deodată, băiatul tresări. Ridicînd capul spre tavanul grotei, Ciclopul se sprijini cu spatele de peretele de stîncă şi scoase un căscat. Închise oohii. Rămase aşa o vreme. Apoi, capul i se desprinse de perete şi îi căzu în piept. Ciclopul tresări speriat parcă şi, înălţîndu-şi capul, privi lung spre Alina şi domnul Erick. Cei doi stăteau nemişcaţi pe maldărul de fîn. Înviorat, focul ardea vesel, împrăştiind lumini

sîngerii, jucăuşe pe pereţii negri-cenuşii ai grotei. Ciclopul începu să picotească din nou. Îşi ridica cu greu capul asemeni unui om beat, lăsîndu-l apoi să-i cadă brusc în piept. Din cînd în cînd tresărea, îşi scutura capul cu putere, aruncîndu-şi privirile împăienjenite de somn spre cei doi prizonieri. Aţipi din nou. Matei pipăi cu mîna în jur căutînd o pietricică. O găsi. Ridicîndu-se în genunchi o azvîrli spre Alina, drept în mijlocul cercului de lumină al felinarului. Piatra micuţa şi albă sări de cîteva ori ca o lăcustă şi, rostogolindu-se, se opri lingă foc. Zărind pietricica, fata îşi stăpîni cu greu un ţipăt. Întoarse capul în direcţia lui Matei, căutînd să desluşească ceva în penumbrele peşterii. Ciclopul picotea. Atent, încordat, Matei îl pîndea din ascunzătoare fără să-l slăbească din ochi. Trecură cîteva clipe. Băiatul se ridică în picioare şi, cu paşi uşori, ca de rîs, se îndreptă spre Alina şi domnul Erick, ocolind cercul de lumină al felinarului. Ciclopul mormăi ceva şi ridică brusc capul. Matei se lipi fulgerător cu spatele de peretele întunecat al grotei. Ciclopul schimbă poziţia armei. Fixă patul puştii în chepengul de lemn şi, sprijinindu-se cu amîndouă mîinile în ţeavă, reluă picotitul.

Cu un salt lung, Matei sări pe maldărul de fîn şi se ghemui în spatele celor doi. Era şi timpul. Tresărind, Ciclopul privea spre ei. Alina se prefăcu nepăsătoare. Simţi cum degetele lui Matei încep să desfacă nodul frînghiei care-i lega mîinile. Inima îi bătea cu putere. Domnul Erick privea spre Matei cu coada ochiului. Capul Ciclopului căzu în piept. Matei îşi apropie buzele de urechea Alinei şi-i şopti abia auzit:

— Ţine mîinile la spate ca şi cum ai fi legată... Ca să scăpăm de aici, trebuie să-l păcălesc pe Ciclop.

Fata dădu din cap în semn că a înţeles. Peste cîteva clipe şi domnul Erick era liber. Legăturile de funie îi atîrnau moi pe piept. Strecurîndu-se printre cei doi, Matei se rostogoli după maldărul de fîn şi-o porni, tîrîndu-se pe burtă, spre Ciclop. Acum se mişca în plină lumină. Alina şi domnul Erick îl urmăreau cu răsuflarea tăiată cum înaintează mereu. Matei se opri. Acum Ciclopul se afla la doi paşi de el. Cu capul căzut pe mîinile încleştate pe ţeava puştii, Ciclopul mormăi ceva. Broboane de sudoare începură să strălucească pe fruntea lui Matei. Părea că Ciclopul îl priveşte prin pleoapa lui căzută şi roşie. Ţinîndu-şi răsuflarea, Matei se apropie de el. Acum Ciclopul era la un pas. Uşor, parcă din aproape în aproape, Matei întinse mîna spre

cartuşieră, scoase încet un cartuş şi-l prinse între dinţi. Ciclopul încercă să-şi ridice capul, dar gîtul nu-l mai asculta. Matei apucă al doilea cartuş, încet, încet, cu vîrful degetelor. Scoase încă trei cartuşe. Apoi, înălţîndu-se în picioare, se îndreptă cu spatele, pas cu pas, spre foc. Azvîrli cartuşele în flăcări, făcîndu-i semn Alinei şi domnului Erick să se îndrepte spre coloana de piatră. Cei doi se ridicară încet şi porniră în vîrful picioarelor în direcţia arătată de băiat. Matei stinse felinarul. Cu paşi neauziţi, plutind parcă, băiatul străbătu grota în lumina jucăuşă şi pîlpîitoare a focului. Ajuns la coloana de piatră, se ghemui lîngă Alina şi domnul Erick.

— Cînd vor începe detunăturile, şopti el la urechea fetei, să fugi spre scara de piatră.

— Dar ce se va întîmpla?

— Ai să vezi.

Aşteptau toţi trei încordaţi. Şi, deodată, primul cartuş explodă asurzitor, azvîrlind deasupra focului o jerbă de scîntei. Bubuitura cutremură pereţii peşterii. În clipa următoare un vuiet prelung, străbătut de ţipete ascuţite, începu să coboare din înălţimile întunecate ale grotei. Ciclopul sări buimăcit în picioare, cu puşca în mînă. Al doilea cartuş bubui. Ciclopul muta ţeava puştii cînd într-o parte, cînd în alta, căutînd o ţintă în care să tragă. Deodată, un vîrtej gigantic de aripi negre se învolbură în jurul lui, îl plesni peste faţă, îl izbi în piept, făcîndu-l să se rotească în jurul lui ca un titirez. Zeci de lilieci uriaşi zburau speriaţi prin grotă, într-o ploaie de scîntei şi detunături, izbindu-se unii de alţii cu ţipete ascuţite. Ciclopul se rotea în jurul său, orbit, ameţit, izbind la întîmplare cu patul armei în grindina neagră care se năpustea asupra lui din toate părţile.

— După mine, îi şopti Matei fetei, sărind din ascunzătoare şi fugind aplecat spre ieşirea din grotă.

Alina îl urmă în aceeaşi clipă. Băiatul azvîrli chepengul de lemn într-o parte şi sărind pe prima treaptă a scării o prinse pe Alina de mînă şi o trase după el. Scoase lanterna din buzunar şi o împinse Alinei.

— Fugi, Alina! Fugi!

Fata începu să coboare în zbor treptele de piatră ce se înşurubau spre lacul subteran. Matei o urmă.

— Domnul Erick! strigă fata în timp ce cobora treptele. Unde-i domnul Eriek?

— N-avem ce-i face acum, strigă Matei. Fugi, Alina, fugi!

Într-adevăr, domnul Erick, greoi şi stîngaci cum era, fu prins în hora înnebunitoare a liliecilor. Se opri apărîndu-se cu mîinile de liliecii care se abăteau asupra lui. Între timp, detunăturile încetaseră. Încet, încet, liliecii părăseau grota luminată de foc, reîntorcîndu-se la locurile lor. Reuşind să desluşească cîte ceva, domnul Erick se îndreptă clătinîndu-se spre mica trapă de piatră. Cu un salt ca de tigru, Ciclopul apăru în spatele său şi apucîndu-l de ceafă îi rezemă ţeava puştii în spate:

— Nu mişca, trag!

Domnul Erick gemu neputincios. În clipa următoare însă, cu o mişcare fulgerătoare, azvîrli ţeava puştii într-o parte şi-l izbi puternic pe Ciclop cu cotul în stomac. Acesta se încovrigă de durere. Cu palma întinsă, domnul Eriek se întoarse şi-l izbi scurt pe Ciclop după ceafă. Ciclopul nu scoase nici măcar un oftat. Căzu moale, neînsufleţit, pe lespezile de piatră, scăpînd puşca din mînă. Domnul Erick se apleca asupra lui şi, scotocindu-l prin buzunare, scoase o lanternă. Apoi ridică puşca, care zăcea pe jos. Revenindu-şi, Ciclopul se răsturnă pe spate şi, deschizînd singurul ochi pe care-l avea, îl privi pe domnul Erick cu o spaimă nemărginită.

— Dobitocule! îi spuse acesta, într-o romînească tot atît de stricată ca şi engleza pe oare o folosea. Am avut ordin să nu mă demasc orice ar fi... N-am putut să prevăd chestia cu liliecii. Dar tu?

Ciclopul îl privea cu aceeaşi expresie de groază.

— Acum ştiu cine sînteţi, bîigui el. Iertaţi-mă, domnule Wolf.

Domnul Erick îi azvîrli dispreţuitor puşca pe care Ciclopul o prinse din zbor.

— Ia legătura cu Vînătorul şi veniţi amîndoi la staţia meteo. Mai avem timp să dregem treaba, idioţi ce sînteţi!

Întorcîndu-i spatele, domnul Erick redeveni, deodată, stîngaci şi greoi, şi pătrunzînd în tunel începu să coboare treptele strigînd în englezeşte:

— Hei, copii! Unde sînteţi? Nu mă lăsaţi singur aici. Aşteptaţi-mă!... Vin!

Ciclopul sări în picioare şi se repezi cu puşca în mînă după domnul Erick.

— Domnule Wolf! strigă el, apleeîndu-se peste mica treaptă tăiată în stîncă. O clipă!

Oprit pe una din treptele scării de piatră, cu lanterna aprinsă în mînă, domnul Erick părea că se uită la el din adîncul fîntînii.

— Ce mai vrei, nătărăule? Să dispară copiii?

— Am o idee, domnule Wolf! rînji Ciclopul, aplecîndu-se şi mai mult deasupra spărturii.

Domnul Erick rîse scurt, nervos.

— Ai o idee? Dumneata? De unde?

— Puştiul nu ştie că sînteţi şeful nostru, continuă Ciclopul, în vreme ce-şi freca încetişor ceafa cu palma… O lovitură ca asta, şi-aţi isprăvit cu el.

— Uşor de zis, dar n-ai văzut că băiatul este mai sprinten ca o mangustă?

Pleoapa roşie a Ciclopului se zbătu de cîteva ori, ca o mică aripă frîntă.

— O fi el sprinten ca… asta, care ziceţi, chicoti el, dar în curînd se va lăsa noaptea… Luna răsare tîrziu. Chiar dacă ceaţa se ridică, va fi beznă cînd veţi ajunge la puntea suspendată.

— Puntea aceea suspendată deasupra prăpastiei? întrebă repede domnul Erick, împiedicîndu-se parcă în cuvinte.

— Întocmai, domnule Wolf, continuă Ciclopul. Băiatul va păşi primul pe punte. Cînd veţi ajunge la mijlocul ei… veţi fi la spatele lui. Pac, şi gata! Dedesubt, un gol de 400 de metri… Aţi înţeles?

— Un accident? Să admitem! mormăi domnul Erick. Dar fata?

Ciclopul rînji:

— Se va speria şi va fugi drept în braţele mele. Voi fi acolo, domnule Wolf.

Celălalt lăsă pentru o clipă capul în piept. Apoi ridică privirea sa galbenă şi vicleană spre Ciclop:

— Nu-i rău ceea ce-mi propui, spuse el, cu o uşoară mirare în glas. Aşteaptă puţin să mă îndepărtez cu copiii şi apoi urmează-mă. Îl vom încolţi pe punte.

Părăsindu-l pe Ciclop, domnul Erick coborî treptele cu o iuţeală de necrezut şi dispăru după un cot al scării de piatră. Ciclopul se căută prin buzunare şi, scoţînd o cutie de chibrituri, se îndreptă spre felinarul care zăcea răsturnat pe jos, lîngă foc.

În vremea aceasta, Matei şi Alina părăseau, parcă zburînd, peştera. Ajunşi la marginea povîrnişului abrupt şi sărind apoi deodată îşi dădură drumul ca pe un tobogan într-o avalanşă de

pietriş şi de bolovani.

Furtuna încetase. Ceaţa se risipise ca prin farmec. Nici o adiere de vînt. Deasupra munţilor cenuşii, încremeniţi în cerul albastru închis al înserării, pulsau gingaş, aproape imaterial, primele stele. Un soare crepuscular, nevăzut, dogorea crestele pereţilor verticali de stîncă, ce se înălţau deasupra peşterii, făcîndu-le să iradieze o lumină intensă de un roşu tropical.

Ajunşi la poalele povîrnişului, cei doi săriră în picioare şi o luară la fugă spre grohotişurile ce acopereau valea ca o pădure încremenită de piatră.

— Crezi că tata a reuşit să ajungă la staţie? strigă îngrijorată Alina în vreme ce-l urma în fugă pe băiat.

— Nu ştiu, răspunse acesta întorcînd capul spre ea şi făcîndu-i semn cu mîna să se grăbească. Cînd se va înnopta îl vom semnaliza cu lanterna. Dacă a ajuns, ne va răspunde.

În clipa aceea domnul Erick ieşi şchiopătîtnd din peşteră şi flutură o batistă spre cei doi, strigînd în englezeşte:

— Hei, copii, nu mă lăsaţi aici! Vin… Aşteptaţi-mă!

— Sărmanul domnul Erick, şopti cu sufletul la gură Alina, privind peste umărul băiatului. Şchioapătă… Ciclopul o să-l prindă!

Greoi, cu mişcări caraghioase, domnul Erick cobora panta cu spatele, sprijinit în patru labe.

Matei sări în picioare şi ducînd două degete la gură scoase cîteva fluierături puternice şi ascuţite.

— Pe cine fluieri? îl întrebă uimită Alina.

— Pe Mitică, îi răspunse băiatul, cercetînd cu privirile stîncile din jur.

— Pe Mitică? continuă uimită fata. Ursul acela, prietenul tău?

— Da, uite-l! spuse bucuros băiatul, întinzînd braţul şi arătînd spre înălţimile unei stînci gigantice ce-şi înălţa piscurile crenelate nu departe de peşteră.

Sus, pe stîncă, proiectat pe cerul roşu în flăcări, se contura silueta neagră şi masivă a ursului.

— Îl văd! exclamă Alina, pradă unei uimiri fără de margini. Dar este un urs adevărat!

Şchiopătînd, gemînd uşor, domnul Erick se apropia de ei.

— Mai repede, domnule Erick, strigă Alina în timp ce domnul Erick se sprijinea de umărul ei. Ce bine că aţi scăpat! Să mergem, domnule Erick, să mergem!

Matei le făcu semn cu mîna să-l urmeze şi-n curînd micul grup se pierdu printre stîncile prăvălite pe care noaptea le împăienjenea văzînd cu ochii.

Abia dispărură, cînd Ciclopul îşi făcu apariţia la gura peşterii. Ţinea felinarul aprins într-o mînă şi puşca de vînătoare cu două ţevi în cealaltă. După ce stinse felinarul şi-l lăsă jos, se apleca şi se furişă în fugă spre marginea povîrnişului, lipindu-se cu spatele de o stîncă. Stătu nemişcat cîteva clipe. Tocmai se pregătea să iasă din ascunzătoare, cînd un bolovan de piatră vîjîi în văzduh şi apoi bubui în stîncă deasupra capului său cu scînteieri de cremene. Ciclopul sări într-o parte ca muşcat de şarpe.

— 'Mnezeii lui de urs, înjură el, iar a apărut! Da' îi vin eu de hac!

Un alt pietroi sosi din înălţimi şi bufni lîngă el. Parcă sărind coarda, Ciclopul lăsă bolovanul de piatră să-i zboare de sub picioare şi înălţă puşca. Sus, pe stîncă, silueta ursului se contura pictată parcă în tuş de ultima geană însîngerată a crepusculului. Ciclopul ochi lung, cu grijă, şi trase din amîndouă ţevile deodată. Detunătura asurzitoare a armei făcu să vibreze stîncile din jur.

Ecourile dublei împuşcături se revărsară în valuri succesive şi hăuliră din ce în ce mai stins în depărtările cenuşii de piatră. Cei trei înaintau acum într-o linişte apăsătoare. Brusc o nouă detunătură cutremură văzduhul.

— Mitică continuă să-l hărţuiască pe Ciclop, spuse Matei întorcîndu-se spre fată.

„În cine trage imbecilul? gîndi enervat domnul Erick, în vreme ce şchiopăta alături de Alina. N-aud decît puşca lui... S-a apucat de vînătoare de urşi?“

În urma lor împuşcăturile răsunau una după alta. Apoi încetară.

„În sfîrşit, se pare că a isprăvit cu distracţia, gîndi domnul Erick, privind spre silueta lui Matei ce se contura la un pas de el în reverberaţia difuză, aproape ceţoasă, a razelor de lumină ce străpungeau întunericul. Sper că pînă la punte Ciclopul ne va ajunge din urmă“.

Micul grup părăsi grohotişurile. Acum înainta pe un platou sterp, acoperit cu pietriş şi presărat ici-colo de tufe pipernicite de jnepi.

Deodată, Matei se opri şi stingînd lanterna îi arătă Alinei o

lumină care strălucea vesel, jucăuş printre stele, undeva, departe, în munţii întunecaţi.

— Vezi luminiţa aceea care pîlpîie acolo? Este staţia meteorologică. Îi voi semnaliza tatălui tău cu lanterna, aşa cum ne-am înţeles… Dacă a reuşit să ajungă acolo, ne va răspunde.

Ridicînd lanterna deasupra capului, Matei zvîrli în întuneric trei fulgerări scurte. Inima Alinei bătea cu putere. Alte trei fulgerări ale lanternei îi luminară chipul. Netulburată, luminiţa clipea vesel în întuneric. Apoi, deodată, luminiţa se stinse, clipi din nou, dispăru pentru o clipă şi apoi se reaprinse.

— Este tata! strigă bucuroasă Alina. Ne-a văzut... Ne răspunde, să mergem!

O porniră mai departe. În faţa lor, printre stele, luminile îndepărtate ale staţiei meteorologice se aprindeau şi se stingeau la intervale scurte asemeni unui far.

Tresărind, Matei se opri şi ascultă cu urechile ciulite liniştea adîncă a nopţii.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă în şoaptă Alina, oprindu-se lîngă el, împreună cu domnul Erick.

— Taci! îi răspunse Matei pe un ton poruncitor, lăsîndu-se să cadă în genunchi, lipindu-şi urechea de pămînt.

O linişte grea de piatră îi învăluia. Prin telegraful nevăzut al solului stîncos răsuna în urechea băiatului zgomotul unor paşi ce făceau să scrîşnească pietrişul.

— Vine cineva!

— Ciclopul? întrebă abia auzit Alina.

Matei se ridică uşor în picioare ca o umbră.

— S-ar putea. Ia-o înainte cu domnul Erick.

— Şi tu?

Acum pietrişul scrîşnea undeva în întuneric, la cîţiva paşi de ei. Matei şi Alina încremeniseră. Încet, domnul Erick se desprinse de lîngă Alina, şi cu un pas elastic ca de tigru veni în spatele băiatului. Umbra celui care sosea se contura în faţa lor. Pietrişul scrîşnea sub apăsarea paşilor grei. Domnul Erick ridică uşor mîna cu palma făcută tăiş deasupra capului lui Matei. În clipa aceea, un mîrîit înfiorător făcu să-i îngheţe sîngele în vine. Matei aprinse lanterna. În cercul de lumină al lanternei, la un pas de ei, stătea Mitică. În razele de lumină ochii ursului aveau o strălucire verde şi fosforescentă ca de pisică. Cu gura larg căscată, arătîndu-şi colţii ascuţiţi, înspăimîntători, Mitică mîrîia spre ei.

— Ai înnebunit, Mitică? strigă băiatul. Eu sînt, Matei! Nu mă recunoşti?

În schimb, domnul Erick prinsese din zbor situaţia.

— Mein Gott! murmură el înspăimîntat şi uitînd de piciorul

şchiop o luă la sănătoasa. Ursul trecu în galop pe lîngă Matei şi Alina şi se avîntă pe urmele lui. Spre norocul domnului Erick, după cîţiva paşi se împiedică şi căzu pe spate. Simţi cum două labe grele i se aşază pe piept, ca două pietre de moară, cum doi ochi mici, ca nişte sfredele verzi îl străpung, cum îi loveşte auzul un mîrîit înspăimîntător de fiară. Matei sosi în zbor şi-l înşfacă pe Mitică de ceafă.

— Lasă-l, Mitică, ai înnebunit? strigă băiatul. Şi aşa vor să te împuşte. Şterge-o de aici!

Mîrîind supărat, nemulţumit, ursul se ridică în două labe şi apoi se îndepărtă. Dispăru în întuneric boscorodind şi înjurînd parcă de mama focului. Domnul Erick se ridică de jos şi bombăni ceva în englezeşte, făcînd pe supăratul. Dar în sinea lui îşi spunea: „Prudenţă, Wolf… Erai cît pe-aci s-o păţeşti… Prudenţă. Drăguţul ăsta de urs mai poate să se întoarcă”.

Micul grup se puse din nou în mişcare. După o oră de drum cei trei ajunseră la puntea suspendată deasupra prăpastiei. Luna plină mijea printre crestele ascuţite ale munţilor. Părea o cloşcă ghemuită într-un cuibar ţesut din fulgi de lumină galbenă. Lumina stelelor se revărsa de-a lungul pereţilor verticali de stîncă, în hăuri albastre ce-şi desfăceau draperiile deasupra mării albe de ceaţă, deasupra abisurilor. Pătrunseră pe punte ţinîndu-se de cablu. Scîndurile prinse în sîrme groase bocăneau uscat sub paşii lor ca nişte doage. Cablurile ruginite scrîşneau în şuruburi. La început uşor, apoi din ce în ce mai repede, puntea se legăna sub ei, deasupra prăpastiei, asemeni unui gigantic pendul.

— Ţineţi-vă bine de cablu! le strigă Matei, înaintînd nepăsător cu lanterna în mînă în mijlocul punţii ce dansa sub picioarele lui.

După ce trecură puntea, cei trei urcară panta meteorologică. Ajunşi sus, zăriră micuţa clădire de piatră cu două etaje, cu ferestrele puternic luminate, înconjurate de mici foişoare de lemn.

Uşa staţiei meteorologice se deschise şi în pragul ei apăru Mureşanu.

— Tată! strigă Alina, avîntîndu-se bucuroasă spre el. Eu sînt, Alina! Am sosit!

Inginerul porni în fugă în întîmpinarea ei şi o prinse în braţe.

— Alina! şopti el, strîngînd-o la piept. Unde ai fost, fetiţo, ce

s-a întîmplat?

— Am să-ţi povestesc totul, rîse fata limpede şi cristalin ca un clopoţel. Iată-l şi pe domnul Erick... Şchioapătă puţin, dar este viu si sănătos.

— Helo, domnul Erick! îl salută în englezeşte inginerul, cu veselie, cînd acesta fu la un pas de el. Credeam că o să vă găsesc cu o săgeată albastră în inimă. Aţi scăpat destul de frumos, domnule.

Domnul Erick rîse acru şi-şi desfăcu resemnat mîinile.

— Soarta, domnule inginer... Soarta.

— Ce-ar fi să-i dăm soartei un nume? glumi Mureşanu, privind spre băiatul care tocmai apăruse lîngă Alina. S-o botezăm, de pildă, Matei... Ce ziceţi?

Domnul Erick clătină neconvins din cap.

— Mi-e teamă, domnule inginer, că soarta la care vă referiţi are un cu totul alt nume... Mitică.

Mureşanu rîse cu poftă şi se întoarse spre Matei.

— Şi acum o surpriză pentru tine, băiatule... Nenea Avram a sosit. E aici. Şi adăugă, prinzîndu-şi fata de după umeri: Să mergem, abia aşteaptă să te vadă.

Pătrunseră cu toţii în clădirea staţiei. Se aflau acum în sufrageria meteorologilor. O masă şi cîteva scaune de lemn. Jur-împrejur, pe pereţi se vedeau fixate, în mijlocul unor ştergare olteneşti, cîteva farfurii de pămînt ars, viu colorate.

— Hei, nenea Avrame! strigă Matei, îndreptîndu-se spre o uşă care dădea în dormitorul comun. Am sosit! Unde eşti?

În clipa aceea, uşa se trînti de perete şi un individ cu un revolver în mînă apăru în prag.

— Iată-mă!

— Dar bine, bîigui Matei, dumnealui nu este nenea Avram.

— Nu mişcă nimeni! spuse străinul cu o voce poruncitoare.

— Ce se întîmplă aici? întrebă uluit Mureşanu, strîngînd-o pe Alina la pieptul său într-un gest ocrotitor. Cine sînteţi dumneavoastră?

Necunoscutul le făcu semn cu ţeava revolverului să se îndepărteze de uşa sufrageriei.

— Mă numesc Rudy şi reprezint aici interesele unei firme străine.

— Oricum, spuse inginerul, arătînd spre revolverul pe care numitul Rudy îl ţinea în mînă, aveţi un mod destul de ciudat de-

a purta tratative comerciale… În definitiv, ce doriţi de la noi?

Chipul palid, spectral al lui Rudy, părea o mască imobilă de ceară în lumina becului ce pîlpîia uşor, atîrnat de tavanul sufrageriei.

— Soţia dumneavoastră se află în America Latină?

— Da, domnule, răspunse nedumerit Mureşanu. Soţia mea este colaboratoarea principală a tovarăşului profesor Banu… Însoţeşte un grup de specialişti într-un turneu de conferinţe în cîteva ţări sud-americane… Dar nu văd în ce măsură v-ar putea interesa pe dumneavoastră.

Un zîmbet fin, uscat, flutură pe buzele lui Rudy.

— Domnul profesor Banu este un cunoscut specialist în hidromagneto-dinamică, nu-i aşa?

— Profesorul se ocupă într-adevăr de studiul plasmei, răspunse pe acelaşi ton inginerul. Cărţile sale le puteţi găsi în aproape toate bibliotecile ştiinţifice din lume… Ca să aflaţi cu ce se ocupă profesorul, nu era nevoie să vă înarmaţi cu un revolver.

Rudy păru să-l fixeze cu atenţie.

— Există un lucru pe care domnul profesor îl omite din cărţile şi conferinţele sale.

— Tot ce se poate, admise Mureşanu, uşor enervat. Dar nu ghicesc la ce vă referiţi.

— Curios, foarte curios, continuă Rudy pe un ton ironic. Doamna Anca Mureşanu este mîna dreaptă a profesorului… Nu v-a spus nimic despre noul procedeu romînesc de stabilizare a plasmei?

— Nu sînt autorizat să vă răspund la această întrebare! i-o reteză scurt Mureşanu. Şi nu înţeleg cine vă dă dreptul să mă interogaţi.

Rudy păru să nu-l bage în scamă.

— Firma pe care o reprezint este interesată să afle în ce constă acest procedeu… Cei mai buni agenţi ai noştri au traversat Atlanticul ca să se ocupe de soţia dumneavoastră.

— Glumiţi, domnule Rudy, sau cum naiba vă cheamă, îl apostrofă Mureşanu. Soţia mea este un om integru… O bună romîncă. Speraţi s-o cumpăraţi?

Rudy întinse braţul şi arătă spre Alina.

— Da, domnule inginer, răspunse el pe un ton rece şi tăios. Îi vom oferi un preţ foarte bun… Viaţa fiicei dumneavoastră.

Inginerul îl privi uluit strîngînd într-un gest instinctiv pe Alina la pieptul său.

— Înţeleg, acum înţeleg totul. Vreţi să-mi şantajaţi soţia.

Rudy chicoti uşor:

— Şi de ce nu, domnule inginer? Cine ne poate împiedica? Mureşanu avu un rîs nervos.

— Speraţi să ne reţineţi ostatici? Vă înşelaţi, stimate domn. Profitaţi de faptul că am plecat abia de cîteva ore de la oficiul de turism… Mîine lipsa mea la cabana Pîcla se va observa. Bănuiţi ce va urma după aceea?

Rudy vîrî revolverul într-un toc pe care-l purta prins de o curea lată sub haină.

— Nu vă faceţi iluzii, domnule inginer, nu vă faceţi iluzii. Aveţi de-a face cu specialişti cu geamantanele pline de etichete de la diverse hoteluri internaţionale. Nimeni nu va observa lipsa dumneavoastră de la cabană.

— Cum aşa? exclamă neîncrezător Mureşanu.

— Foarte simplu, continuă Rudy. Inginerul Mureşanu se află în clipa de faţă la cabana Pîcla… Mîine dimineaţă va pleca spre o direcţie necunoscută. Acum vă este limpede situaţia în care vă aflaţi?

Matei se desprinse uşor de lîngă domnul Erick şi făcu un pas spre fereastra deschisă a sufrageriei.

— Şi dacă soţia mea refuză să cedeze acestui şantaj? întrebă Mureşanu.

— Ar fi o mare imprudenţă, răspunse ameninţător Rudy, aruncînd o privire pe sub gene la domnul Erick… Ne aflăm într-o regiune închisă turismului, datorită deselor prăvăliri de stînci. V-ar putea paşte o nenorocire… Vă asigur că va exista şi un supravieţuitor care să povestească autorităţilor detaliile tragicului accident.

— Spion ticălos! îşi ieşi din fire Mureşanu, dînd drumul Alinei şi repezindu-se la el. Îndrăzneşti să mă ameninţi aici, la mine acasă? În ţara mea?

Rudy îşi strecură repede mîna sub haină.

— Liniştiţi-vă, domnule inginer, spuse el pe un ton sec. Nu mă obligaţi să vă împuşc sub ochii fiicei dumneavoastră.

În clipa aceea Matei sări, făcu o bătaie scurtă, cu amîndouă picioarele în dreptul ferestrei şi dîndu-se peste cap zbură afară din sufragerie. Totul se petrecuse atît de fulgerător încît Rudy

nu reuşi să facă nici o mişcare. Deodată, zgomotul unei lupte surde pătrunse în încăpere. Apoi, uşa se deschise şi Ciclopul intră în sufragerie tîrîndu-l pe Matei de gulerul treningului.

— Am sosit la ţanc, domnule Rudy, rînji el. Puştiul tocmai se pregătea să o şteargă.

— Ai sosit să-ţi îndrepţi gafa, tîmpitule, spuse Rudy privindu-l cu dispreţ. Vezi că-n fundul culoarului, adăugă el, arătînd spre o mică uşiţă, se află o cameră solid zăbrelită. E o uşă de stejar acolo şi o cheie în broască. Ia-o pe fată şi închide-o acolo împreună cu acrobatul acesta. Vreau să discut în linişte cu inginerul.

Ciclopul privi cu un aer de cîine supus spre domnul Erick, aşteptînd confirmarea ordinului.

— Ce te tot holbezi la grăsunul ăsta? strigă la el Rudy. Fă ce ţi-am spus. Şi bagă de seamă, dacă îi scapi şi de data asta, poţi să tragi cîte cartuşe vrei... Dar ultimul păstrează-l pentru tine.

— Am înţeles, şefule, bîigui Ciclopul făcîndu-i semn Alinei cu ţeava puştii să-l urmeze.

Împinşi de la spate de Ciclop, Matei şi Alina ieşiră pe uşă şi pătrunseră pe un culoar îngust, întunecat, abia luminat de un bec galben şi mohorît. Ajuns la capătul culoarului, Ciclopul deschise o uşă masivă de stejar şi-i îmbrînci pe amîndoi în camera zăbrelită.

— Vă arăt eu vouă, pui de lele ce sînteţi! spuse el. N-o să-mi las eu capul din cauza voastră... Să n-aud un cuvinţel... La cea mai mică mişcare deschid uşa şi trag în plin, aţi înţeles?

Ciclopul trînti uşa masivă de stejar în urma lor şi răsuci cheia în broască de două ori.

După ce încuie uşa, Ciclopul se aşeză jos, pe ciment, şi puse arma lîngă el. Scoase o ţigară cu degetele lui soioase dintr-un pachet umed şi mototolit şi o aprinse. Trase un fum şi se rezemă cu spatele de uşă. În camera zăbrelită Alina privea aproape speriată în jurul ei. Se afla într-o încăpere micuţă, cu pereţi de beton, abia luminată de un bec ce pîlpîia în tavan. Cîteva butoaie de fier, pătate de rugină, un dulap cu rafturi, pe care se aflau tot felul de becuri radio şi piese electrice, o masă grosolană de lemn, prevăzută cu o menghină era tot ce se putea vedea în încăpere.

— Hei, domnule Ciclop! strigă Alina, repezindu-se la uşa masivă de stejar şi începînd să bată cu pumnii în ea... Nu ţi-e ruşine să închizi o fată în hardughia asta? Unde am să mă culc? Sînt fachir să dorm pe cuie?

— Astîmpără-te! răsună de dincolo de uşă vocea cavernoasă

a Ciclopului. Altfel îţi tai nasul ăla mic şi obraznic, îl vîr în puşcă şi trag cu el după vrăbii… Ai tăcut?

Alina trase furioasă un zăvor ce se afla fixat în uşă. Aşezat pe o ladă lîngă masa de lemn, cu capul sprijinit în palme, Matei o privea în tăcere. Deodată, ochii băiatului căpătară o strălucire intensă. Alina străbătu în fugă camera şi prinzîndu-se cu mîinile de zăbrelele groase de fier încercă să le clintească.

— Ajută-mă! îi şopti ea lui Matei. Am putea fugi pe aici.

Băiatul continua să privească spre zăvorul negru înşurubat în uşa masivă de stejar.

— Ce faci? Nu vii? îl întrebă enervată fata.

— Lasă-te păgubaşă, îi răspunse Matei, păstrînd aceeaşi poziţie. Zăbrelele sînt îngropate în peretele de beton. Nici Mitică cu labele lui uriaşe nu le-ar putea smulge.

Braţele Alinei căzură neputincioase de-a lungul trupului.

— Şi-atunci, ce facem? Rămînem închişi aici?

Matei întoarse încet capul aţintindu-şi asupra ei privirea lui cenuşie si stranie.

— Am o idee! îi şopti el.

— O idee? tresări bucuroasă fata. Crezi că…

Matei duse degetul la gură. Rămaseră o vreme nemişcaţi. Becul pîlpîia cu trosnituri uşoare, de scurtcircuit, în tavan. După o vreme, Matei se ridică de pe ladă şi, ocolind masa de lemn, se îndreptă spre dulap. Răscoli printre rafturi şi găsind ceea ce căuta se apropie de Alina. Ţinea în mînă un simplu întrerupător electric.

— Ce vrei să faci cu întrerupătorul? se interesă nedumerită Alina.

— Cu ajutorul lui o s-o ştergem de aici, îi şopti la ureche Matei. Du-te la uşă. Cînd ridic comutatorul deasupra capului, scoţi binişor zăvorul… Ai înţeles?

— Hei, voi de colo! răsună din nou vocea ameninţătoare a Ciclopului. Ce tot vă şuşotiţi acolo? Gura, că daţi de dracu'!

— Ba o să dai dumneata de dracu cu mine! strigă mînioasă fata, întorcîndu-se spre uşă. Şi asta mai repede decît crezi.

Matei o trase fulgerător spre el şi-i astupă gura cu palma.

— Taci! Dacă intră Ciclopul aici, totul e pierdut.

Alina clătină resemnată din cap. Matei îi dădu drumul şi îi făcu semn cu mîna să se îndrepte spre uşă. Ajunsă acolo, Alina se lipi cu spatele de perete şi apucă zăvorul. Ciclopul tocmai se

pregătea să arunce mucul de ţigară care-i fumega între degete, cînd zgomote ciudate îi ajunseră la ureche. Apucă puşca, sări în picioare şi îşi apropie urechea de uşă. De dincolo, se auzea clinchetul de sticlă al unor becuri, pocnete surde, foşnet de paşi grăbiţi.

— Dă-mi acumulatorul do colo! auzi el vocea băiatului. Conectez de îndată firele şi putem începe.

Ciclopul ciuli urechile. Pleoapa lui roşie căzută zvîcnea nervos în lumina galbenă şi mohorîtă a becului de pe culoar. Răsună un declic scurt, sec. Apoi, vocea lui Matei se auzi limpede şi sonor în liniştea de beton a culoarului. „Aici staţia meteorologică Pîcla. Transmit semnalul de alertă pe postul de rezervă al staţiei. Centrule, intră pe recepţie, intră pe recepţie!”

Ciclopul descuie uşa şi vru să se năpustească în încăpere. Se izbi cu umărul în uşa zăvorîtă.

— Opriţi! Opriţi! urlă el, dîndu-se un pas înapoi şi îndreptînd puşca spre uşă.

Zăpăcit, Ciclopul apăsă pe trăgaci. Alicele de plumb biciuiră uşa de stejar şi rămaseră încrustate în lemnul tare ca nişte mărgele strălucitoare. Detunătura armei făcu să zumzăie pereţii de beton ai culoarelor. Peste cîteva clipe, atras de împuşcătură, Rudy năvăli pe culoar şi se apropie în fugă de Ciclop.

— Ce s-a întîmplat? strigă el. În cine tragi?

— S-au zăvorît înăuntru, domnule Rudy, bîigui îngrozit Ciclopul. Vorbesc la un post de radio. Cheamă centrul.

Rudy holbă ochii la el.

— Un post de radio? N-ai percheziţionat magazia, idiotule?

— Credeam că aţi făcut-o dumneavoastră, scînci Ciclopul.

Vocea lui Matei răsună din nou în liniştea culoarului. Rudy îi făcu semn Ciclopului să tacă.

— Aici staţia meteorologică Pîcla! auzi el vocea lui Matei însoţită de un declic. Acum te-aud. Alo, centrule! Alo, centrule… Unde ai dispărut?

— Să spargem uşa! urlă Rudy, dîndu-se un pas înapoi. Dacă puştiul prinde legătura, sîntem pierduţi.

Cei doi bărbaţi se năpustiră, umăr la umăr, în uşa de stejar. Uşa trosni din balamale, dar rezistă.

— Încă o dată, Ciclopule! urlă din nou Rudy, dîndu-se cîţiva paşi înapoi. Acuma va ceda.

După o clipă se repeziră amîndoi, umăr la umăr, în uşa

zăvorită, dar Alina trăsese zăvorul. Uşa se trînti cu un pocnet asurzitor de perete. Ciclopul şi Rudy zburară prin magazie şi aterizară în dulap, într-un zgomot infernal de becuri sparte şi de piese electrice. Pe uşa larg deschisă, Matei şi Alina o zbughiră din magazie şi o luară la fugă pe culoar.

Buimăcit, Rudy sări în picioare şi privi becurile şi piesele electrice risipite pe jos.

— Unde vezi tu aici un aparat de radio emisie-recepţie, neghiobule? Te-au tras pe sfoară… După ei! Altfel dispar cu inginer cu tot.

Ridicînd puşca de jos, Ciclopul se repezi, urmat de Rudy, pe urmele celor doi.

Părăsind culoarul, Matei şi Alina pătrunseră valvîrtej în sufragerie. Fata se opri o clipă în mijlocul încăperii, privind speriată în jur.

— Unde-i tata? Doar l-am lăsat aici… Ce i-au făcut?

— Pesemne că l-au închis în dormitor! strigă Matei, deschizînd larg uşa care ducea în afara staţiei. Ce stai? Fugi, fugi, Alina!

Pe culoar răsună tropăitul paşilor lui Rudy şi ai Ciclopului, care alergau.

— Doar n-o să-l las pe tata aici! strigă Alina, repezindu-se spre uşa dormitorului.

Matei făcu un pas spre ea şi, prinzînd-o de mînă, o smuci, o trase după el aproape pe sus, în zbor, în spatele uşii deschise. Era şi timpul.

— Au fugit, urlă Rudy, pătrunzînd în sufragerie, arătînd Ciclopului uşa dată de perete… Se îndreaptă spre punte… Dacă o trec, sîntem pierduţi… Urmează-mă!

Rudy şi Ciclopul se buluciră în uşa sufrageriei. Paşii lor zumzăiră o vreme pe solul stîncos, acoperit de pietriş, şi se stinseră încet în liniştea adîncă a nopţii.

Alina sări din ascunzătoare şi alergă spre dormitor. Peste o clipă, Mureşanu, eliberat, apăru în pragul uşii.

— Alina!… Matei… Cum de aţi scăpat? strigă bucuros inginerul privind de la fată la Matei… Ceilalţi unde sînt?

— I-am păcălit, tată, spuse mîndră Alina, arătînd spre uşa deschisă a sufrageriei. Să fugim şi noi!

— Acum nu mai putem fugi nicăieri, spuse liniştit Matei, trîntind uşa şi încuind-o cu cheia.

— Cum aşa? făcu nedumerit inginerul. Dacă cei doi bandiţi au plecat, nu văd ce ne împiedică s-o facem.

Băiatul îl fixă cu ochii lui cenuşii şi ciudaţi.

— Staţia pe care ne aflăm e construită pe o stîncă, chiar pe buza prăpastiei, spuse el şi adăugă, descriind un cerc imaginar cu mîna deasupra capului: de jur-împrejur, peste tot, numai prăpăstii.

— Puntea este singura cale? întrebă Mureşanu.

— Da, răspunse Matei. Numai că acolo vom da nas în nas cu Rudy şi Ciclopul… Dacă Alina m-ar fi ascultat, am fi fost acum departe.

Fata întoarse capul, mînioasă spre el.

— Dar ştii că ai haz? Ce crezi că sînt eu? O păpuşă? Apeşi pe buton şi gata? Cum era să-l las pe tata aici?

— Bine, bine, făcu împăciuitor Matei ridicînd mîinile. Tu ai întotdeauna dreptate!…

— Nu vă mai certaţi, copii, interveni Mureşanu… Mă întreb ce avem de făcut. În cîteva minute Rudy şi Ciclopul se vor întoarce… Cît credeţi că va rezista uşa aceasta dacă vor folosi un bolovan de piatră drept cap de berbece?

— Există o singură soluţie, continuă băiatul. Să plec după ajutoare.

Mureşanu îl privi uimit.

— Vrei să cobori în prăpastie? Cît are peretele?

— Vreo şase sute de metri, răspunse Matei. Apoi va trebui să cobor hornurile.

— Singur? Numai în corzi şi pitoane? Crezi că vei reuşi?

Matei clătină uşor din cap.

— S-ar putea.

Domnul Erick îşi făcu apariţia în sufragerie privind cu o veselie ciudată spre cei doi copii.

— Dar ce se întîmplă aici? Am fost eliberaţi pe cauţiune?

— Copiii au reuşit să scape, spuse inginerul, îndreptîndu-se repede spre masa grea de lemn de nuc ce se afla în mijlocul sufrageriei. Băiatul va pleca după ajutoare, domnule Erick… Ajutaţi-mă să baricadez uşa.

— Noaptea paradoxurilor, continuă pe acelaşi ton de veselie ciudată domnul Erick. Să baricadăm singura ieşire, ca băiatul să plece.

Paşi furişaţi trosneau pietrişul undeva afară, în faţa staţiei

meteorologice.

— Mai repede, domnule Erick! strigă inginerul. Se întorc! Puneţi mîna… Şi voi, copii!

Toţi patru ridicară masa solidă de lemn şi o proptiră în uşa sufrageriei. În clipa următoare patul de puşcă al Ciclopului bubui în uşa groasă de stejar.

— Deschideţi! urlă el. Altfel, băgaţi de seamă, o să vă jupuim de vii!

Matei le făcu semn celor trei să-l urmeze. Părăsiră sufrageria însoţiţi de înjurăturile Ciclopului. Ajuns pe culoar, Matei deschise o uşiţă, descoperind o scară cu trepte de piatră învăluite în întuneric. Trecură aplecaţi prin mica deschizătură şi urcară treptele orbecăind în întuneric, sprijinindu-se cu palmele de peretele zgrunţuros de beton.

O bubuitură asurzitoare ca de tunet ajunse de jos, din sufragerie, pînă la ei. Băiatul se opri şi aprinse lumina. Se aflau într-o încăpere de la etajul superior al staţiei meteorologice. Matei se repezi la un dulap şi îl deschise. Scoase un rucsac, îl desfăcu, vîrî în el un ciocan şi apoi răsturnă o cutie plină cu pitoane de fier. Jos, bubuiturile se înteţeau, Rudy şi Ciclopul spărgeau uşa de la intrare. Alina se apropie de fereastra deschisă şi se aplecă în afară. Se trase înapoi uşor înfiorată. Sub temelia clădirii de beton, ce părea crescută din stîncă, se căsca un gol imens. Luna plină răsărea deasupra munţilor, revărsînd în hăurile fără fund cascade de lumini reci şi albastre, ca de neon. Peretele de piatră vertical strălucea mat şi cenuşiu, într-un joc încremenit de lumini şi de umbre. Matei legă rucsacul la gură, şi-l puse în spate, şi, scoţînd din dulap un colac de frînghie, se îndreptă liniştit spre fereastră. Mureşanu şi domnul Erick îl urmăreau încremeniţi. Înnodă un cap al frînghiei de un inel fixat în pervaz şi apoi azvîrli restul frînghiei pe fereastră. Colacul de frînghie se desfăcu fulgerător, ca un şarpe, şi dispăru în adînc. Mureşanu şi domnul Erick îl priveau înmărmuriţi. Băiatul sări sprinten pe pervaz şi îşi înnodă cu cîteva mişcări scurte frînghia în jurul trupului. Alina se apropie de el şi şopti tulburată, cu o voce stinsă, abia auzită:

— Ai grijă, Matei!… Şi succes!

El o privi lung, cu oohii lui cenuşii, stranii.

— Să nu-ţi fie teamă, orice s-ar întîmpla. Am să mă întorc, colţoaso! Şi ai să vezi… Le arăt eu lor.

O bubuitură surdă, urmată de un trosnet prelung, răsună undeva, jos, în pîntecul de beton al staţiei meteorologice.

— Au spart uşa! strigă Mureşanu. Pleacă repede, băiete? Pleacă!

Aplecat pe spate, deasupra golului, Matei începu să elibereze frînghia şi în curînd dispăru.

Pe scară se auzeau gîfîitul şi tropăitul paşilor lui Rudy şi ai Ciclopului, care urcau treptele într-o goană nebună. Mureşanu se sprijini cu spatele în uşă şi strigă domnului Erick:

— Ajutaţi-mă! Trebuie să-i mai reţinem cîteva clipe.

Greoi cu mersul său legănat, de raţă, domnul Erick se apropie de uşă şi se propti cu umărul în ea.

— Acum va urma un fel de grămadă, chicoti el. Pe vremuri am fost jucător de rugby.

În clipa următoare zburau amîndoi de la uşă, izbindu-se de pereţii încăperii. Rudy năvăli în cameră cu revolverul în mînă, urmat de Ciclop.

— Nu mişcă nimeni... La prima mişcare, trag! strigă acesta şi, zărind frînghia, se repezi la fereastră, aplecîndu-se deasupra ei.

Jos, în lumina lunii, îl zări pendulînd pe Matei în capătul frînghiei, deasupra golului.

— Înapoi! urlă el, înapoi, n-auzi?

Ciclopul se ridică în vîrful picioarelor şi privi peste umărul lui Rudy.

— O şterge, şefule.

Celălalt întoarse capul spre el şi spuse întunecat, sec:

— Văd... Taie frînghia.

Cu un gest scurt Ciclopul scoase cuţitul din geanta de piele ce o purta prinsă de curea la spate şi reteză frînghia.

Un strigăt sfîşie liniştea nopţii, apoi se stinse ca un vaier prelung, în adîncuri.

— S-a isprăvit cu el, spuse Rudy, ridicînd capătul frînghiei retezate şi lăsînd-o să cadă ca o cîrpă moale pe pervazul ferestrei.

Ciclopul holbă la el singurul ochi pe care-l avea.

— L-am văzut cum s-a dus... Ca un bolovan.

Alina şi tatăl ei priveau încremeniţi. Domnul Erick îşi scoase batista cu o mînă care tremura uşor şi începu să-şi tamponeze încet fruntea îmbrobonită de sudoare.

Dîndu-şi drumul pe fereastră, sprijinindu-se cu picioarele în peretele de beton al clădirii, Matei desfăşura frînghia, coborînd în golul ce se căsca sub el. De sus, ajungea pînă la băiat tropăitul paşilor celor care urcau.

— Prea tîrziu, gîndi Matei, continuînd să coboare. Peste cîteva clipe Rudy şi Ciclopul vor fi la fereastră.

Deodată, picioarele îi scăpară prin zăbrelele unei ferestre de la primul etaj. Rămase o clipă cu faţa lipită de un drug gros şi rece de fier. Mintea îi lucră repede.

— Ca să scap de aici trebuie să le fac căderea în coardă pe care am învăţat-o de la nenea Avram, gîndi el, începînd să tragă frînghia lungă ce atîrna în prăpastie, de parcă ar fi scos o găleată dintr-un puţ... E cam veche... numai de-ar rezista.

Înnodă cu mişcări febrile capătul frînghiei de un drug de fier şi apoi îşi dădu drumul în prăpastie. Era şi timpul. Chipul palid, spectral al lui Rudy apăruse în cadrul ferestrei luminate. Băiatul auzi strigătul său ameninţător. Continua să coboare în salturi, legănîndu-se deasupra hăului, îzbindu-se din cînd în cînd de peretele vertical de cremene.

— Taie frînghia! răsună deasupra lui, sus, urletul lui Rudy.

Fulgerător, Matei îşi descleştă mîinile de pe frînghia legată de fereastră şi lăsîndu-se să cadă pe spate, înşfăcă capătul frînghiei legat de zăbrele. În clipa următoare, scoţînd un strigăt, se prăvăli cu capul în jos, în adîncuri. Ciclopul tăiase frînghia. Cădea ca un bolovan în hăul de întuneric. În faţa ochilor săi adîncurile fără de fund, străluminate de lună, scînteiau cenuşii şi albastre. O smucitură violentă, o lovitură puternică, asemeni unei parîme groase de oţel îl izbi în coşul pieptului, dîndu-l peste cap. Pitonii, din rucsacul pe care-l purta în spate, zornăiră scurt, ciocanul zbură afară şi proiectat în peretele de cremene scăpără, ricoşă şi dispăru în gol. Frînghia rezistase. Acum Matei pendula deasupra golului atîrnat parcă de capătul unei paraşute uriaşe. Cu mîinile încleştate pe frînghie băiatul îşi săltă capul şi privi spre fereastra luminată. Rudy şi Ciclopul dispăruseră. Un pocnet surd, îndepărtat, parcă abia şoptit, îl făcu să tresară. Ciocanul ajunsese în fundul prăpastiei izbindu-se de stîncile ascuţite. Un murmur de voci răsună undeva sus, lumina se stinse, o uşă se trînti cu putere şi apoi o linişte adîncă, mormîntală, învălui întreaga clădire.

— N-am încotro, gîndi Matei după o vreme, prinzîndu-se de

un colţ de stîncă şi oprindu-se în loc. Ciocanul s-a dus. Trebuie să mă întorc şi să încerc să ajung la telegraf. De n-ar fi încuiat Rudy şi Ciclopul uşa… Oricum, mă cred mort… Să aştept să adoarmă.

Rămase aşa nemişcata atîrnat în frînghie, vreme de o oră. Apoi se hotărî. Ascultînd cu urechile ciulite liniştea adîncă ce învăluia clădirea, Matei începu să escaladeze peretele de cremene.

Părea, văzut de departe, un matelot al unei vechi corăbii cu pînze, ce se avîntă căţărîndu-se repede, cu agilitate de maimuţă, spre catarg. Ajuns la fereastra zăbrelită, sări pe pervaz, desfăcu frînghia şi se legă cu un capăt al ei de fereastra zăbrelită. Scoase din rucsac o ancoră mare cu trei colţi ascuţiţi de fier, pe care o legă de capătul rămas liber al corzii.

— Dacă Rudy sau Cielopul au rămas să doarmă sus, sînt pierdut, gîndi el, aplecîndu-se pe spate deasupra prăpastiei şi azvîrlind ancora în golul întunecat al ferestrei ce se căsca la doi metri deasupra capului său.

Ancora zbură, trăgînd frînghia după ea. Răsună o bufnitură puternică. Matei se încordă muşcîndu-şi buzele. Trecură cîteva clipe... Sus, nici un zgomot, nici o mişcare. Băiatul trase frînghia spre el. Simţi o smucitură. Colţii de fier ai ancorei muşcaseră din muchia de lemn a pervazului. Acum putea să urce. Peste cîteva minute, dînd drumul frînghiei, Matei se lăsă să alunece uşor pe fereastră în încăperea întunecată şi pustie. Tiptil, cu paşi uşori, vătuiţi, ca de pisică, băiatul străbătu camera şi coborî scara învăluită în beznă. Pătrunse pe culoarul îngust şi mohorît, îndreptîndu-se spre o uşă ce se zărea în fundul culoarului. Trecu pe lîngă magazia din care fugise împreună cu Alina. Uşa părea încuiată.

— Unde o fi Alina? gîndea el, în vreme ce se strecura pe lîngă perete... O fi în dormitor cu tatăl ei şi cu domnul Erick? Sau aici? Am să văd la întoarcere.

Ajuns în fundul culoarului, tresări şi sări într-o parte. Din încăperea în care se găsea aparatul telegrafic o lumină se filtra pe furiş pe sub uşă în culoar.

— Cine să fie înăuntru? se întrebă Matei. Ciclopul?

Se aplecă şi privi pe gaura cheii. În cercul de lumină îl văzu pe Ciclop prăvălit pe un scaun. Dormea lîngă aparat, cu capul pe masă, cu fruntea sprijinită pe mîinile încleştate pe armă. Matei se mai uită şi rămase cîteva clipe cu capul în piept.

— Da, cred c-o să meargă, şopti el în cele din urmă, în vreme ce ochii lui cenuşii căpătau acea strălucire rece şi stranie... Am să transmit telegrama chiar sub nasul Ciclopului.

Deschise încet uşa şi pătrunse în încăpere. Apoi, pas cu pas, în vîrful picioarelor, se apropie de masa pe care se afla telegraful.

Cu capul la o palmă de aparat, Ciclopul mormăi ceva în

somn. Matei se ghemui fulgerător sub masă. Acum vedea bocancii grosolani ai Ciclopului, cu şireturile larg desfăcute, pantalonii soioşi şi plini de noroi. Deodată, sus, deasupra lui, aparatul telegrafic începu să ţăcăne. Picioarele Ciclopului se mişcară, se încordară brusc în bocanci, apoi, liniştindu-se parcă, se lungiră sub masă spre băiat. Aparatul telegrafic ţăcănea întruna.

— Ne caută… Ne întreabă de ce nu răspundem, gîndi Matei.

Tocmai se pregătea să iasă din ascunzătoare cînd, izbind cu pumnul în masă, Ciclopul se ridică în picioare.

— Cristoşii lui de telegraf! înjură Ciclopul. Zbîmîie întruna ca un ceas deşteptător… Dar cine dracu o fi deschis uşa asta?

Apucînd puşca Ciclopul părăsi somnoros încăperea. Bocancii săi larg căscaţi, cu şireturile desfăcute, lipăiră pe cimentul culoarului. O cheie se răsuci într-o broască.

— Ce faci, prinţeso, mai eşti aici? Dormi, ai? răsună mormăitul Ciclopului… Credeam că ai şters-o pe gaura cheii.

— Ce doreşti? auzi Matei vocea limpede şi cristalină, uşor mînioasă, a fetei… închide te rog uşa şi lasă-mă în pace.

— Te las, chicoti uşurel Ciclopul, dar să nu-mi umbli cu şuşele şi cu momele… Sînt aici, lîngă tine, la doi paşi…

Cheia se răsuci din nou în broască. Paşii Ciclopului se apropiau. Matei se făcu una cu pămîntul în penumbra sertarelor masive ale mesei birou sub care se afla.

Căscînd, bătîndu-se întruna cu palma peste gură, Ciclopul reintră în cameră şi, trecînd la un pas de Matei, se lăsă să cadă în scaun. Trase cocoaşele armei şi rezemă ţeava puştii pe marginea mesei. Matei se trase instinctiv îndărăt. Era şi timpul. Picioarele Ciclopului se lungiră sub masă şi se desfăcură sub nasul băiatului ca un gigantic cleşte de rac, gata, gata să-l înhaţe.

Matei ieşi uşor de sub masă şi aşezîndu-se în genunchi trase încet unul din sertarele mesei. Scoase din el un colac de liţă subţire şi-l desfăşură repede. Făcu un laţ la unul din capetele sîrmei şi-l petrecu cu mişcări repezi şi precise peste butonul de ebonită neagră al manipulatorului aparatului telegrafic. Ciclopul picotea, cu capul căzut în piept. Sforăia uşor, ca un tors de pisică. Matei se ghemui la picioarele mesei şi începu să tragă de sîrma subţire cu mişcări scurte şi sacadate. Sus, pe masă, aparatul telegrafic începuse să ţăcăne.

— Ti... Ti... Ti... Ta... Ta... Ta...

Ciclopul tresări şi ridicîndu-şi capul din piept privi cu ochiul său împăienjenit de somn spre banda telegrafului ce se desfăşura în spiral. Lîngă aparatul telegrafic nu se afla nimeni.

— Afurisit telegraf, mormăi printre dinţi Ciclopul... Iar a început să clănţăne...

Aparatul telegrafic ţăcănea mereu. Banda albă de hîrtie se desfăşura.

— S.O.S., transmitea Matei sub nasul Ciclopului, trăgînd ritmic, sacadat de firul de liţă subţire legat de manipulator... Aici staţia meteorologică „Pîcla”... Staţia ocupată de doi răufăcători înarmaţi... îi ţin prizonieri pe inginerul Mureşanu şi pe fata lui... Meteorologul Avram dispărut... Transmite pionierul Matei... Încheiat.

Aparatul telegrafic tăcu. Banda încremeni.

— Acum s-o eliberez pe Alina, gîndi Matei, scoţînd cu băgare de seamă laţul de sîrmă de pe butonul manipulatorului... Dar pe unde o să fugim? Prin sufragerie? Este singura cale... Dar cum? ... Uşa dinspre culoar trebuie să fie încuiată, iar dincolo de ea stă Rudy... La cel mai mic zgomot cei doi se vor năpusti pe culoar şi ne vor prinde ca-ntr-un cleşte...

Deodată privirea băiatului se opri pe bocancii Ciolopului.

O lumină intensă străluci în ochii săi cenuşii. Lungindu-se pe podea se apropie tîrîndu-se în coate de picioarele Ciclopului. Cu mişcări scurte, uşoare, înnodă şireturile legînd bocancii unul de celălalt. Răsturnîndu-se pe spate se apropie de puşca Ciclopului rezemată de masă. Ajuns lîngă ea înnodă un capăt al sîrmei în jurul piciorului mesei. Aşezat în scaun, cu capul căzut în piept, Ciclopul părea să-l privească de sus prin pleoapa lui roşie, pierdută, prin care mijea strălucirea verde şi fosforescentă a unui ochi de sticlă.

Matei înnodă repede capătul sîrmei rămas liber de unul din trăgacele armei. Acum capcana era întinsă. Matei se prelinse ca o umbră pe lîngă puşca Ciclopului, ocoli masa în vîrful picioarelor şi, stingînd lumina, părăsi încăperea. Ajuns pe culoar se îndreptă spre magazie. Se opri în dreptul uşii ascultînd cîteva clipe încordat liniştea adîncă ce învăluia întreaga clădire. Nici un zgomot. Nici o mişcare. Matei descuie uşa şi pătrunde în magazie. Alina dormea întinsă pe un pat de campanie, care fusese aşezat acolo. Ocolind patul, Matei se opri la căpătîiul fetei

şi aplecîndu-se deasupra ei îl şopti la ureche…

— Trezeşte-te Alina… Sînt eu… Matei.

Fata se ridică speriată în capul oaselor şi zărindu-l dădu să scoată un strigăt. Matei îi acoperi fulgerător gura cu palma.

— Nu striga… Sînt eu, Matei… Nu mă recunoşti?

Fata continua să-l privească îngrozită. Un zîmbet flutură pe buzele băiatului.

— Ţi-am spus doar că mă întorc? Nu? De ce mă priveşti aşa?

Acum fata părea uluită.

— Matei… Cum se poate? Tu eşti?

Matei îi făcu semn cu mîna să se scoale repede din pat. Alina sări sprintenă, trecîndu-şi mîinile prin păr.

— Matei… Dar cum…

Băiatul duse fulgerător degetul la buze. Aplecîndu-se, ridică de jos o mică ţeavă de fier ce zăcea pe podea printre piesele electrice şi becurile sparte risipite pe jos.

— Urmează-mă, îi şopti el, în vreme ce părăsea magazia.

Peste cîteva clipe cei doi ajunseră la capătul culoarului şi se lipiră cu spatele de perete lîngă uşa care dădea în sufragerie. Făcîndu-şi vînt, Matei azvîrli cu putere, de-a lungul culoarului, ţeava de fier care zbură şi se rostogoli pe ciment scoţînd un zgomot infernal.

Ciclopul sări buimăcit din somn şi apucînd puşca se ridică în picioare. În clipa următoare o flacără orbitoare strălumină întunericul camerei şi bubuitura asurzitoare a armei descărcate cutremură pereţii de beton. Revenindu-şi din zăpăceală Ciclopul vru să dea buzna afară din încăpere. Priponit în bocancii legaţi se prăvăli, agăţîndu-se în cădere de marginea mesei şi răsturnîndu-se în avalanşa asurzitoare a sertarelor care săriră de la locul lor.

Peste cîteva clipe uşa se trînti de perete şi Rudy, cu revolverul în mînă gata să tragă, aprinse lumina.

Lîngă masa răsturnată, printre sertarele vraişte, Ciclopul stătea aşezat pe podea uitîndu-se năucit la bocancii legaţi pe care îi ţinea spînzuraţi într-o mînă.

— Cu cine te lupţi aici, dobitocule? urlă Rudy… Ce faci acolo? Unde-i fata?

La capătul celălalt al culoarului, ţîşnind de după uşa dată de perete de Rudy, Matei şi Alina pătrunseră în sufragerie şi, străbătînd un hol, părăsiră valvîrtej staţia meteorologică.

— Ce facem cu tata şi cu domnul Erick? întrebă disperată Alina, oprindu-se pentru o clipă şi privind spre fereastra luminată a dormitorului.

Matei o prinse de mînă şi începu să alerge, trăgînd-o după el.

— Nici o grijă! strigă el. Mă întoric şi îi eliberez… Acum fugi, Alina… Fugi! Ciclopul şi Rudy sînt pe urmele noastre.

Zburau la vale, spre puntea suspendată, în lumina rece şi spectrală a lunii, sărind peste bolovani mari de piatră, dîndu-şi drumul pe povîrnişuri abrupte, stîrnind avalanşe grele şi zgomotoase de pietriş. În spate, deasupra lor, razele unei lanterne străfulgerau întunericul. Rudy şi Ciclopul porniseră pe urmele lor. Pe măsură ce coborau, Matei şi Alina se cufundau într-un imens con de întuneric. Luna părea să apună. Peste cîteva clipe, străpunsă ca un balon alb de vîrfurile unor stînci întunecate şi ascuţite, ea păru că se dezumflă şi apoi o stinse într-o ultimă pîlpîire de lumină. O beznă adîncă învălui totul. După cîţiva paşi, fata se împiedică şi căzu. Matei se opri din fugă şi o ajută să se ridice.

— Te-ai rănit?

— Nu, răspunse Alina răsuflînd din greu. Dar nu văd pe unde calc… Nu pot să fug… Nu văd nimic, Matei…

Băiatul privi neliniştit spre lumina lanternei care se apropia dansînd în zig-zag, undeva, în întuneric, deasupra capetelor lor.

— Priveşte, spuse Matei întinzînd braţul spre lumina care clipea din cînd în cînd printre stînci. Rudy şi Ciclopul se apropie… Vin. Trebuie să ajungem la puntea suspendată… Cu orice preţ… Haide, Alina, fugi!

Prinzînd-o de mînă, băiatul începu să coboare panta abruptă învăluită în beznă. Undeva jos, în faţa lor, printre pereţii verticali de cremene, ce se prăvăleau în abisurile fără de fund, ţîşnea din întuneric, vibrînd în lumina lunii nevăzute săgeata albă, ca de cretă, a punţii suspendate. Deodată, împiedicîndu-se de un bolovan, Alina scoase un ţipăt uşor şi, scăpîndu-i lui Matei din mînă, se rostogoli în întuneric într-o avalanşă de pietre care răsunară în liniştea înstelată a nopţii, asemeni unor nuci uscate. Din două salturi, Matei ateriză lîngă ea.

— Ce-ai păţit?

— Nimic, scînci Alina. Dar n-am să mai pot fugi.

— De ce?

— Mi-am pierdut o sanda, răspunse pe acelaşi ton fata, bîj-

bîind cu mîinile prin pietrişul din jur. Pleacă, Matei!… Altfel o să ne prindă pe amîndoi.

Într-adevăr, siluetele fantomatice ale celor doi urmăritori se conturau acum printre stînci, în reverberaţia ceţoasă, de pîclă albă a luminii lanternei. Primele raze palide, cu străluciri bolnave, măturau povîrnişul abrupt. Clipele treceau.

— Fugi, Matei, fugi! striga fata continuînd să răscolească cu mîinile pietrişul în care se afla pe jumătate îngropată… N-o găsesc, fugi!

— Aşteaptă, spuse sec băiaitul, îngenunchind cu ochii aţintiţi spre lumina lanternei, care cobora spre ei. Rudy şi Ciclopul or să-ţi găsească sandaua.

Alina se ghemui lîngă el cu răsuflarea tăiată. Lanterna se rostogolea acum spre ei, ca o stea strălucitoare, în tropăitul paşilor celor doi care soseau. Matei stătea nemişcat, încordat.

Clipele treceau. Deodată, în cercul de lumină al lanternei apăru în pietriş o baretă verde. Era sandaua. Matei sări, o înhăţă şi, trîntindu-se pe spate, i-o întinse fetei.

— Încalţ-o, repede!

Strigătul de triumf al lui Rudy răsună în întuneric, la cîţiva paşi de ei.

— Uite-i! I-am prins! Înhaţă-i, Ciclopule!

Alina încălţă sandaua şi sări în picioare. Zburau acum din nou la vale.

— Alina…

— Da, Matei.

— Ţi-aminteşti stînca sub care te-ai adăpostit cu domnul Erick?

— Desigur, ce-i cu ea?

— Poţi s-o recunoşti?

— Da.

Zburau la vale, în pocnetul surd ca de grindină al pietricelelor care plouau din înălţimi.

— În spatele stîncii se află o cărare… Ai s-o vezi. E în bătaia lunii.

— Da, Matei.

— Urcă mereu, mergi pe ea.

— Şi tu?

— Am să te ajung din urmă. Duce la bîrlogul lui Mitică.

— Al ursului? Prietenul tău?

— Da. Ne vom ascunde acolo. Eu rămîn aici, pe punte, să-i opresc.

— Singur? Cu mîinile goale?

— Taci şi fugi!

Acum puntea suspendată era aproape. Cablurile de oţel străluceau metalic, ca o reţea de înaltă tensiune, deasupra prăpastiei. Matei se avîntă pe punte. Ţinîndu-se de cablu, Alina îl urmă în fugă pe scîndurile groase legate cu sîrmă. Ajuns în mijlocul punţii, Matei se opri.

— Ai înţeles ce ţi-am spus? o întrebă el repede… Atunci treci, pleacă…

Fata păru că şovăie.

— Şi tu?…

— Uite-i că vin! strigă Matei. Fugi, Alina, fugi!

Buimăcită, adunîndu-şi ultimele puteri, fata străbătu puntea şi în curînd silueta ei subţire şi delicată se pierdu printre stînci. Matei, singur, stătea nemişcat în mijlocul punţii. Aştepta.

— Puştiul! urlă Rudy, apărînd de după o stîncă şi prinzîndu-l pe băiat în cercul de lumină al lanternei… Ăsta are şapte vieţi! Înhaţă-l, Cidopule!

Cu puşca în mînă, Ciclopul îl depăşi pe Rudy şi se repezi spre punte. Atunci se petrecu un lucru ciudat. Băiatul se culcă fulgerător pe burtă şi, alunecînd de pe punte, îşi dădu drumul în prăpastie. Ciclopul încremenise la capătul punţii cu puşca în mîini.

— Ce-i asta? A înnebunit puştiul: a sărit din nou în prăpastie! îi şopti, apropiindu-se de el.

Simţi cum mîna Ciclopului i se încleştează ca o gheară de urs în braţ.

— N-a sărit în nici o prăpastie!… S-a ascuns sub punte, spuse Ciolopul în vreme ce pleoapa lui roşie şi căzută zvîcnea nervos… Să nu fie o cursă, şefule!

În faţa lor puntea îngustă şi pustie se legăna uşor, ademenitor, deasupra hăului, în scîrţîitul abia auzit al sîrmelor ruginite.

— Ce cursă? Ce fel de cursă? izbucni Rudy azvîrlind mîna Ciclopului într-o parte şi scoţînd piedica revolverului pe care-l avea în mînă.

— Doar n-ai să-mi spui că puştiul o să roadă un cablu de oţel cu dinţii… M-am săturat de el… Am să-i ciuruiesc pielea prin

scînduri.

Şi Rudy, urmat de Ciclop, păşi pe punte, îndreptîndu-se spre locul unde se ascundea Matei.

De-abia făcură vreo doi-trei paşi, cînd puntea pe care înaintau începu să se legene ca în rafalele unui vînt neauzit. Rudy şi Ciclopul simţiră deodată cum scîndurile legate în sîrme dansează sub picioarele lor. Îngrozit, Ciclopul îşi petrecu cureaua armei pe după gît şi se agăţă cu amîndouă mîinile de cablu. Rudy se opri şi el. Puntea pendula din ce în ce mai tare deasupra hăului. Vertebrele ei de lemn se desfăceau pîrîind, se ondulau ca pe undele unui cutremur şi apoi se strîngeau brusc, ca o armonică, în scrîşnetele sîrmelor ruginite. Cu revolverul în mînă, cu ochii holbaţi, Rudy privea stelele ce se apropiau şi se îndepărtau de el, în legănarea giganticului scrînciob, pereţii verticali de stîncă ce se clătinau în jurul său parcă plutind pe valurile mării înfuriate. Dedesubt, abisul negru, învăluit în fuioare de ceţuri subţiri, fumega.

— Înapoi, şefule! urlă Ciclopul, patinînd cu picioarele pe puntea ce se legăna acuma puternic ca un clopot... Înapoi, ne aruncă în prăpastie!

Buimăcit, îngrozit, Rudy vîrî revolverul în buzunar şi în clipa următoare căzu agăţîndu-se cu mîinile de cablu. Puntea îşi luă zborul spre stele şi mai înainte ca să-şi încheie cursa păru să se poticnească în văzduh, se cabră ca un cal nărăvaş azvîrlindu-i pe cei doi în gol. Cu un urlet de groază, Rudy şi Ciclopul zburară de pe punte cu picioarele în sus, dar agăţaţi de cablu căzură izbindu-se puternic de scînduri.

— Opreşte! Opreşte! strigau înnebuniţi amîndoi, în legănarea uriaşului scrînciob, tîrîndu-se de-a lungul cablului, zburînd de pe punte cînd într-o parte, cînd în alta, pedalînd cu picioarele în gol ca pe-o bicicletă imaginară, ridicîndu-se şi căzînd apoi în genunchi, agăţîndu-se cu disperare unul de celălalt.

— Dă-mi drumul! urla Ciclopul, tîrîndu-l după el pe Rudy, ce se încleştase cu mîinile de cureaua armei, trăgîndu-l de gît... Măiculiţă, cad!

Peste cîteva clipe gîfîind, gemînd, aterizară de pe punte pe stînca salvatoare. Ciclopul, cu gîtul lung şi deşirat ieşit din haină pe jumătate sufocat, privea la Rudy, cu un ochi bulbucat, scos din orbite, cu gura căscată ca un crap mort. Horcăia ceva. Rudy slăbi strînsoarea şi întoarse capul spre punte.

— N-o să stea el mult acolo, spînzurat în mîini, să se joace de-a scrînciobul! Scoate el capul... Cum apare, împuşcă-l.

Ciclopul îşi freca gîtul trăgînd aer cu nesaţ în piept.

— Să-mpuşc? Pe cine să împuşc?

Puntea se legăna din ce în ce mai încet. Ciclopul scoase cureaua armei de după gît şi se ridică în picioare. Acum puntea stătea încremenită, tăcută şi pustie în lumina lunii. Cu puşca în mînă, Ciclopul aştepta. Timpul trecea. Nici un zgomot. Nici o mişcare.

— Şefule, îi şopti Ciclopul după o vreme lui Rudy, cred că stăm de proşti aici… Puştiul a şters-o…, pe cinstea mea.

— S-o şteargă? Pe unde? întrebă Rudy ridicîndu-se în picioare. Ai orbit, neghiobule? Puntea e în faţa noastră… Se vede totul ca în palmă.

— Nu-l cunoşti pe puştiul ăsta, se încăpăţînă Ciclopul. E mai al dracului ca o capră neagră. A mers în mîini pe sub punte, a sărit pe o stîncă şi pe-aci ţi-e valea.

— Pe care stîncă? întrebă mînios Rudy. Nu vezi că pereţii muntelui sînt drepţi, parcă tăiaţi cu briciul? Şi adăugă, făcîndu-i semn să-l unmeze: o să vedem îndată, vino!

Rudy făcu un pas pe punte şi, oprindu-se, tropăi puternic pe scînduri. Puntea rămase nemişcată.

— Ce ţi-am spus, şefule? strigă Ciclopul întorcîndu-se cu un aer triumfător spre el… A şters-o sau n-a şters-o puştiul?

O porniră amîndoi şi se opriră în mijlocul punţii.

— Cred că ai dreptate, conveni Rudy. Fug amîndoi acum spre stînă… De acolo, într-o oră ajung în oraş. Ştii ce înseamnă acest lucru?

— Nici o grijă, şefule, îl linişti Ciclopul, pînă la peşteră i-am înhăţat.

— Să-i dăm drumul.

Cei doi străbătură repede puntea suspendată şi în curînd siluetele lor se pierdură ca două umbre printre stîncile prăvălite pînă în buza prăpastiei.

Puntea stătea încremenită şi pustie. Deodată, o mînă apăru de sub punte şi se încleştă pe o buclă a unei sîrme de fier. Apoi o a doua mînă pipăi cu degete elastice puntea şi se încleştă de marginea unei scînduri. Peste o clipă, capul lui Matei apăru încet, încet, în lumina lunii. Băiatul privi repede în stînga şi în dreapta, de-a lungul punţii. Apoi se căţără sus şi sărind în picioare o rupse la fugă. Ajuns lingă stînca sub care se adăpostiseră Alina şi domnul Erick, descoperi poteca şi se avîntă

pe urmele fetei. Cărarea urca pieptiş între două rînduri de stînci ascuţite.

— Alina nu poate fi prea departe, gîndi Matei, în vreme ce urca repede panta... Ciclopul şi Rudy se îndreaptă spre peşteră. Deci, vom fi în siguranţă în bîrlogul lui Mitică.

Băiatul urca mereu. Părea o pată de funingine pe discul alb şi imens al lunii care apunea. Sărind peste o culme, poteca începu să coboare la vale. Stîncile se apropiau. Matei cobora în zig-zaguri repezi. Deodată, se opri cu urechile ciulite. Undeva jos, sub el, răsuna glasul limpede al Alinei. Îşi dădu drumul pe povîrniş ca pe un tobogan. Ajuns jos, sări în picioare. La cîţiva paşi de el, rochiţa fetei strălucea ca ţesută din raze de lună.

— Domnule Mitică, spunea pe un ton vesel fata, nu te supăra... Eu sînt prietena lui Matei... Trebuie să sosească şi el încoace... O să ne ascundem în bîrlogul dumitale. Ne primeşti?

Ursul gigantic stătea în patru labe, mîrîind uşor şi adulmecînd-o cu nasul lui mic ce strălucea ca o măslină neagră în bătaia lunii.

— O să fim prieteni, continuă pe acelaşi ton fata, făcînd un pas spre el şi întinzîndu-i mîna. Eu mă numesc Alina, domnule Mitică... Vrei să batem laba?

Ursul îşi lăsă capul într-o parte, continuînd s-o fixeze nedumerit, cu ochii lui mici şi piezişi ca de pisică. Matei se apropie încet, în vîrful picioarelor, şi se opri în spatele fetei.

— Alina!...

— A, Matei! Tu eşti? strigă bucuroasă fata, sărind în picioare şi întorcîndu-se spre el. Bine că ai venit... Uite, m-am întîlnit cu Mitică... La început mi-a fost frică... Dar am făcut cunoştinţă, este un urs foarte amabil.

— Îndepărtează-te încet de el, Alina! îi şopti Matei, încet... Cît poţi mai încet.

— De ce? făcu nedumerită fata trăgîndu-se un pas înapoi. Ursul acesta?

Matei o prinse de braţ şi o trase la spatele său.

— Ursul acesta nu este Mitică... E un urs ucigaş... Spaima ciobanilor din Făgăraş... Atenţie, Alina! Ne atacă...

Cu un mîrîit înspăimîntător, giganticul urs CARPATIN se ridică în două labe.

Cu botul larg căscat, arătîndu-şi colţii lungi şi ascuţiţi, ce scînteiau în discul ca de fildeş al lunii, matahala se îndreptă spre

cei doi. Matei şi Alina se dădură înapoi, lipindu-se cu spatele de-o stîncă. Ursul ucigaş se afla la un pas de ei. Cu blana întunecată, străbătută de reflexe electrice, el scoase un mîrîit puternic şi se năpusti asupra lor. Matei şi Alina păreau pierduţi. În clipa aceea se petrecu un lucru neaşteptat. Un mîrîit războinic răsună în înălţimile cetăţii de piatră şi o umbră uriaşă coborî la vale în galop. Era Mitică. Părăsindu-i pe cei doi, matahala se răsuci în jurul său şi recăzînd în patru labe o porni alergînd în întîmpinarea celui care sosea.

Ciocnirea fu năprasnică. Cei doi urşi se înşfăcară cu labele ca într-o trîntă şi apoi se rostogoliră printre bolovanii de piatră scoţînd mîrîituri furioase, sfîşiindu-se cu ghearele şi muşcîndu-se cu sălbăticie. Era o trîntă între uriaşi.

Pămîntul duduia. Pietrele zburau în toate părţile ca nişte schije. Din cînd în cînd, siluetele lor gigantice se înălţau proiectate pe cerul înstelat, într-o învolburare de braţe păroase, din care răzbătea clănţănitul uscat ca de cleşte al colţilor înspăimîntători. Acum cei doi urşi se rostogoleau la picioarele lui Matei şi ai Alinei.

— Nu te lăsa, Mitică! strigă Matei ridicînd o piatră de jos şi pregătindu-se să se avînte în luptă sub privirile speriate ale fetei. Doboară-l! Învaţă-l minte pe mîncătorul ăsta de oi! Pe el, Mitică!”

Încurajat parcă de strigătele băiatului, Mitică reuşi să-şi înfigă colţii în gîtul matahalei şi retrăgîndu-se pas cu pas scutură capul său uriaş, tîrnosindu-i blana celuilalt ca pe o cîrpă. Adunîndu-şi ultimele puteri, ursul ucigaş îl plesni pe Mitică cu amîndouă labele peste ochi, se smuci, se rostogoli, scăpă şi sărind în patru labe o luă la sănătoasa. Mitică îl urmări o vreme printre stînci şi mîrîind furios în urma lui se înapoie cu mersul său legănat şi greoi ca de raţă.

— Mitică! strigă bucuros Matei ieşindu-i în întîmpinare şi cuprinzîndu-l cu braţele de după gît… Ai picat la vreme, bătrîne… O clipă dacă mai întîrziai, arţăgosul ăsta ne-ar fi făcut praf… Dar l-ai învăţat tu minte… Pe cinstea mea, eşti cineva, bătrîne!

Mitică îşi legănă capul într-o parte şi-n cealaltă şi scoase un mîrîit dulce şi subţirel ca un oftat.

— Dumneata eşti ursul acela renumit, aruncător de pietre? întrebă Alina prinzînd curaj şi apropiindu-se de urs. Eşti prieten

bun cu Matei.

Mitică înălţă capul său uriaş şi privi spre fată cu o strălucire de zeflemea în ochi de parcă ar fi spus: „Cine naiba o mai fi şi zgîtia asta subţirică şi firavă ca o lăcustă?”

Matei se ridică în picioare şi-şi roti privirile de jur-împnejur pe cerul înstelat.

— Peste o oră va începe să se lumineze, spuse el repede… Nu avem nici o clipă de pierdut… Trebuie să ajungem la peştera ursului înainte de ivirea zorilor. Rudy şi Ciclopul vor înţelege că i-am păcălit… Se vor întoarce. Hai, dă-i drumul bătrîne, te urmăm.

Răsucindu-se pe două labe, Mitică începu să suie repede poteca de piatră urmat îndeaproape de Matei şi Alina. Luna apunea în munţi. În urma lor o picătură de sînge se prelinse pe piatra albă şi transparentă, străluci o clipă ca o flacără roşie de rubin şi apoi se stinse în cenuşa nopţii care murea.

Părăsind puntea, Rudy şi Ciclopul se avîntară în fugă pe urmele lui Matei. Dar abia străbătură dţiva zeci de paşi într-un galop infernal, cînd Ciclopul, oprindu-se brusc, îl apucă pe Rudy de braţ şi-l trase fulgerător după o stîncă.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă enervat Rudy.

Ciclopul trase încet, unul după altul, cocoaşele armei.

— Se aud paşi… Vine cineva…

Rudy făcu un semn scurt cu revolverul pe care-l avea în mînă.

— Să-l prindem la mijloc.

Ciclopul, aplecat, părăsi stînca şi dispăru în noapte. Acum cel care venea pe potecă era aproape. Silueta lui verde se contura printre stînci în strălucirea unor nasturi galbeni de alamă. Rudy ridică braţul înarmat şi ţinti prelung.

— Nu trage, şefule! îi strigă Ciclopul răsărind ca din pămînt lîngă el. Este Vînătorul.

Auzind strigătul Ciclopului, Vînătorul se opri. Ochiul de sticlă al puştii sale cu lunetă scînteie în razele de lumină ale lunii.

— Cine-i acolo?… Tu eşti, Ciclopule?

— Hai, lasă vorba şi apropie-te! spuse pe un ton poruncitor Rudy vîrînd revolverul în buzunar. Te plimbi pe aici de parcă ai fi pe bulevard… Ai asurzit, amice?

Vînătorul se opri în faţa celor doi, rezemîndu-şi puşca în

pămînt.

— Bună seara, domnule Rudy. Vă aduc noutăţi.

Rudy aruncă o privire bănuitoare.

— Ce fel de noutăţi, Vînătorule?

— Fotografiile pe care le-am făcut în peşteră nu fac nici două parale… Tratativele agenţilor noştri cu doamna Anca Mureşanu s-au întrerupt.

— Cum aşa? întrebă uluit Rudy. E dispusă să sacrifice viaţa fetei şi a soţului ei?

— Nu. Dar a intrat pe fir agentura generalului Crook, continuă Vînătorul. Au vizitat-o la hotelul „Astoria“… Pretind că fata se află în mîinile lor.

— Dar e absurd ceea ce spui! strigă mînios Rudy. Inginerul se află în mîinile noastre… E la staţia meteorologică, păzit de domnul Wolf, în persoană… Iar fata abia ne-a scăpat din mîini. Băieţii lui Crook, nici urmă de ei. Ce vrea să însemne farsa asta?

— Se pare că Crook vrea să ne tragă o cacealma, răspunse Vînătorul. A aflat de acţiunea noastră şi vor să pună mîna pe descoperirea profesorului Banu. Noi cu focul, ei cu castanele.

— Halal aliat! scrîşni printre dinţi Rudy. Şi sinistratul ăsta de general crede că ne va trage pe sfoară?

— Tocmai de aceea, continuă Vînătorul, „centrul” vă cere să obţineţi de îndată o scrisoare scrisă de mîna fetei şi adresată mamei ei. Farsa lui Crook se va dezumfla ca un balon înţepat de un ac… Am să aştept scrisoarea la stînă.

— Dar n-am fata, gemu Rudy. A zburat odată cu blestematul ăsta de puşti. De unde s-o scot? Şi cine să scrie scrisoarea? Agramatul ăsta de Ciclop? Nătăfleţul ăsta, care a lăsat-o să scape?

— Dacă fata şi puştiul n-au luat-o spre stînă, interveni pe un ton servil Ciclopul… cam bănuiesc eu pe unde s-au ascuns. Doar am fost paznic de vînătoare pe aici.

— Capsomanule! urlă Rudy. Şi asta ne-o spui abia acum? Păstrezi secretul pentru tine, ai?

— Pun capul că s-au dus la Peştera Ursului, continuă Ciclopul. O peşteră săpată într-un perete de stîncă chiar în inima unei prăpăstii.

— Şi cum ajungem acolo?

— O potecă pleacă de lîngă punte şi urcă spre peştera ursului… Ajunşi sus, vom străbate peretele de stîncă pe o

potecă a caprelor negre.

— Cum adică o potecă a caprelor negre? se interesă Rudy nedumerit.

— Păi cum să zic, şefule? făcu Ciclopul mutîndu-şi puşca dintr-o mînă în alta. Închipuie-ţi că în loc să urci în teleferic, păşeşti pe sîrma pe care se află legat…

— Frumoasă perspectivă, mîrîi Rudy, dar nu avem de ales. Trebuie să scoatem fata de oriunde ar fi. Chiar şi din gaură de şarpe. Şi adăugă, ştergîndu-şi mîna de sudoare cu mîneca hainei: Dacă Crook cîştigă, s-a zis cu nori…

— Şi-atunci cum rămîne cu scrisoarea fetei? întrebă pe un ton sceptic Vînătorul… Aştept la stînă sau raportez mai departe situaţia?

— Dă-mi un răgaz, Vînătorule, spuse Rudy, cu o voce din care răzbătea o uşoară nelinişte… Fata este ca şi în mîinile noastre… N-are rost să lansezi o falsă alarmă… în cîteva ore Ciclopul îţi va aduce scrisoarea la stînă…

— Vag, domnule Rudy… foarte vag, făcu nemulţumit Vînătorul.

Rudy îşi şterse din nou fruntea asudată, cu mîneca hainei;

— Atunci să spunem la ora 9….

— Bine, domnule Rudy, continuă Vînătorul. Am să aştept la stînă pînă la 9. Dar nici o clipă mai mult. Ştiţi cum se lucrează la noi.

Salutîndu-l cu două degete duse la pălărioara sa verde, Vînătorul îi întoarse spatele şi, în curînd, se pierdu în întuneric.

Rudy se apropie de Ciclop.

— Cască-ţi urechile, Ciclopule, îi spuse el ciocănind în fruntea teşită şi îngustă a celuilalt cu vîrful degetului arătător… Şi bagă bine în creierul tău de găină ceea ce îţi spun… Acum nu mai e vorba nici de fată, nici de inginer şi nici de dracu s-o ia de hidromagnetodinamică… Ori Vînătorul va primi la 9 scrisoarea, ori vom primi noi peste o săptămînă cîte un glonte în cap… Ai priceput?

— Am înţeles, şefule, răspunse Ciclopul luînd un fel de poziţie de drepţi, cu arma la picior. Din clipa asta trag în oricine apare, fără somaţie…

Rudy îşi ridică într-un gest deznădăjduit braţele spre cer

— Să tragi? În cine să tragi, nefericitule? Du-mă la Peştera Ursului. Ce stai ca o momîie?

Rezemîndu-şi puşca de şold, Ciclopul se întoarse şi o porni la fugă ca într-un imaginar atac de baionete. Rudy îl urmă îndeaproape. Peste cîteva clipe trecură amîndoi alergînd pe lîngă puntea suspendată şi, ocolind stînca, se avîntară pieptiş pe potecă, în urmărirea fugarilor.

Conduşi de Mitică, Matei şi Alina înaintau pe o potecă îngustă ce şerpuia tăiată în pereţi verticali de stîncă deasupra unei prăpăstii ameţitoare. Se aflau pe cărarea Caprelor Negre. În văzduhul rece şi pur, stelele clipeau speriate, cînd înecîndu-se, cînd reapărînd cu străfulgerări scurte în fluviul cenuşiu de lumină ce se revărsa încet, încet, deasupra munţilor dintr-un răsărit de soare încă ascuns şi nevăzut.

— Repede, mai repede, Alina, o zorea întruna băiatul, întorcîndu-se din cînd în cînd spre ea şi făcîndu-i semn cu mîna să se grăbească. Bîrlogul lui Mitică este aproape… încă puţin şi vom fi la adăpost…

Poteca se îngusta mereu. Pietricele scuturate de vîntul înălţimilor împînzeau cărarea îngustă, alunecînd şi scrîşnind sub picioarele lor, asemenea unor mărgele de sticlă. La o palmă de ei, dedesubt, bîrne abrupte, crăpături uriaşe şi întunecate, hornuri apocaliptice fumegînd în ceaţă şi, dincolo de ele, prăpastia. O mare verticală de întuneric.

Vrînd să-l ajungă pe Matei din urmă, Alina grăbi pasul. Deodată simţi cum piciorul îi alunecă pe o pietricică rotundă. Dădu să se prindă de un colţ de stîncă, dar în clipa următoare, sooţînd un ţipăt uşor îşi pierdu echilibrul şi alunecă pe bîrnă ca pe un săniuş.

— Alina! auzi ea strigătul îngrozit al lui Matei.

Aluneca vertiginos spre prăpastie pe stînca de cremene, înclinată, netedă ca în palmă. Spre norocul ei, se izbi de un bolovan de piatră uriaş căzut din înălţimi şi oprit în cumpănă deasupra hăului. Bucata de stîncă se clătină, pendulă de cîteva ori pe buza prăpastiei şi apoi încremeni.

— Matei! strigă îngrozită fata stînd întinsă pe stîncă. Matei! Ajută-mă.

— Nu mişca! auzi ea strigătul poruncitor al băiatului, undeva, sus, departe, deasupra capului ei… Nici o mişcare, Alina… Altfel arunci bolovanul în prăpastie şi cazi odată cu el… Te-ai lovit?

— Simt o durere la un picior, gemu fata, ridicînd capul şi

privind în direcţia lui Matei… Cred că mi l-am scrîntit… Ce faci, nu vii?

— Nu mişca, repetă din nou Matei aşezîndu-se în genunchi şi aplecîndu-se deasupra bîrnei înclinate. Sîntem într-o mare încurcătură, Alina… Pot să ajung la tine, dar stînca este abruptă şi netedă ca în palmă… N-am cum să te scot de acolo. Am să alunec şi eu…

Aşezat pe labele din spate, lîngă Matei, Mitică îşi aplecase şi el capul uriaş şi adulmeca prăpastia, cu nasul său mic şi negru ca o măslină.

Muşcîndu-şi buzele de durere, Alina îşi adună ultimele puteri şi începu să urce panta abruptă, sprijinindu-se în coate. Dar abia înaintă un pas, cînd, alunecînd, se prăbuşi înapoi, încercînd zadarnic să se agaţe cu mîinile de stînca netedă şi alunecoasă ca o imensă bucată de gheaţă. Bolovanul de piatră în care se opri pendulă din nou de cîteva ori pe buza prăpastiei, gata-gata să-şi ia zborul, şi-apoi încremeni din nou.

— Matei! strigă îngrozită Alina. Matei, nu pot să ies de aici… Nu pot!….

— Stai aşa, îi strigă băiatul sărind în picioare şi scoţîndu-şi repede cureaua de la pantaloni… Am găsit cum să te scot de acolo… Nu mişca… Am să ţi-l trimit pe Mitică.

— Şi crezi că va reuşi? gemu îngrozită fata.

Matei întinse catarama curelei şi se întoarse spre Mitică.

— Hei, bătrîne, îi spuse el ursului, apropiindu-se de el cu cureaua făcută colac, dă-mi o mînă de ajutor!… Trebuie s-o scoatem pe Alina de acolo… Cu tălpile tale aspre ca un raşpel, tu n-ai să aluneci… Ce zici, bătrîne? Ai să poţi?

Întinsă pe stîncă, cu braţele larg desfăcute ca într-un strigăt deznădăjduit, Alina îi urmărea cu sufletul la gură.

Scuturîndtu-şi de cîteva ori capul cu putere, giganticul urs prinse în dinţi cureaua pe care i-o întindea băiatul şi apoi, proptîndu-se bine în labele din faţă, începu să coboare spre prăpastie, apropiindu-se de Alina. Acum fata îl aştepta cu mîna întinsă. Deodată Mitică se opri. Cu muşchii încordaţi, parcă gata să-i plesnească, ursul mîrîi puternic, întorcînd capul spre Matei şi scuturînd cureaua pe care o ţinea în dinţi. Se afla la un pas de Alina.

— Mitică refuză să mai coboare, îi strigă de sus Matei, fetei… Ştie el ce ştie… încearcă să ajungi la el.

În clipa aceea, întorcînd Capul, Matei încremeni. La capătul potecii înguste, care şerpuia ca o panglică subţire tăiată în pîntecul muntelui, apăruseră două mogîldeţe negre, ce păreau să plutească în văzduhul cenuşiu al zorilor. Erau Ciclopul şi Rudy. — Matei, mă vezi? auzi el vocea cristalină şi subţirică a fetei. Sînt aproape de Mitică... Ce fac?

Revenindu-şi din buimăceală, Matei se aplecă peste marginea

potecii, spre ea.

— Te văd, Alina, îi spuse, liniştit. Fii atentă… Te ridici încet în genunchi, sări şi prinzi cureaua… Acum!

Tremurînd toată, Alina îşi trase uşor picioarele sub ea şi apoi, ridicîndu-se în genunchi, se azvîrli înainte spre curea. Simţi cum degetele se încleştează pe colacul de piele, în vreme ce picioarelel-i zboară, alunecînd în gol. Reuşise.

— Şi acum sus, bătrîne, sus! Repede… Mai repede, Mitică!

Giganticul urs se puse în mişcare, tîrînd-o pe Alina după el, urcînd cu spatele, pas cu pas, înspăimîntătoarea lespede de piatră.

Ciclopul şi Rudy erau aproape. Soseau.

Ajuns sus la capătul bîrnei, ursul se opri. În spatele său se ridica peretele vertical de cremene. Ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de cureaua pe care Mitică o ţinea între dinţi, Alina încerca zadarnic să ajungă la potecă. Patina şi aluneca mereu la vale, pe lespedea umedă, prăvălită deasupra prăpastiei.

Rudy şi Ciclopul se precipitau spre ei.

— Sus, bătrîne, sus! îi porunci Matei ursului privind neliniştit spre cele două umbre fumurii care creşteau pe potecă văzînd cu ochii. Repede… În două labe… Sus! Mormăind, Mitică se înălţă brusc pe labele din spate, ridicînd-o pe Alina ca pe un fulg în văzduh.

Peste cîteva clipe, alunecînd pe lîngă grumazul păros al ursului, fata puse piciorul pe potecă. Dînd cu ochii de cei doi urmăritori care se apropiau, scoase un ţipăt uşor.

— Matei, priveşte, bîigui ea apoi… sînt Rudy şi Ciclopul… vin… Ne-au prins!

— O luăm înainte spre Detunate, îi spuse liniştit băgatul. Acolo o să-i oprim.

Mitică se şi pusese în mişcare.

— Detunatele? îl întrebă zăpăcită Alina, în vreme ce înainta şchiopătînd uşor pe potecă… Ce sînt aceste „Detunate”?

— Ai să vezi, răspunse Matei… Cînd Rudy şi Ciclopul vor da cu nasul de ele nu o să le mai ardă de noi… Crede-mă.

Înaintau toţi trei pe potecă. Din cînd în cînd băiatul mătura cu palma de pe colţurile de stîncă zecile de pietricele rotunde scuturate din înălţimile de piatră.

O înjurătură cumplită a Ciclopului, ca un ecou îndepărtat, îi ajunse la ureche. „Minele” pe care Matei le presăra în urma sa

pe potecă începuseră să-şi facă efectul. Agăţaţi unul de celălalt, lipiţi cu spatele de peretele muntelui, Rudy şi Ciclopul înaintau acum pas cu pas, deasupra prăpastiei, pe poteca îngustă ce le zbura mereu de sub picioare.

— Ne scapă, idiotule, nu vezi? Se îndepărtează, urlă Rudy arătînd cu mîna spre micul grup. Scoate-ţi haina şi mătură din drumul nostru pietricelele. Ciclopul îi întinse puşca şi scoţîndu-şi haina mormăi printre dinţii săi încleştaţi:

— Las' că pun eu mîna pe puştiul ăsta, şefule… Dacă nu ţi-l frig eu la proţap, lasă…

Lovind cu haina în stînga şi-n dreapta, ca şi cum ar fi alungat un roi de muşte imaginare, Ciclopul începu să înainteze repede pe potecă măturînd pietricelele din calea lui. Rudy îl urma cu puşca în mînă.

După un colţ al peretelui de stîncă, în faţa Alinei apăru o privelişte fantastică. În lumina cenuşie a zorilor, urcînd din potecă, stînci gigantice, imense grohotişuri de piatră şi de bolovani se înălţau deasupra prăpastiei într-o învălmăşeală de nedescris. Ici şi colo, prin aceste cataracte negre cenuşii, secate şi încremenite, pîlpîiau fuioare de ceaţă, gheizere albe de văzduh, şopîrle de fum strecurîndu-se printre bolovanii rostogoliţi din piscurile muntelui.

Erau „Detunatele”.

Matei îi făcu semn Alinei să se apropie.

— Alina, îi şopti el aruncîndu-şi privirile spre Ciclopul care înainta învîrtindu-şi haina deasupra capului ca pe un lasou… Am ajuns la „detunate” vezi cum urci… să nu mişti o piatră din loc… Să nu te sprijini de nimic… De nici o stîncă, de nimic.

— De ce? făcu nedumerită Alina.

— Stîncile astea sînt ca un castel de cărţi de joc, îi explică liniştit Matei… Un singur pas greşit… o singură piatră scăpată şi-ntregul munte o porneşte la vale… Ai înţeles?

Alina încuviinţă repede din cap privind uşor speriată spre fantastica îngrămădire de fum. Mitică se avîntă primul în labirintul de piatră. Cu mîinile în cumpănă, urcînd în vîrful picioarelor, ocolind cu grijă cea mai mică pietricică, Matei şi Alina îl urmară. Urcau mereu.

Părăsind poteca, Ciclopul şi Rudy se opriră la poalele grohotişului.

— Opriţi-vă, urlă Ciclopul, azvîrlind haina pe jos şi smulgînd

puşca din mîinile celuilalt… Întoarceţi-vă, altfel trag!

Băiatul privi peste umăr cu dispreţ la cele două mogîldeţe ce se zăreau jos, departe, în potecă.

— Nu-ţi face griji, Alina… Sîntem în afara bătăii alicelor… Ciclopul n-are decît să tragă… Dar nu l-aş sfătui s-o facă…

Continuau să urce. Sus pe o stîncă, în vîrful Detunatelor, ursul îi aştepta aşezat pe labele din spate. Ajuns în pisc, Matei se căţără lîngă el.

— Hei, voi de colo! strigă băiatul spre cei doi ducînd palmele la gură. Plecaţi de aici pînă nu-i prea tîrziu… Altfel o să daţi de bucluc!

Ciclopul se opri şi rezemă puşca pe marginea unei stînci.

— Şefule, chicoti el în vreme ce pleoapa lui roşie şi căzută îi pulsa mereu în orbită… În sfîrşit, vînatul e în bătaia puştii.

Rudy se apropia de el şi privind în sus examina dubla ţintă cu aer de strateg.

— Întîi puştiul, Ciclopule… Apoi n-ar strica să trimiţi o încărcătură de alice şi blestematului acela de urs.

Ciclopul trase încet cocoaşele armei, ochi cu grijă şi apăsă scurt pe trăgaci. Bubuitura puştii cutremură stîncile din jur. Fumul împuşcăturii se risipea. Sus, pe stîncă, băiatul şi ursul stăteau nemişcaţi.

— Se crede deştept puştiul, rînji Ciclopul frîngînd puşca şi pipăind cu degetele cartuşiera de piele ce-o purta la brîu. Gîndeşte că nu pot să-l ajung… Am să-i trimit o încărcătură de lup pe cinste… Ciclopul tocmai se pregătea să scoată glonţul din cartuşieră cînd, deodată, încremeni. Un vuiet prelung, oa o revărsare de apă, creştea din adîncurile muntelui. Parcă trezite din somnul lor de piatră de împuşcătura armei stîncile prindeau viaţă, tremurau, vibrau.

Ciclopul îşi roti neliniştit privirea de jur-împrejur, cu singurul ochi pe care-l avea şi înţelegînd, urlă ca scos din minţi, luînd-o la fugă spre potecă.

— Fugi, şefule, fugi! S-a pornit o avalanşă… Se prăvale muntele!

Rudy stătea înlemnit, cu ochii holbaţi de groază. Cu bubuituri ca de tunet ce cutremurau depărtările, muntele curgea spre el ca o imensă lavă de piatră în scrîşnetul şi huruitul asurzitor al stîncilor înalte ca nişte blocuri cu trei etaje ce porniseră la vale, rostogolindu-se unele peste altele.

În sfîrşit, Rudy înţelese că trebuie să fugă. Muntele îi fugea de sub picioare. Căzînd, ridicîndu-se, împleticindu-se printre bolovanii de piatră ce se rostogoleau în jurul său, devansînd giganticele stînci care se năruiau, Rudy fugea spre potecă. O bucată de stîncă îl ajunse din urmă, îl cosi, îl răsturnă pe spate. Agăţat de stîncă, alunecă precum pe un săniuş spre prăpastie.

Răsărit lîngă el, nu se ştie de unde, Ciclopul îl înhăţă de gulerul hainei şi îl tîrî după el, adăpostindu-l după un colţ al peretelui de piatră. Era şi timpul. Cu scrîşnete asurzitoare, uriaşele stînci trecură pe lîngă ei şi se prăvăliră în abisul cenuşiu. Cîteva clipe o linişte mormîntală învălui munţii. Apoi, jos, în adîncuri, bubuiturile infernale ale unei lupte vulcanice nevăzute cutremurară văzduhul, hăulind în depărtări. Avalanşa atinsese fundul prăpastiei. Rudy se ridică buimăcit de jos, trecîndu-şi palma peste fruntea lui înnegrită de praf.

— Era să dai în primire, şefule! chicoti Ciclopul cuprins de o veselie ciudată. O cam luaseşi la vale, ai?

Rudy înălţă mînios braţul, gata să-l plesnească.

— Idiotule… Ştiai de „Detunate”… Stai călare pe avalanşă şi tragi cu puşca? N-ai auzit de vibraţii, vită încălţată?

Ciclopul îşi ascunsese capul sub braţul în care ţinea puşca.

— Nu da, şefule! De unde să ştiu ce urmărea puştiul ăla blestemat?

— Şi-acum, ce stai? Ce aştepţi? Ca puştiul s-o şteargă cu fata? După ei!

Părăsind adăpostul, Rudy şi Ciclopul îşi aruncară privirile spre înălţimi şi rămaseră încremeniţi. Sus, dincolo de învolburarea de stînci, nu se mai afla nimeni. Băiatul şi ursul dispăruseră.

— Ce ţi-am spus? strigă înciudat Rudy. Bineînţeles că au şters-o.

— Las’ că ştiu eu unde-i găsesc, şefule, îl linişti Ciclopul. Au luat-o pe scurtătură spre Peştera Ursului. În cinci minute sîntem acolo.

Ocolind stîncile, cei doi se angajară din nou pe poteca îngustă, tăiată în peretele muntelui. La un colţ al potecii, Ciclopul se opri şi întorcînd capul spre Rudy, îi spuse cu un aer triumfător:

— Ia fă-te-ncoa, şefule… Am avut dreptate, sau nu?

Rudy se apropie de el şi privi peste umărul celuilalt. În faţa

lor, la capătul potecii, în lumina cenuşie a zorilor, se căsca gura întunecoasă a unei peşteri. Deasupra ei, într-o învălmăşeală de stînci uriaşe, Rudy descoperi micul grup care cobora. Îl prinse pe Ciclop de umăr şi-l trase lîngă el, lipindu-l cu spatele de perete.

— Stai aşa… Puştiul crede că ne-am prăpădit în avalanşa aceea... să-i lăsăm să intre în peşteră şi apoi închidem capcana...

Pleoapa roşie şi căzută a Ciclopului pulsa repede în orbita ochiului său mort.

— S-a făcut, şefule, îi şopti el la ureche, bătîndu-se cu palma peste coapsă. Îi avem pe toţi trei aici, în buzunar.

Şi cei doi se puseră la pîndă.

În vremea aceasta Matei şi Alina coborau spre peşteră. Mitică le deschidea drumul, sărind din stîncă în stîncă, cu supleţea şi agilitatea unui rîs. Din cînd în cînd, ursul se oprea pe cîte o stîncă şi aşezîndu-se pe labele din spate îşi aştepta prietenii cu o privire jucăuşă. Oprită pe marginea unei stînci, Alina întinse mîinile spre Matei, care se afla undeva jos, la picioarele ei.

— Crezi că Rudy şi Ciclopul au pierit în avalanşa aceea? îl întrebă ea. Sau au pornit-o înapoi spre staţie?

Băiatul o prinse de mîini, ajutînd-o să coboare.

— Nu cred. Dacă Rudy şi Ciclopul trăiesc, nu lasă ei prada să le scape din gheare… Ne vom trezi cu ei aici.

În clipa aceea, un mîrîit uşor al lui Mitică îi făcu să se oprească. Cu nasul în vînt, ursul adulmeca văzduhul, cu privirea aţintită departe, spre pereţii verticali de stîncă.

— Mitică a simţit ceva, îi şopti Matei repede fetei.

— Ciclopul şi Rudy? întrebă cu sufletul la gură Alina.

— Cred că ei sînt, îi şopti Matei. Ne aşteaptă pesemne să intrăm în peşteră.

Alina îl prinse speriată de braţ.

— Atunci să fugim, Matei.

O lumină ciudată străluci în ochii cenuşii ai băiatului.

— N-avem pe unde fugi… Pe oriunde am lua-o, tot în potecă ajungem. Drept în braţele Ciclopului şi ale lui Rudy.

Fata îl privi neclintită.

— Şi-atunci, ce facem?

Matei îi făcu semn ursului cocoţat pe stîncă să-i urmeze.

— Vom pătrunde în peşteră… Ai să vezi, e singura noastră

scăpare.

Coborau mereu. Gura larg căscată a peşterii se apropia. Matei sări de pe o stîncă în faţa grotei şi o ajută pe Alina să coboare. Apoi, întorcînd capul, dădu cu oohii de Ciclop şi Rudy, care soseau spre ei în galop.

— Fugi, Alina, fugi! strigă Matei. Repede, în peşteră!

Zbughind-o de lîngă Matei, fata pătrunse alergînd în grotă.

Matei şi Mitică se avîntară pe urmele ei.

— Ne-au văzut! urlă Rudy, scoţîndu-şi lanterna din buzunarul hainei. S-au speriat şi au intrat în peşteră. I-am prins, Ciclopule, i-am prins!

Pătrunseră amîndoi zbughind-o-n peşteră. Rudy aprinse lanterna. Se aflau într-o peşteră îngustă şi întunecoasă ce se pierdea ca un tunel în pîntecul muntelui. La lumina lanternei, pe pămîntul clisos, Rudy şi Ciclopul zăriră o sanda verde, cu bareta desfăcută.

— Sandaua fetei, şefule! urlă Ciclopul, arătînd cu mîna spre sandaua căzută pe jos… A pierdut-o în fugă. Se văd şi urmele piciorului rămas desculţ.

Rudy aplecă lanterna spre urmele fragile şi delicate ale piciorului desculţ al Alinei, care alternau cu cele ale sandalei pierzîndu-se în adîncul peşterii.

— În sfîrşit, fetiţo, şopti Rudy, ştergîndu-şi fruntea de sudoare cu mîneca hainei. În sfîrşit, te-am prins.

Ciclopul şi Rudy se afundară în tunelul întunecos şi rece care şerpuia mereu în pîntecul de piatră al muntelui.

— Ajungem îndată la ei! strigă Ciclopul. Sînt aici, şefule, sînt aici.

Ajunşi în fundul grotei, cei doi se opriră încremeniţi. Se aflau într-un fel de bîrlog rotund, săpat în pereţii masivi de piatră. Rudy plimbă încet lanterna pe pereţii de stîncă şi apoi o îndreptă spre tavan. Nici o ieşire. Nici o crăpătură.

— Ce înseamnă asta, Ciclopule? întrebă Rudy cu o voce stinsă, abia auzită. Unde-i fata? Unde-i băiatul? Unde-i ursul?

Ciclopul îl privea năucit, cu gura căscată.

— Păi n-au unde să fie, decît aici. Să-i căutăm!

Deodată lumina înţelegerii străluci în ochii lui Rudy. Se plesni cu palma peste frunte.

— Dobitocule, sandaua!… Ne-au tras iar pe sfoară…

Se repeziră într-un galop nebun spre ieşirea din peşteră. Rudy se opri şi îndreptă lumina lanternei spre pămîntul clisos unde zăcea sandaua. Dar sandaua dispăruse.

Paşii lui Rudy şi ai Ciclopului se pierdură lipăind pe pămîntul clisos, în adîncurile întunecate ale peşterii. Lumina lanternei dansă o vreme pe pereţii reci şi mohorîţi ai grotei şi apoi dispăru într-o străfulgerare meteorică în pîntecul de piatră al muntelui.

Cocoţaţi pe o lespede grea ce atîrna chiar deasupra intrării în peşteră, Matei şi Alina stăteau ghemuiţi, nemişcaţi.

— Repede, Alina, îi şopti Matei fetei, cînd lumina lanternei se pierdu în depărtare… Am reuşit să-i păcălim… Acum să coborîm şi s-o ştergem… Mitică, urmează-mă!

Coborîră toţi trei din tavanul întunecos al grotei sărind dintr-un colţ de stîncă în altul. Ajunsă jos, Alina se repezi la sandaua ce zăcea azvîrlită pe pămînt şi o încălţă în grabă.

— Şi acum, Matei?

— Acum, spre staţie, strigă băiatul îndreptîndu-se în fugă spre ieşirea din peşteră… Să eliberăm pe tatăl tău şi pe domnul Erick! Alina şi Mitică îl urmară de aproape. Peste cîteva clipe părăseau în zbor grota, sărind peste bolovanii care le ţineau calea, dîndu-şi drumul ca pe un tobogan pe panta abruptă, care ducea spre prăpastie într-o ploaie de nisip şi pietriş. Ajunşi la marginea hăului se angajară din nou pe poteca îngustă care ducea spre puntea suspendată. Noaptea se destrăma sus, departe, dincolo de ceţurile care fumegau în abisul ce se căsca sub picioarele lor. Cerul dimineţii creştea văzînd cu ochii, irizîndu-se în culori trandafirii şi diafane. Piscurile negre şi ascuţite ale munţilor, siluete îndepărtate de cărbune, vibrau în mii de lumini aurii. Răsărea soarele.

După o oră de drum, micul grup ajunse la puntea suspendată. Matei se opri şi, întorcîndu-se spre urs, îi făcu semn să se apropie. Mitică sosi şi se aşeză în faţa lui pe labele din spate.

— Bătrîne, îi spuse Matei… Eu şi cu Alina trebuie să ajungem la staţia meteorologică... Tu ai face bine să-ţi iei tălpăşiţa…

Aplecîndu-şi capul într-o parte, ursul îi privi cu o expresie de nedumerire în ochi.

— Hai, haide… Nu te burzului, Mitică, îl dojeni Matei, apucîndu-l de grumaz şi împingîndu-l spre stînci, de la spate, ca

pe o maşină rămasă în pană… Vrei să dai în nas cu vînătorii care te caută?

Cînd mergînd, cînd aşezîndu-se pe labele din spate Mitică pufnea nemulţumit pe nas şi mîrîia uşor, boscorodind întruna.

— Vezi? interveni înduioşată Alina… Mitică nu vrea să se despartă de tine.

— Mai bine să mă plîngă el decît să-l plîng eu sau să-l văd sub forma unui preş de blană, spuse băiatul, continuînd să-l împingă fără cruţare. Vînătorii îl caută. Au primit dispoziţii să împuşte ursul aruncător de pietre… Hai, şterge-o, Mitică!

În sfîrşit, continuînd să boscorodească de zor, giganticul urs dispăru printre stînci.

Matei şi Alina trecură puntea suspendată şi se îndreptară spre staţie. Clădirea albă, de beton, cocoţată în vîrful uriaşei stînci plutea într-o uşoară ceaţă aurie, sfîşiată ici şi colo de siluetele fumurii ale foişoarelor de lemn care o înconjurau.

Nici un zgomot. Nici o mişcare.

Matei o prinse pe Alina de mînă şi o trase după el, adăpostindu-se după o stîncă.

— Ce s-a întîmplat, Matei? îl întrebă nedumerită fata… De ce ne-am ascuns aici… Tata şi domnul Erick ne aşteaptă…

— Nu-mi place liniştea asta, îi răspunse în şoaptă băiatul, ridicîndu-şi uşor capul de după o stîncă şi privind în direcţia clădirii învăluite într-o linişte mormîntală. Şi încă ceva… N-ai observat?

— Ce să observ, Matei?

— Azi-noapte, ferestrele zăbrelite de la dormitor erau deschise… Acum obloanele trase… De ce? Tatălui tău şi Domnului Erick nu le place lumina?

— Erau obosiţi… Poate s-au culcat, îşi dădu cu părerea fata. Cine ar fi putut să vină? Vînătorul?

Matei continua să fixeze clădirea.

— Rămîi aici, Alina, spuse băiatul întorcînd capul spre ea… Eu mă duc să văd ce se întîmplă acolo… Nu te mişti de aici… Ne-am înţeles?

— Bine, Matei, conveni Alina, cu oarecare nelinişte în glas şi prinzîndu-l de braţ… Crezi că li s-a întîmplat ceva tatii şi domnului Erick?

— Nu ştiu, răspunse Matei… Oricum, totul pare ciudat… Uită-te la uşa aceea scoasă din balamale şi rezemată de zid… Azi-

noapte, cînd am fugit, zăcea pe jos în sufragerie… Cine a rezemat-o acolo? Tatăl tău sau domnul Erick? Ei erau încuiaţi în dormitor?

— Poate s-a întors nenea Avram… Meteorologul acela.

— Nenea Avram nu e un friguros, spuse Matei, clătinînd din cap… El nu pune niciodată obloanele la fereastră… Cred că cineva se află la noi în staţie… Voi vedea îndată.

Culcîndu-se la pămînt, tîrîndu-se în coate, Matei ocoli stînca şi apoi înaintă spre clădire ascunzîndu-se după bolovani în salturi repezi şi scurte. Se opri cu răsuflarea tăiată în faţa deschizăturii dreptunghiulare şi întunecoase care se căsca în zidul clădirii în locul uşii scoase din balamale. Dincolo de ea, în penumbra adîncă ce învăluia sufrageria, se întrezăreau siluetele albe, fantomatice ale mesei din lemn de nuc şi a celor cîteva scaune. Nici un zgomot. Nici o mişcare.

Mergînd în vîrful picioarelor, cu paşi uşori şi vătuiţi ca de pisică, Matei se apropie de fereastra dormitorului. Ciocăni de cîteva ori cu putere în oblonul de lemn. Aşteptă. Nu-i răspunse nimeni. Se furişă din nou spre intrarea în sufragerie. Se opri încordat în dreptul ei.

„Să fie cineva la pîndă lîngă uşă în sufragerie? gîndi băiatul şi tot el continuă. Ia să vedem… “

Se aplecă şi ridică o piatră de jos, apoi cu iuţeala unui fulger, azvîrli piatra prin deschizături, paralel cu zidul şi sări într-o parte gata să o ia la fugă.

Auzi piatra izbindu-se de zidul din fund al sufrageriei. Deci lîngă uşă nu se afla nimeni. Luîndu-şi inima în dinţi, Matei, pătrunse în clădire. Sufrageria părea goală. Prin uşa deschisă a dormitorului băiatul zări cele două paturi de campanie cu cearşafurile şi păturile neatinse.

„Ce se întîmplă aici? se întrebă Matei, privind nedumerit în jurul său… Unde să fie inginerul şi domnul Erick? Uşa dormitorului nu pare forţată… Atunci cine a descuiat-o?”

Străbătînd sufrageria, băiatul se apropie de uşa care dădea în culoar. Apăsă încet clanţa şi apoi împinse uşa cu putere. Uşa zbură şi se izbi cu un bubuit asurzitor în zid. Deci după uşă nu se afla nimeni. Băiatul pătrunse pe culoarul îngust şi mohorît. Becul galben, atîrnat în tavan, continua să sfîrîie uşor pulsînd lumina lui anemică şi bolnavă pe uşile încremenite şi mute ale culoarului.

— Hei, este careva aici? întrebă cu voce tare Matei. Aşteptă. Nici un zgomot. Nici o mişcare. O porni pe culoar spre încăperea din fund în care se afla aparatul telegrafic. Deodată încremeni pe loc. Clanţa uşii se mişca uşor. Matei tocmai se pregătea s-o ia la fugă, cînd simţi cum o mînă grea şi puternică, necruţătoare, i se aşază pe umăr.

— Nu mişca, băiete!… Nu mişca… Altfel o păţeşti!

Matei se întoarse fulgerător. În faţa lui se afla un bărbat tînăr, înalt, cu ochii de un albastru intens, cu faţa bronzată ca de un soare tropical. Purta pantaloni de dril, strînşi într-o centură lată, şi bascheţi în picioare. Prin vindiacul necunoscutului, cu fermoarul desfăcut, băiatul zări ieşind dintr-un toc de piele patul unui revolver masiv, de mare calibru.

— Te-ai speriat, băiete? făcu cu o veselie ciudată necunoscutul, măsurîndu-l pe Matei din cap pînă în picioare. Te strecori în vîrful picioarelor pînă aici şi apoi strigi cît te ţin plămînii de se cutremură pereţii? Ce fel de tactică este asta?

În clipa aceea uşa se izbi de perete şi un bărbat scund, gras, îmbrăcat într-un costum verde, tirolez, cu ciorapi albi şi cu bocanci grei în picioare se ivi în prag. Ţinea în mînă un pistolet.

— Tu eşti „Fiul Munţilor”? rîse noul venit, examinîndu-l pe Matei cu o curiozitate amestecată cu o uşoară uimire… Ia te uită cine l-a pus în cofă pe expertul de Rudy! Şi adăugă, făcîndu-i semn cu ţeava armei să intre în încăpere: Hai, hai băiete, mişcă!

Matei pătrunse în camera unde se afla aparatul telegrafic şi se opri descumpănit. Cu mîinile ridicate, lipite de perete, cu picioarele larg desfăcute, Vînătorul îl privea întunecat, cu un rînjet pe buze. Nedormiţi, traşi la faţă, Mureşanu şi domnul. Erick stăteau în picioare lîngă aparatul telegrafic.

Cei doi necunoscuţi pătrunseră la rîndul lor în încăpere. Băiatul se întoarse brusc spre ei.

— Cine sînteţi dumneavoastră?

— Bandiţii lui Crook… Cine să fie, scrîşni Vînătorul… Halal aliaţi!

— Gura, Vînătorule! i-o reteză pe un ton tăios bărbatul înalt şi brunet… Un spion ca tine ştie de la bun început ce riscă… Mai multă discreţie, ce dracu’… Ne dăm în stambă în faţa unor ageamii?

— Şi crezi că domnul Holle va înghiţi istoria asta? scrîşni din nou Vînătorul, păstrînd aceeaşi poziţie. Generalului Crook i-au

mai sărit cîteva maşinuţe în aer… Pune Holle mîna pe voi… O să vă împăieze şi o să vă trimită lui Crook în două sicrie de argint.

Necunoscutul se întoarse spre grăsun şi spuse pe un ton sec:

— Dacă palavragiul mai scoate un cuvînt, împuşcă-l, Willy!

Grăsunul îndreptă ţeava pistoletului spre Vînător.

— Am înţeles, domnule Red.

— Domnule Red, interveni pe un ton blajin Erick… Am toată stima pentru domnul general Crook… dar eu sînt un irlandez… Un excursionist. Înţeleg că ţineţi să mă împuşcaţi cu orice preţ… Vreţi să-mi precizaţi în ce anume constă partea mea de contribuţie?

Un zîmbet ironic flutură pe buzele necunoscutului.

— Sînteţi un irlandez născut în Germania sau un german născut în Irlanda?

Domnul Erick făcu feţe, feţe.

— Nu înţeleg gluma, domnule Red, sînt un irlandez notoriu.

Necunoscutul continua să surîdă ironic.

— Un excursionist notoriu, mda, dar nu şi irlandez… Părerea mea e că n-aţi văzut Irlanda nici pe hartă… Sînteţi tot atît de irlandez ca şi paşaportul dumneavoastră… Aşa că, lăsaţi-o baltă.

Domnul Erick făcu pe miratul şi se întoarse cu o expresie de stupoare, întipărită pe faţă, spre inginer.

— Dumneavoastră, domnule Mureşanu, pricepeţi ceva din ce spune acest domn?

Inginerul îl fixă cu atenţie.

— Cred că da… Engleza este una din limbile universale, domnule Erick.

— Dar este absurd, protestă domnul Erick.

— Ajunge cu pălăvrăgeala, spuse pe un ton tăios agentul lui Crook, întorcîndu-se şi privind cu un aer ameninţător spre Matei… Unde-i fata?

Băiatul îi înfruntă privirea cu dîrzenie.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Bine, făcu pe un ton sec necunoscutul… Vînătorule!

Vînătorul se întoarse spre el, ţinînd mîinile ridicate deasupra capului.

— Ce doreşti?

— Îţi dau patru secunde ca să răspunzi. Cu cine a fugit fata inginerului Mureşanu de la staţia meteorologică în care ne aflăm?

Vînătorul holbă ochii spre ţeava pistoletului pe care grăsunul îl înălţa încet, încet spre pieptul său.

— Cu băiatul acesta, domnule Red, spuse el repede.

Necunoscutul se apropie de Matei.

— Ai auzit, ce-a spus Vînătorul... Dă-i drumul, băiete. Unde-i fata?

Matei îşi muşcă buzele şi tăcu.

— Willy! strigă deodată necunoscutul. Dacă puştiul nu-mi răspunde în patru secunde la întrebare... Împuşcă-l!

Grăsunul tresări.

— Dar e un copil, domnule Red!

— Ţi-am spus să-l împuşti.

— Bine, domnule Red.

Tăcut, încordat, Matei stătea nemişcat.

— Bine, spuse într-un sfîrşit agentul lui Crook, desfăcînd catarama centurii pe care o purta la pantaloni. Să încercăm să-ţi împrospătăm memoria. Şi adăugă, arătînd spre inginer şi domnul Erick: închide-i pe ageamiii ăştia în dormitor şi ia-l şi pe putregaiul ăsta de Vînător cu tine.

Împinşi de la spate de grăsun, cei trei bărbaţi părăsiră camera. Necunoscutul încuie uşa şi se întoarse spre Matei, cu un zîmbet larg pe buze.

— Felicitările mele, băiete... Eşti mai tare ca o cremene... Sînt căpitanul Cernea, din serviciul de contraspionaj. Povestea cu Crook am inventat-o noi.

În mijlocul încăperii, Matei continua să-l privească tăcut, întunecat.

— Nu mă crezi, zîmbi el. Am primit mesajul tău telegrafic, Matei... „Staţia ocupată de doi răufăcători înarmaţi. Ţin prizonieri pe inginerul Mureşanu şi pe fata lui. Meteorologul Avram dispărut. Transmite pionierul Matei."

Ochii băiatului căpătară acea strălucire cenuşie şi stranie.

— Acum vă cred, spuse el simplu. Dar de ce vă daţi drept oamenii acelui general?

Cernea se apropie de el.

— Dacă îi strîngeam mai tare cu uşa, bandiţii aceştia ar fi fost în stare de orice... Nu ştiam că aţi reuşit să evadaţi. Nu puteam să riscăm viaţa inginerului, a fetei şi a ta... Unde-i Alina?

Matei arătă cu mîna.

— Este undeva aici, pe afară... După o stîncă, la doi paşi de

noi, tovarăşe căpitan.

Cernea îl bătu prietenos cu palma peste umăr.

— Ai făcut o treabă bună, Matei… Dacă avem fata, grupul nostru operativ s-ar putea să intre în acţiune… Într-o oră, două, vom isprăvi cu Rudy şi cu Ciclopul… Să mergem, băiete, să mergem.

Cei doi părăsiră în grabă încăperea şi, străbătînd culoarul şi sufrageria, se precipitară afară din staţie, îndreptîndu-se spre stîncă.

— Alina! strigă vesel Matei, apropiindu-se de stîncă unde se ascunsese fata… Poţi să ieşi de acolo. Dumnealui este un prieten de-al nostru.

Stînca tăcea. Băiatul, urmat de Cernea, ocoli stîncă şi rămase încremenit. După stîncă nu era nimeni.

— Alina! strigă cu putere Matei, rotindu-şi privirea peste stîncile mohorîte si mute. Alinaaaa!

— Alina… Alina… Alina!… răspunseră ecourile, multiplicîndu-i strigătul în zeci de glasuri, care se pierdură în adîncurile stîncilor.

Alina dispăruse.

— Am lăsat-o pe Alina aici, spuse Matei, întorcîndu-se nedumerit spre Cernea… Priviţi… a dispărut!

— Ciclopul şi Rudy? întrebă simplu celălalt.

— Da, răspunse hotărît băiatul. Ei au fost. Ne-au ajuns din urmă şi au găsit-o pe Alina.

În clipa aceea zumzetul îndepărtat al unui motor de avion începu să răsune în adîncul pereţilor verticali de stîncă ce încadrau puntea suspendată. Apoi, din pîntecul de ceaţă şi fum al prăpastiei apăru o gigantică libelulă de aluminiu, cu ochi sferici de plexiglas, strălucind orbitor în soarele dimineţii. Era un elicopter. Se apropia de ei văzînd cu ochii. Matei auzi un zbîrnîit uşor în buzunarul vindiacului purtat de Cernea. Urmărind cu privirea elicopterul care se apropia, Cernea scoase un aparat de radioemisie-recepţie şi apăsă pe un buton.

— „Şoimuie“! Aici „Pescăruşul”… Aici „Pescăruşul”… răsună o voce groasă şi puternică în aparatul de radio pe fondul unui uruit de motor. Intră pe recepţie.

Cernea apăsă din nou pe buton şi, ridicînd aparatul de radio în dreptul gurii, spuse:

— Aici „Şoimul”… Am trecut pe recepţie. Te ascult, „Pescăruşule”.

Elicopterul, învăluit parcă în flăcările roşii ale unui incendiu declanşat la bord, zbura deasupra capetelor lor.

— Doi indivizi, ducînd o fată cu ei, se deplasează în direcţia exploatării miniere, în Valea Cerbului! răsună vocea pilotului în aparat.

— Te aud, „Pescăruşule”!… Sînt indivizii pe care-i căutăm… Continuă urmărirea.

— Toate căile de acces din masivul Pîcla se află sub observaţia noastră, răsună din nou vocea pilotului. Grupul operativ este gata să intre în acţiune. „Vulturul” vă cere să raportaţi situaţia…

— Raportează-i că în situaţia creată sînt nevoit să acţionez în continuare pe varianta Crook, spuse repede Cernea în aparat. Nu întreprindeţi nici o acţiune… Viaţa fetei este în pericol. Mă îndrept pe urmele celor doi spre Valea Cerbului….

— Am înţeles, „Şoimule”. Încheiat.

Elicopterul se pierdea, cu străluciri argintii printre piscurile negre ca de tuş ale munţilor.

După ce urmări cîteva clipe elicopterul ce se pierdea în depărtări, Matei se întoarse spre Cernea.

— Acum ştiu încotro se îndreaptă Ciclopul şi Rudy, spuse el. Nu spre exploatarea minieră… Spre mina părăsită. Se află acolo o cabană în paragină a vechilor mineri. Ciclopul o cunoaşte… A fost doar paznic de vînătoare pe aici.

— Poţi să mă duci acolo, băiete? Cunoşti locul?

— Desigur, răspunse băiatul. Într-o oră sîntem acolo.

După ce trecură puntea suspendată, ei se angajară pe o potecă ce cobora şerpuind pieziş, abrupt, spre adîncurile învăluite în ceţuri ale unei imense prăpăstii.

— Acolo jos începe Valea Cerbului. Ajungem îndată acolo, îi spuse băiatul lui Cernea, coborînd în salturi scurte poteca îngustă.

— Te cred, te cred, băiete, glumi Cernea, urmărindu-l

îndeaproape. Numai să n-alunec şi să ajung în zbor planat la cabana părăsită. Ar fi nostim ca Rudy şi Ciclopul să se trezească cu mine.

Dar pînă jos nu se întîmplă nimic. Valea Cerbului era o gigantică îngrămădire de stînci mohorîte şi sterpe. Nici o tufă de jnepi. Nici un fir de iarbă. O pădure nesfîrşită de siluete stranii, de piatră. Deodată, Matei se adăposti după o stîncă, făcîndu-i semn cu mîna lui Cernea să se apropie. Căpitanul sosi şi se ghemui lingă el.

— Priviţi! spuse băiatul, întinzînd braţul şi arătînd departe, sus, o clădire construită din bîrne groase de lemn, înnegrită de vreme, ce răsărea ca un schit, crescută parcă din peretele muntelui. Aceasta este cabana vechilor mineri.

Cernea înălţă uşor capul de după stîncă şi privi în direcţia arătată de Matei.

Intrarea în vechea mină, pe jumătate ruinată, se căsca în apropierea cabanei, printre siluetele frînte, prăbuşite ale unor mari jgheaburi de lemn şi a unei mici linii ferate, ruginită şi năpădită de bolovanii prăvăliţi din înălţimile muntelui. Deasupra cabanei, pe un cablu susţinut de înalţi stîlpi metalici, alunecau cu un huruit uşor nişte transportoare ale exploatării miniere. Răsăreau, pe neaşteptate, dintr-o mare de ceaţă ca să se piardă apoi unul după altul în adîncurile albastre-vineţii, parcă fără sfîrşit, ale văii.

În clipa aceea uşa cabanei se deschise şi Ciclopul apăru în prag, cu o crăticioară în mînă. Azvîrli nişte resturi de mîncare şi, bătînd un fel de tobă în fundul cratiţei, reintră în cabană trăgînd uşa după el.

— Rămîi aici, îi şopti Cernea lui Matei… Am să încerc să-i surprind pe Rudy şi pe Ciclop.

Băiatul clătină neîncrezător din cap.

— N-o să reuşiţi… De-acolo panta care urcă spre cabană se vede ca-n palmă. Ciclopul are un singur ochi, dar vede al dracului de bine cu el.

— Ştiu, băiete, ripostă simplu Cernea, scoţînd revolverul din tocul de piele şi ridicîndu-i piedica. Va trebui să risc… N-am încotro. O altă cale de a o salva pe Alina nu există.

Ochii băiatului străluceau ciudat.

— Ba există! spuse Matei făcînd un gest cu capul spre stîlpii metalici… Transportoarele!

Cernea îl privi uimit.

— Vrei să spui că se poate sări dintr-un transportor pe acoperişul cabanei?

Băiatul lăsă capul în piept.

— Nu se poate... Dar eu pot.

— Să admitem, spuse Cernea, continuînd să-l examineze cu aceeaşi uimire pe Matei. Să presupunem că ajungi pe acoperişul cabanei... Mai apoi ce se întîmplă?

Băiatul ridică brusc capul. Era speriat.

— Păi, ce să se întlmple? Dumneavoastră îi faceţi pe Rudy şi pe Ciclop să iasă afară, eu pătrund prin acoperiş, o eliberez pe Alina şi fug împreună cu ea.

Cernea păru să se gîndească cîteva clipe.

— Ideea nu e rea, băiete, spuse el într-un tîrziu. Dar crezi că vei reuşi?

— S-ar putea... Dacă prind la timp transportorul... încercăm?

— Încercăm, spuse cu hotărîre Cernea, plesnindu-l cu un gest prietenos cu palma peste umăr. Dă-i drumul! În clipa cînd sari, voi trage un foc de revolver.

Aplecat uşor, ca o umbră, Matei îl părăsi pe Cernea şi se îndreptă spre stîlpii metalici ai funicularului minier. Ajuns la piciorul unui stîlp, băiatul privi o clipă un transportor, care aluneca, uruind uşor, sus, în înălţimi, şi apoi, cu un salt brusc, se agăţă de una din barele scheletului metalic. Cu mişcări repezi şi simple ca de veveriţă, Matei se căţără din bară în bară spre înălţimile ameţitoare ale stîlpului metalic. Pe măsură ce prindea înălţime, vîntul şuiera din ce în ce mai puternic. Cu părul răvăşit, cu treningul fluturînd uşor în vînt, băiatul se opri în vîrful stîlpului în apropierea cablului de oţel. De aici, de sus, stîncile din vale păreau nişte cutii de chibrituri. Un transportor se apropia. Barele de fier ale stîlpului vibrau uşor. Trebuia să sară în văzduh şi să se prindă de marginea lui. Acum transportorul era aproape. Băiatul privea ştergîndu-şi fruntea îmbrobonită de sudoare cu mîneca treningului. Acum transportorul era aici, în faţa lui, huruind puternic. Matei se ghemui şi peste o clipă, desfăcîndu-se brusc, ca un arc, zbură de pe stîlp, cu mîinile întinse, spre cupa cenuşie de metal.

Simţi cum mîinile se încleştează de marginea rece de metal a vagonetului zburător. Reuşise. Trepidînd, huruind pe cabluri, transportorul îşi continua drumul coborînd spre cabană. Atîrnat

în mîini, pendulînd uşor asupra golului mişcător, Matei zărea de aici, de sus, sub el defilarea stîncilor tăcute şi mohorîte. Acoperişul de şindrilă al cabanei părăsite se apropia. Era un acoperiş cenuşiu, vechi, putrezit de vreme şi ploi, şfichiuit ici şi colo de sfîrcuri de muşchi verde. O ferestruică cu geamul spart îşi căsca gura de întuneric printre solzii cenuşii de lemn. Transportorul cobora mereu. O clipă băiatului i se păru că uriaşa cupă de metal va intra ca o torpilă în acoperiş. Se înşelase. Acoperişul cabanei se afla acum sub picioarele lui. Matei se lăsă să cadă. În clipa următoare, zbura rostogolindu-se pe panta înclinată. Se opri undeva aproape de marginea acoperişului, cu braţele larg desfăcute. Trepidînd, huruind pe cablu, transportorul îşi continuă drumul îndepărtîndu-se. Ridicîndu-se repede în genunchi, băiatul se întoarse spre stînca unde se afla adăpostit Cernea şi-i făcu semn cu mîna să nu tragă. Revolverul ridicat deasupra stîncii dispăru. Băiatul ascultă cîteva clipe nemişcat liniştea adîncă ce învăluia cabana. Apoi, siprijinindu-se în mîini, se căţără spre ferestruica ce ducea în podul clădirii. Prinzîndu-se de cercevelele prăfuite, băiatul îşi strecură trupul cu o mlădiere de şarpe printre colţii tăiaţi ai gemuleţului spart, lăsîndu-se să alunece încet, încet în pod. O beznă adîncă de nepătruns învăluia totul. Ici şi colo, în întuneric, răzbătea din cînd în cînd un fîşîit, o fugă ca de şopîrlă. Erau şobolani. Ştergîndu-şi de pe faţă cu palma o pînză de păianjen, Matei o porni orbecăind prin întuneric. Duşumeaua putredă pîrîia, scîrţîia la fiecare pas. Undeva, în fundul podului, o geană de lumină vibra în podea. Băiatul o porni într-acolo. Dedesubt, din cabană, nişte glasuri răzbăteau pînă la el. Ajuns deasupra spărturii largi ce se căsca în duşumeaua putrezită, Matei se întinse pe jos. La doi paşi sub el îi zări pe Rudy şi pe Ciclop. Alina stătea aşezată pe un butuc în faţa unui butoi de tablă ruginit şi întors cu fundul în sus. Pe fundul butoiului se zărea o foaie de hîrtie albă şi alături de ea un pix.

— Să scrii exact ce ţi-am spus! spunea Rudy, arătînd cu mîna spre hîrtia de pe butoi. Şi bagă-ţi minţile în cap, fetiţo... Am pierdut şi aşa destulă vreme cu tine.

— N-am să-i scriu mamei nimic! strigă mînioasă fata, sărind în picioare. Luaţi-vă hîrtia şi pixul de aici... Să vă fie limpede... Nu scriu nimic!

Ciclopul făcu un pas spre ea şi ridică braţul gata, gata să

lovească.

Rudy îi prinse mîna în aer.

— Nu-i nevoie s-o baţi, Ciclopule, rîse el cu cruzime… Avem aici nişte sfetnici care au s-o convingă. Şi adăugă rotindu-şi braţul de jur-împrejurul camerei. Sînt peste tot. Îi auzi cum ronţăie, fetiţo?

Fata îşi aruncă privirile speriate în jos.

— O să te lăsăm în tovărăşia lor, frumoaso, continuă pe acelaşi ton, plin de cruzime, Rudy. Sînt mari ca nişte pisici… La început o să apară unul, apoi doi, apoi zece. Şi adăugă tunînd: leag-o de mîini şi de picioare.

Ciclopul făcu un salt şi o înşfăcă. Scoţînd o sfoară subţire din buzunar şi legîndu-i strins mîinile şi picioarele, îi făcu vînt pe podea.

— Petrecere frumoasă, prinţeso!

— Noi coborîm, i se adresă liniştit Rudy fetei. Vom fi afară, în faţa cabanei… N-o să avem de aşteptat prea mult… Domnii de aici sînt flămînzi şi agresivi… Oricum, cînd te hotărăşti, strigă-ne.

Ciclopul şi Rudy dispărură din dreptul crăpăturii. Balamalele unei uşi ruginite scîrţîiră, urmate de pocnetul sec al unui zăvor greu. Paşii celor doi se pierdură treptat.

Matei se aplecă spre deschizătură.

— Alina…

Culcată pe spate, fata tresări puternic şi-şi înălţă privire spre tavan.

— Matei… tu eşti?

— Eu sînt, Alina. Stai liniştită, îi şopti băiatul. Cobor îndată la tine… Spune-mi, e o scară care urcă sus în pod?

Alina se zbătea încercînd zadarnic să-şi desfacă legăturile.

— Da, e aici o scară… Chiar în dreptul camerei în care mă aflu.

— Bine… Acum ştiu unde se află uşa care duce afară din pod. Aşteaptă-mă, vin.

Ridicîndu-se în picioare, Matei o porni prin podul învăluit în beznă. Deodată, mîinile îi întîlniră un perete. Se opri, pipăind ca un orb bîrnele jilave. Descoperi o uşă grosolană de scînduri, o împinse uşor. O scară de lemn, cu treptele pe alocuri rupte, cobora la primul etaj al cabanei. Băiatul coborî scara, trase zăvorul şi pătrunse în încăperea în care se afla Alina. Peste

cîteva clipe îngenunchia lîngă ea, îi desfăcea legăturile.

— Ce bine că ai sosit, Matei… Mi-era o frică grozavă, gemu fata căreia frînghia subţire îi intrase în carne. Cum de-ai ajuns aici? Pe unde ai venit?

— Pe acolo, pe unde o să şi fugim, Alina, răspunse repede Matei, continuînd să desfacă nodurile frînghiei. Deasupra cabanei trec transportoarele exploatării miniere… Ne urcăm într-unul dintre ele. Ceva mai la vale, aproape că ating un tăpşan. Sărim jos şi o ştergem.

Eliberată de frînghii, fata sări în picioare. Matei se repezi la fereastră şi privi afară. Jos, în faţa uşii cabanei, Rudy şl Ciclopul fumau aşezaţi pe doi bolovani.

— Ascultă-mă pe mine, şefule, spunea Ciclopul, povestea cu şobolanii este bună, dar nu ţine decît la noapte… Ziua se feresc de om. O să stăm mult şi bine aici. Şi în vremea asta, Vînătorul aşteaptă scrisoarea.

Rudy işi privi nervos ceasul-brăţară.

— Şi ce pot să fac, dobitocule?

Ciclopul rînji:

— Bătaia-i ruptă din rai… Lasă-mă să pun cureaua pe ea, şefule. Să vezi ce frumos o să cînte… Ca o privighetoare.

Rudy păru să ezite.

— Nici chiar aşa, Ciclopule, ce dracu… Să m-apuc să bat o fetiţă? Şi-apoi, domnul Holle, şeful nostru, lucrează cu mănuşi albe… Marfă contra marfă. Nu cred să-i placă o chestie de asta. Şi adăugă, făcînd un gest evaziv cu mîna în aer: dar dacă vrei numai s-o sperii, încearcă.

Ciclopul se ridică de pe bolovan, rezemă puşca de peretele cabanei şi-şi scoase cureaua de la pantaloni.

Sărind de la fereastră, Matei o prinse pe fată de mînă şi-i şopti la ureche…

— Fugi, fugi… Vine Ciclopul!

Peste o clipă zburau prin încăpere, căţărîndu-se cu repeziciune pe scara putredă care urca în pod. Ajunşi sus, străbătură în fugă podul, călăuziţi de micul pătrat de lumină ce se căsca în acoperiş. Deschizînd cerceveaua putrezită, Matei se strecură afară, ajutînd-o pe Alina să părăsească podul. Sprijinindu-se în mîini, urcară repede panta înclinată spre cablul de oţel ce trepida uşor deasupra cabanei. Apărînd din ceaţă, ca dintr-o mare de fum, transportoarele alunecau unul după altul

spre ei.

— Fii atentă, Alina, îi şopti repede Matei fetei. În clipa aceasta Ciclopul urcă scara. Trebuie să-l prindem pe primul… cînd o să măture acoperişul, sărim şi ne căţărăm în el. Ai înţeles?

— Bine, Matei, sînt gata, îi răspunse fata.

În clipa următoare, încremeneau amîndoi. Cu o smucitură scurtă, care se prelinse ca un vuiet surd de-a lungul cablurilor de oţel, transportoarele încremeniră în văzduh.

— S-a întîmplat ceva la staţie, bîigui Matei, întinzînd braţul şi arătînd spre transportoarele încremenite ca nişte umbre fumurii în ceaţă… Priveşte, Alina… S-au oprit!

Matei şi fata păreau pierduţi. Cernea înţelese că trebuie să acţioneze. Ieşi de după stîncă şi ridicînd revolverul deasupra capului trase un foc în aer. Sus, în faţa cabanei, Rudy se răsturnă fulgerător pe spate şi se adăposti după bolovanul de piatră cu pistolul în mînă, gata să tragă.

— Hei, Rudy, strigă Cernea, încercînd să cîştige timp. Nu trage! Vreau să stăm de vorbă.

— Cine eşti, strigă la rîndul său bănuitor Rudy, continuînd să păstreze aceeaşi poziţie.

— Sînt Red, agent al generalului Crook… Am venit să-ţi propun un tîrg, Rudy.

— Hei, şefule, auzi Rudy vocea Ciclopului prin uşa întredeschisă şi întunecoasă a cabanei. Ţine-l de vorbă… Este un chepeng aici şi un tunel care duce în vechea mină… Îi cad în spate cît ai zice peşte. Paşii furişaţi ai Ciclopului se îndepărtară.

— Un tîrg, ce fel de tîrg? făcu Rudy ridicîndu-se în picioare, în vreme ce un zîmbet ironic îi flutura pe buze.

— Aruncă pistolul şi apropie-te… îi propuse Cernea. Eu voi face la fel.

Rudy se prefăcu că se gîndeşte cîteva clipe.

— Bine, conveni el. Apucă revolverul de ţeavă şi înaintează. La al treilea pas aruncăm armele… Şi fără trucuri, Red. Oamenii mei sînt în cabană. Azvîrlindu-şi armele pe jos, cei doi se apropiară unul de celălalt. Acum se aflau faţă în faţă, privindu-se tăcuţi şi întunecaţi.

— Vorbeai de-un tîrg, mîrîi Rudy. Hai, dă-i drumul, domnule Red… Ce doreşte domnul general Crook? Cernea privi peste umărul lui Rudy, spre Matei şi Alina ce se aflau culcaţi pe

acoperiş în apropierea transportoarelor încremenite.

— Fata inginerului Mureşanu se află aici?

La rîndul său, Rudy privi peste umărul lui Cernea spre stîncile apropiate şi mute, de unde urma să apară Ciclopul.

— Să admitem, domnule Red.

— De prisos să trimiteţi scrisoarea fetei, spuse pe un ton sec Cernea... Am pus mîna pe Vînător şi pe Wolf... Băieţii mei îi păzesc la staţia meteorologică.

Rudy tresări şi îşi muşcă buzele.

— Crook se joacă cu focul... îşi vîră nasul în treburile lui Holle... Pariez că va rămîne fără el, domnule Red... Şi în definitiv ce doreşti?

— Scrisoarea fetei în schimbul vieţii lui Wolf şi a Vînătorului.

Rudy îşi aţinti din nou privirea spre stîncile mohorîte ce se înălţau la spatele lui Cernea.

— Îmi vorbeşti de Wolf şi de Vînător ca şi cum ar fi vorba despre tatăl şi fratele meu, continuă pe un ton ironic Rudy. Viaţa lor? Ce-mi pasă mie de viaţa lor?

Cernea fixă cu privirea uşor deznădăjduit transportoarele ce atîrnau inerte în apropierea cabanei.

— Nu-i vorba numai despre Wolf şi Vînător... Generalul Crook m-a rugat să te încredinţez că dolarii lui sînt tot atît de buni ca ai lui Holle... E dispus să plătească oricît pentru scrisoare.

Rudy tresări uşor. O umbră fumurie apăru pentru o clipă şi apoi dispăru fulgerător printre stînci. Era Ciclopul.

— Plăteşte oricît? rîse cu o veselie ciudată Rudy... Sînt convins, domnule Red... Sînt convins... Există însă un mic inconvenient.

— Care? întrebă simplu Cernea.

— Holle ştie că generalul Crook s-a lansat în cursa pentru scrisoare... Aşa că dolarii lui îmi vor ajunge exact ca să-mi cumpăr un sicriu de argint... îl crezi chiar atît de naiv pe Holle?

Răsărit de după o stîncă, cu puşca în mînă, Ciclopul se furişa spre Cernea.

— Eşti cam pripit, domnule Rudy, interveni Cernea, căutînd să cîştige timp. Vei primi de cel puţin zece ori mai mult de la Crook decît de la domnul Holle... Şi-apoi n-ai decît să ştergi putina. Lumea e mare.

Acum Ciclopul se înălţa ca o umbră la spatele lui Cernea. Rudy îl fixă întunecat pe cel din faţa sa.

— Lumea este mai mică decît crezi, domnule Red… Şi plină de surprize… Am o propunere mai bună să-ţi fac.

Ciclopul ridică puşca şi apropie încet ţeava armei de ceafa lui Cernea.

— De pildă? întrebă simplu Cernea.

— De pildă, continuă pe un ton rece şi tăios Rudy, viaţa dumitale în schimbul lui Wolf şi a Vînătorului.

Cernea îşi muşcă buzele. Continua să privească transportoarele încremenite pe cabluri.

— Pe ce te bazezi, domnule Rudy? întrebă el ironic. Pe pungaşul care stă la spatele meu cu un revolver sau o puşcă în mînă?

— Ai fler, domnule Red, izbucni într-un rîs vesel Rudy… Aşază-ţi mîinile pe ceafă… Şi nu mişca! Sînt cam pripit, da?

Cernea îşi răsuci uşor capul şi privi cu coada ochiului spre Ciclop.

— Unde l-ai mai descoperit şi pe ăsta? întrebă pe un ton glumeţ Cernea. La un concurs de frumuseţe?

— Gura! Şi mişcă spre cabană! tună Ciclopul împingîndu-l pe Cernea cu ţeava puştii în spate. O porniră toţi trei spre cabană. Rudy tocmai se aplecase să-şi ridice pistolul de jos, cînd, Ciclopul holbă ochii spre acoperiş şi strigă:

— Sînt pe acoperiş! Priveşte, fug!

Îndreptînd pistolul spre pieptul lui Cernea, Rudy privi spre acoperişul cabanei.

— Iar a apărut puştiul ăsta blestemat… Transportoarele! Aleargă! Dacă pornesc transportoarele, sîntem pierduţi!

Părăsindu-i pe cei doi, Ciclopul o porni într-o fugă nebună şi în curînd dispăru în cabană. Străbătu holul întunecat şi se avîntă pe scara de lemn sărind 2—3 trepte deodată. Ajuns sus, deschise uşa de scîndură a podului cu o lovitură de picior şi se repezi spre ferestruica ce vibra ca o lumină intensă şi albastră în întuneric. Ajuns lîngă ea, Ciclopul vîrî ţeava puştii prin geam şi prinzîndu-se cu mîna de-o traversă de lemn, se avîntă cu capul înainte afară din pod.

În clipa aceea, un vuiet prelung, urmat de un huruit puternic ajunse pînă la el. Transportoarele se puseseră în mişcare. Înjurînd de mama focului, Ciclopul se strecură pe acoperiş şi sări în picioare. Era prea tîrziu. Ghemuiţi, Matei şi Alina se aflau într-un transportor ce se îndepărta de cabană văzînd cu ochii.

— Opriţi! Opriţi! strigă prosteşte Ciclopul, căţărîndu-se în patru labe spre creasta acoperişului de şindrilă. Ajuns sus, privi spumegînd de furie în urma celor doi. Un alt vagonet de fier greu şi masiv mătura acoperişul.

— Nu-i lăsa să scape, urlă el dînd cu ochii de Matei şi Alina.

Cu revolverul în mînă, Rudy îşi aruncă o clipă privirea în urma Ciclopului care se îndepărta agăţat de transportor şi apoi întoarse capul spre Cernea, examinîndu-l cu atenţie.

— La urma urmelor, cine eşti dumneata, domnule Red?

Un zîmbet fin, ironic, flutură pe buzele căpitanului.

— Pentru cine cumpără sînt un agent al generalului Crook… Ţi-am mai spus doar… pentru cine întreabă, sînt căpitanul Cernea din serviciul de contraspionaj romîn… Haide, domnule Rudy… Aruncă revolverul. Jocul dumitale s-a isprăvit.

Rudy holbă ochii la el. Mîna în care ţinea revolverul îi tremura uşor.

— Jocul meu s-a sfîrşit?… Îţi arde de glumă, domnule Red.

— Ai înţeles bine, Rudy, continuă Cernea cu răceală în glas. Jocul dumitale s-a terminat… dar în schimb începe al nostru… N-ai nici o scăpare. Lucrătorii noştri au sosit… sînt aici, în jurul nostru, peste tot. Un rînjet de neîncredere flutură pe buzele lui Rudy.

— Ce vrea să însemne asta? Un bluf? O cacealma?

Cernea ridică mîna sus, deasupra capului.

— Nu mişca, şuieră Rudy aţintind revolverul spre pieptul lui. În clipa următoare încremeni. Siluetele unor bărbaţi se profilau printre stînci. Alb la faţă ca varul, Rudy lăsă să-i scape revolverul din mînă şi ridică încet, încet mîinile deasupra capului. Cernea se aplecă şi ridică arma.

— Dacă domnul Holle îşi vîră nasul în treburile noastre, măcar să le şi rezolve, continuă el pe acelaşi ton… Va trebui să-l convingem că generalul Crook i-a suflat prada de sub nas… Avem şi noi o mică stratagemă, adăugă privindu-l lung pe sub gene. Ne dai o mînă de ajutor în chestia asta, domnule Rudy… Nu-i aşa?

— Desigur, desigur, bîigui Rudy, ştergîndu-şi cu mîneca hainei fruntea îmbrobonită de sudoare.

În clipa aceea, un bărbat apăru dintre stînci şi se apropie în pas alergător de cei doi.

— Băiatul şi fata au scăpat, tovarăşe căpitan, i se adresă noul venit lui Cernea. Dar Ciclopul îi urmăreşte… Terenul este accidentat… Nu avem cum să ajungem la ei. Ce facem?

— Luaţi legătura prin radio cu elicopterul… Să survoleze linia

transportoarelor şi să le asigure paza.

Bărbatul îl apucă pe Rudy de braţ.

— Pot să-l iau pe arestat?

— Nu. Domnul Rudy va merge cu mine la staţia meteorologică... Dacă lui Wolf îi place comedia, măcar să-l învăţăm cum se joacă.

Transportorul în care se aflau Matei şi Alina cobora mereu trepidînd pe cablul gros de oţel. Cînd se apropia de stîncile ascuţite părînd gata să se sfărîme de ele, cînd îşi lua zborul, asemeni unei păsări cu aripile larg desfăcute, deasupra unor gigantice crăpături ce spintecau muntele pierzîndu-se în adîncuri de întuneric.

La o aruncătură de piatră în urma celor doi, agăţat de vagonet, ameninţîndu-i cu pumnul şi strigînd ceva ce se pierdea în vuietul înălţimilor, sosea Ciclopul.

Transportorul cobora mereu. Acum, în faţa lui Matei şi Alinei apăruse o pajişte verde, cu iarbă înaltă şi moale, ce unduia în valuri prelungi, albastre-argintii. Matei o prinse uşor pe fată de braţ.

— Fii gata, Alina, îi şopti el. Cum ajungem deasupra tăpşanului, sărim.

Alina îşi aruncă o clipă privirea speriată spre silueta neagră a Ciclopului ce se contura pe cerul albastru.

— Dar Ciclopul ne va ajunge în cîteva clipe, Matei, spuse ea.

Matei întinse braţul şi-i arătă o îngrămădire de stînci uriaşe ce se înălţau din ceaţă undeva, sus, în stînga pajiştei.

— Trebuie să ajungem la stîncile acelea... Ciclopul ne va pierde urma în ceaţă, adăugă ieşind din transportor şi agăţîndu-se de marginea lui. Numai de n-am da nas cu ursul acela ucigaş.

— Ursul acela care era să ne sfîşie? întrebă Alina neliniştită, părăsind vagonetul şi pregătindu-se să sară.

— Da, continuă Matei. Îşi are bîrlogul pe undeva, pe aici... printre stîncile astea.

Acum, iarba înaltă şi moale tălăzuia la doi, trei metri, sub picioarele lor.

— Sări, strigă băiatul şi în clipa următoare îşi dădu drumul în gol. Alina îl urmă. Căzură la pămînt rostogolindu-se în iarbă. Transportorul se îndepărtă prinzînd din nou înălţime.

Matei sări în picioare şi se repezi la fată, ajutînd-o să se ridice.

— Te-ai lovit?
— Nu.
— Atunci, fugi, vine Ciclopul!
Într-adevăr, vagonetul în care se afla Ciclopul cobora pieziş spre ei parcă alunecînd pe săniuş.
O luară la fugă spre stînci. Alergau, săreau prin valurile înalte ale ierbii ce le ajungea pînă la brîu. Ajunseră la o prăvălitură de bolovani şi de stînci sfărîmate. De aici începea urcuşul.
Gîfîind, sprijinindu-se cu mîinile cînd de pămînt, cînd de bolovanii din jur, Matei şi Alina urcară panta. Ajunşi sus, băiatul se opri în faţa giganticelor stînci ce fumegau în ceaţă şi ascultă încordat, cu urechile ciulite liniştea adîncă ce învăluia muntele.
— Ce s-a întîmplat, Matei? întrebă Alina, în vreme ce-şi trăgea răsuflarea. De ce ne-am oprit?
Ochii băiatului străluciră ciudat.
— Eu o iau înainte, spuse el încet… Tu să rămîi la cîţiva paşi în spatele meu. Fata privi nedumerită stîncile învăluite în ceaţă.
— De ce să rămîn în urmă? Ce se întîmplă aici?
Matei îşi muşcă buzele şi-şi aruncă privirea jos, în vale.
Ciclopul sărise la rîndul său din transportor şi acum alerga spre ei agitîndu-şi puşca deasupra capului.
— Sîntem prinşi între ciocan şi nicovală, Alina, spuse într-un tîrziu băiatul, cu aceeaşi strălucire ciudată în ochi.
— Ţi-e teamă că ursul acela este pe aici?
— Dacă nu este plecat, o să ne adulmece… Dar n-avem încotro… Urmează-mă.
Nici Matei şi nici Alina nu puteau vedea prin ceaţă cum sus, deasupra capetelor lor, o gigantică umbră fumurie cobora din vîrful unei stînci.
Cei doi porniră mai departe. Matei mergea în frunte deschizînd calea. Fata îl urma printre stînci orbecăind prin ceaţă şi strigînd din cînd în cînd.
— Matei… Matei!…
— Sînt aici… Sînt aici!… auzea ea mereu glasul băiatului pierdut undeva, în ceaţă, în faţa ei.
Deodată, Matei se opri. Cîteva pietricele albe se rostogoliră din înălţimi şi se pierdură la vale zburînd pe lîngă picioarele lui. Ajungîndu-l din urmă, fata se opri:
— Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea în şoaptă.

Matei duse degetul la buze.

— Este cineva aici, sus... Coboară spre noi...

— Ursul?

— S-ar putea.

În spatele lor, paşii Ciclopului bocăneau puternic în pămîntul stîncos. Se apropia. Ridicînd privirea, Alina îşi înăbuşi cu greu un ţipăt. Din caierele albe de ceaţă răsărea încet, încet, în faţa ei, o gigantică umbră fumurie.

Matei o prinse pe fată de mînă şi arătă spre vîrful unei stînci ce fumega în ceaţă, undeva aproape, deasupra capetelor lor.

— Repede, Alina... Sus pe stîncă! îi şopti el. Sîntem prinşi ca într-un cleşte.

O luară la fugă şi peste cîteva clipe se căţărau amîndoi prinzîndu-se cu mîinile de colţurile de piatră ascuţite şi tăioase spre înălţimile stîncii. Ajunşi sus, Matei se lungi pe jos, trăgînd-o pe fată lîngă el.

— Nu mişca!

Ciclopul se apropia. Prin molcoma învolburare a perdelelor albe de ceaţă se contura silueta cafenie, nemişcată a giganticului urs.

Cu puşca în mînă, ştergîndu-şi fruntea îmbrobonită de sudoare cu mîneca hainei şi înjurînd de mama focului, Ciclopul îşi făcu apariţia printre stînci. Acum se afla chiar la picioarele stîncii pe care stăteau cocoţaţi cei trei şi-şi arunca privirile de jur împrejur. Deodată, ridicînd capul dădu cu ochii de Alina. Fata îşi înăbuşi un ţipăt, astupîndu-şi gura cu palma. Ochiul verde şi sticlos ca de viperă al Ciclopului străluminǎ o clipă sub pleoapa lui roşie, căzută. Îndreptă încet ţeava puştii spre vîrful stîncii.

— Jos de acolo, jos de acolo! tună el, ducînd puşca la ochi. De data asta n-ai cum să-mi scapi, puştiule. S-a isprăvit cu tine!

Matei se trase înapoi de la marginea stîncii, făcîndu-i semn Alinei să îl urmeze.

— Vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea cu mine? Chicoti Ciclopul cu o veselie ciudată, dîndu-se la rîndul său cîţiva paşi înapoi ca să cîştige o perspectivă asupra stîncii. Coborîţi odată, altfel trag!

Stînca tăcea.

Retrăgîndu-se mereu, Ciclopul nu observase cum în spatele său creştea din ceaţă, cu fiecare pas pe care-l făcea, silueta gigantică şi păroasă a ursului ucigaş.

— Acum să vă văd, puişorilor! strigă el, ducînd din nou puşca

la ochi... Hai fetiţo, coboară! Tu mai înainte, puştiul la urmă... Am eu o socoteală cu el.

În clipa aceea, un mîrîit puternic răsună la spatele său. Ciclopul se întoarse fulgerător cu puşca în mînă. Cu botul larg deschis, arătîndu-şi colţii ascuţiţi şi înspăimîntători, ursul ucigaş stătea ridicat în două labe în faţa lui. Holbînd la namilă singurul ochi pe care-l avea, Ciclopul apăsă pe trăgaci. Bubuitura armei cutremură stîncile. Lovit în plin, ursul se rostogoli pe spate şi-apoi aşezîndu-se pe labele din spate încercă să-şi muşte rana care-i sîngera în piept. Dînd cu ochii de Ciclop, scoase un mîrîit puternic şi o porni în galop spre el. Ciclopul azvîrli puşca descărcată din mînă şi o luă la fugă. Matei şi Alina săriră în picioare pe stîncă. Cu părul vîlvoi, cu haina fluturînd în vînt, zburînd peste bolovani, Ciclopul trecu pe lîngă ei şi se pierdu într-o fugă nebună printre stînci. În urma lui galopa ursul.

— Să fugim! îi strigă Matei fetei, în vreme ce-şi dădea drumul din vîrful stîncii, prinzîndu-se cu colţii ascuţiţi de piatră... Ursul e rănit! Sfîşie tot ce-i iese în cale.

Alina tocmai se pregătea să-l urmezie, cînd se opri cu răsuflarea tăiată. Din adîncul stîncilor care fumegau în ceaţă, undeva, departe, răsună un strigăt de groază care nu mai avea nimic omenesc în el. Apoi o linişte adîncă, de piatră, învăluit din nou muntele. Alina privi înspăimîntată spre băiat.

— Matei...

Acesta ridică spre fată privirea lui cenuşie care i se păru Alinei strălucitoare şi rece ca oţelul.

— Ce doreşti?

Şi fără să aştepte răspunsul, începu să coboare. Alina bîigui ceva şi îşi dădu drumul, la rîndul ei, din vîrful stîncii. După ce părăsiră stînca, cei doi o porniră la vale. Coborau repede. În urma lor stîncile parcă îşi luau zborul în înălţimi, fîlfîindu-şi aripile albe de ceaţă. Se opriră străfulgeraţi de strălucirea orbitoare a soarelui. În faţa lor, jos, aproape, tălăzuia larg, în scînteieri verzi-albastre, punctate de roşul macilor, iarba înaltă a tăpşanului. Stîncile învăluite în ceaţă rămîneau în urmă.

Transportoarele urcau şi coborau trepidînd pe cablurile de oţel în strălucirea mată de aluminiu a stîlpilor metalici. Zumzetul unui motor răsună undeva în adîncurile văii. Era elicopterul pornit în căutarea lor. Gigantica libelulă se apropia strălucind în razele soarelui. Cei doi o porniră în întîmpinarea, ei, alergînd

prin iarba înaltă şi fluturînd mîinile deasupra capului. Pilotul elicopterului îi zărise. Descriind un cerc larg deasupra pajiştei, se opri în dreptul lor şi apoi începu să coboare pe verticală în vuietul asurzitor al elicei sale. Se aşeză încet-încet pe pămînt, în zbaterea furioasă a ierburilor înalte stîrnite parcă de o uriaşă furtună. Elicea aparatului se roti de cîteva ori în tusea zgomotoasă şi sacadată a motorului şi apoi încremeni. Uşa carlingei se deschise şi pilotul sări jos, îndreptîndu-se grăbit spre ei.

— Unde-i Ciclopul? îl întrebă acesta pe Matei, punîndu-i mîna pe umăr. Cum de aţi ajuns aici? Vă aşteptam la staţia de descărcare.

Băiatul întinse braţul şi arătă undeva, în sus, spre stîncile care fumegau în ceaţă.

— Ciclopul a tras într-un urs… A rămas acolo, sus, pentru totdeauna.

— Şi-a luat singur răsplata, spuse liniştit pilotul. O să trimitem să-l ridice… Să mergem. Căpitanul Cernea vă aşteaptă.

— Ne conduceţi la staţia meteorologică? se interesă Alina.

— Desigur, răspunse pilotul, invitîndu-i cu un gest să se urce în elicopter.

O porniră toţi trei spre aparat. Peste cîteva minute, prinzînd înălţime, elicopterul zbura deasupra văii.

— Priveşte, Matei! strigă Alina, privind în jos, cu nasul lipit de geamul de plexiglas al cabinei… Cabana părăsită a minerilor.

Băiatul se apropie şi privi peste umărul ei. O mică pată neagră se desena jos, departe, sub peretele muntelui, printre stîncile albe, calcinate.

— Da, e cabana minerilor, spuse încet Matei.

— Şi ce spaimă am mai tras cînd s-a oprit transportorul, rîse fata, dezvelindu-şi dinţii albi şi strălucitori. Ţi-aminteşti?

— Desigur, Alina.

Elicopterul prindea înălţime.

— Şi uite, colo, continuă fata, arătîndu-i lui Matei cu mîna nişte pereţi de stîncă abrupţi, verticali, ce defilau în stînga lor. Nu este acolo peştera liliecilor, din care am evadat împreună? O vezi?

— Desigur, Alina.

— Uite şi puntea suspendată, strigă din nou fata, îndreptînd mîna spre o dungă albă, de mărimea unui băţ de chibrit, ce se

întrezărea în umbra întunecată a unor gigantici pereţi de stîncă… Cîte n-am mai păţit noi doi şi aici… A fost grozav, Matei, nu-i aşa?

— Desigur, Alina.

În faţa lor, jos, departe, în vîrful stîncii înfloritoare, răsărea încet-încet silueta albă, de beton, a staţiei meteorologice.

— Uite şi staţia meteorologică! strigă cu veselie fata, dar în clipa următoare glasul ei se stinse, deveni o şoaptă. Privi neliniştită în ochii cenuşii ai băiatului.

— Matei, îl văd în faţa staţiei pe domnul Wolf stînd de vorbă cu Rudy… Cum o fi ajuns Rudy acolo? Şi ce s-o fi întîmplat cu tata?

Survolînd puntea suspendată, elicopterul trecu printre cei doi pereţi verticali de cremene şi apoi viră brusc, schimbîndu-şi direcţia spre Peştera liliecilor. Alina îl părăsi pe Matei şi străbătînd carlinga se apropie de pilot.

— Tovarăşe! strigă ea, ca să acopere vuietul motorului. Încotro zburaţi? Staţia meteorologică e în urma noastră.

Pilotul o linişti cu un gest şi apoi, făcînd semn cu mîna că începe să coboare, apăsă pe manşă. Elicopterul se îndreptă spre pămîmt.

Platoul stîncos şi pustiu, unde Mitică îl atacase pe domnul Erick, creştea văzînd cu ochii.

După ce părăsiră cabana minerilor, Cernea, însoţit de cîţiva colaboratori, şi ducîndu-l pe Rudy odată cu ei, urcară povîrnişul stîncos şi abrupt şi-n curînd ajunseră în apropierea staţiei meteorologice. Se adăpostiră la piciorul unei stînci uriaşe. Peste cîteva clipe Dumitraşcu îşi făcu apariţia din clădirea staţiei şi se apropie în pas alergător de ei.

— Am executat ceea ce mi-aţi ordonat prin radio, i se adresă el lui Cernea, gîfîind uşor. L-am închis pe inginerul Mureşanu în camera telegrafului, iar pe Wolf şi pe Vînător în dormitor.

— Sper că inginerul ne va scuza după ce va afla despre ce a fost vorba, spuse Cernea. Vrei să-mi dai revolverul, Dumitrascule?

Dumitraşcu scoase revolverul, pe care-l purta într-un toc de piele sub haină, şi-l înmînă căpitanului. Acesta scoase încărcătorul armei, goli gloanţele din el, după oare se întoarse spre Rudy, fixîndu-l cu un zîmbet, fin, ironic pe buze.

— Să recapitulăm, deci, domnule Rudy… Generalul Crook a recrutat acum trei luni la Veneţia, prin agenţii săi care colindă Europa, pe unul din turiştii noştri… Sîntem informaţi despre acest lucru, dar nu cunoaştem numele acestui proaspăt agent.

Rudy părea numai ochi şi urechi.

— Mi-aţi spus-o, domnule căpitan.

— Deci, dorim să aflăm acest nume, continuă Cernea, întinzîndu-i revolverul descărcat… Ştiţi ce aveţi de făcut, nu?

Rudy zîmbi acru.

— Am o memorie excelentă, domnule căpitan.

— Nădăjduiesc pentru dumneata să fie aşa… Vom asculta de aici convorbirea dumitale cu Wolf.

Unul din colaboratorii lui Cernea se apropie de Rudy şi îi vîrî în buzunarul hainei un aparat de radioemisie-recepţie. Cernea îl fixă pe Rudy cu o privire pătrunzătoare şi apoi spuse simplu:

— Hai, du-te, domnule Rudy.

Ieşind de după stîncă, Rudy se îndreptă spre staţia meteorologică. Pătrunzînd în sufragerie, se repezi la uşa dormitorului, o descuie şi intră în încăpere. Zărindu-l, domnul Erick se ridică vioi de pe marginea patului de campanie, pe care stătea aşezat. Vînătorul îl privea uimit pe Rudy, cu spatele rezemat de pervazul ferestrei.

— A, domnul Rudy! exclamă Erick. În sfîrşit… Dar cum ai ajuns aici? Unde este complicele lui Red, care ne păzea?

Rudy făcu feţe, feţe.

— L-am atacat prin surprindere, repetă el mecanic cele învăţate de Cernea… L-am doborît. Dar în ultima clipă agentul lui Crook a şters-o.

Un zîmbet lumină fata domnului Erick.

— Excelent, domnule Rudy, excelent! Ar fi meritat o lecţie mai aspră, dar să nu-l întrerupem din fuga sa… Ai scrisoarea fetei?

Rudy lăsă privirea în pămînt.

— Veşti proaste, domnule Wolf. Red ne-a luat prin surprindere la Cabana minerilor. L-a împuşcat pe Ciclop şi a pus mîna pe scrisoarea fetei.

Ochii domnului Eriek scînteiară.

— Şi unde e Red?

— La cabană, spuse Rudy, în vreme ce o sudoare rece îi strălucea pe frunte. O păzeşte pe fată.

— Scrisoarea este la el?

— Nu. A... predat-o unui individ, se bîlbîi Rudy. Cred că este vorba de un alt agent al lui Crook.

Erick îl fixă pe Rudy cu atenţie.

— Un tip mărunţel şi îndesat, cu vîrful mustăţilor afumate de fum de ţigară?

— Întocmai, domnule Wolf... întocmai, confirmă repede Rudy.

— Îl cunosc... I-am văzut fotografia la serviciul nostru de contrainformaţii, spuse sec domnul Erick, scoţînd repede o agendă din buzunar şi răsfoind-o. Crook l-a recrutat recent la Veneţia. Am pe undeva, pe aici, numele şi adresa lui.

Rudy îl privea cu o înfăţişare jalnică cum răsfoieşte carneţelul.

— Ah, iată-l! Am dat de el! exclamă domnul Erick, oprindu-se la o pagină... Agentul scumpului nostru aliat se numeşte Iacob şi locuieşte în Bucureşti, pe Str. Siliştei nr. 33... Memorează-ţi adresa.

Rudy aruncă o privire fugară spre buzunarul în care se afla aparatul de radio.

— Nici o grijă, domnule Wolf... A fost perfect înregistrată.

— Îi iei pe Vînător şi pleci îndată la Bucureşti, spuse pe un ton poruncitor Erick. Îl găseşti pe acest Iacob şi-i smulgi scrisoarea... La nevoie, lichidează-l!

— Am înţeles, domnule Wolf, spuse pe un ton servil Rudy. Pun mîna pe scrisoare şi o predau „Curierului”... Cînd părăsiţi Romînia?

— Cît se poate de repede, răspunse Erick. Şi acum, la treabă, domnule Rudy... La treabă!

Peste cîteva clipe Rudy, însoţit de Vînător, părăsea staţia meteorologică, îndreptîndu-se amîndoi spre stînci. Pesemne că Rudy îl prevenise pe Vînător că picaseră într-o cursă fără de ieşire, pentru că, dînd cu ochii de Cernea, Vînătorul ridică repede mîinile deasupra capului.

— Poţi lăsa mîinile jos, Vînătorule! îi spuse Cernea, luînd revolverul din mîna lui Rudy. Misiunea pe care v-a încredinţat-o Wolf este clară... Executaţi-o!

Cei doi spioni îl priveau cu gura căscată.

— Aţi auzit, bine, domnilor, continuă Cernea. Plecaţi la Bucureşti şi vă comportaţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat...

Vrem să-l cunoaştem şi noi pe „Curier”. Hai, daţi-i drumul!

Mergînd o bună bucată de drum cu spatele înainte, poticnindu-se de fiecare bolovan, Rudy şi Vînătorul se îndepărtară de Cernea şi apoi, întoroîndu-se amîndoi ca la o comandă, o porniră spre puntea suspendată.

Dar abia trecură puntea, cînd de după o stîncă apărură patru vînători.

— Ia te uită, spuse glumeţ unul dintre ei, dînd cu ochii de Vînător. Un coleg de-al nostru singur, singurel prin pustietăţile astea… Mergeţi cumva spre oraş?

— Da, bîigui Vînătorul, într-acolo mergem.

— Să vezi coincidenţă, spuse pe acelaşi ton glumeţ celălalt. Şi noi tot la oraş. Ne permiteţi să vă însoţim, nu?

— Cu plăcere, bîigui din nou Vînătorul.

Rudy, care înţelesese că vînătorii erau trimişi de Cernea, tăcea.

— Plăcerea e de partea noastră, continuă celălalt, făcîndu-le semn celorlalţi să-i încadreze. După dumneavoastră, domnilor… După dumneavoastră.

În curînd micul grup se îndepărtă şi dispăru în labirintul cenuşiu de stînci ce cobora la vale.

Tocmai în clipa aceea, conduşi de pilotul elicopterului, Matei şi Alina se întîlneau cu Cernea.

— Ce face tata? îl întrebă Alina, repezindu-se nerăbdătoare spre el.

— Este bine şi sănătos, Alina, rîse Cernea. L-am închis în camera telegrafului. Dar cred că simpaticul domn Erick l-a eliberat…

Alina răsuflă uşurată.

— Misiunea noastră aici s-a încheiat, spuse Cernea, după ce Matei îi povesti toate peripeţiile prin care trecuseră. Dar am o rugăminte… Domnul Erick nu e un turist nevinovat cum vrea să pară. Deocamdată îl lăsăm să creadă că e liber. Vrem să aflăm care-i misiunea lui aici. Nu cumva chiar el e Curierul? Aşa că e mai bine să nu ştie ce s-a întîmplat aici.

— Bineînţeles, răspunseră în cor cei doi.

Cernea se apropie de băiat şi-i strînse mîna.

— Îţi mulţumim, Matei, pentru curajul şi bărbăţia ta… Le-ai dat o lecţie românească agenţilor străini… încă o dată, mulţumesc, Matei!

Băiatul fixă asupra lui Cernea privirea lui stranie şi cenuşie şi adăugă simplu:

— M-am descurcat şi eu cum am putut.

Peste cîteva clipe, despărţindu-se de Cernea, Matei şi Alina zburau spre staţia meteorologică ce strălucea ca un bulgăre alb, orbitor în soare.

Pătrunzînd în clădirea staţiei meteorologice, Matei şi Alina rămaseră o clipă descumpăniţi. Uşa dormitorului era larg deschisă. Încăperea era goală. O linişte ciudată învăluia clădirea.

— Ce se întîmplă aici? Unde este tata? întrebă neliniştită Alina. Ce s-a făcut cu domnul Erick?

— Cred că sînt în camera telegrafului, îi şopti băiatul, făcîndu-i semn să-l urmeze.

Părăsind sufrageria, străbătură aproape în fugă culoarul mohorît şi pustiu. Camera în care se afla telegraful era încuiată. Matei răsuci încet oheia în broască. Inima Alinei bătea cu putere. Băiatul apăsă pe clanţă şi împinse uşa. Rezemaţi cu spatele de masă, în apropierea aparatului telegrafic, Mureşanu îi privi o clipă uimit şi apoi o bucurie fără de margini îi lumină faţa.

— Alina!

— Am sosit, tată! strigă cu veselie Alina, avîntîndu-se în zbor spre el.

Inginerul o prinse în braţe şi rămase cîteva clipe nemişcat, ţinînd-o cuibărită pe fată la pieptul său.

— S-a sfîrşit totul, îi şopti Alina. Am scăpat de Ciclop, de Rudy şi de Vînător.

— Cum aşa? făcu nedumerit Mureşanu, unde sînt? Ce s-a întîmplat cu ei?

Fata se desprinse din braţele inginerului şi rîse cu poftă, ducîndu-şi apoi degetul la buze.

— Am să-ţi povestesc totul după ce ne despărţim de domnul Erick... Dar pînă atunci... Strict secret.

Mureşanu îşi aruncă privirea spre Matei.

— Apropo de domnul Erick, l-aţi eliberat din dormitor?

Băiatul ridică uşor din umeri:

— Dormitorul este gol. Credeam că domnul Erick se află aici.

Inginerul rîse amuzat.

— Încep să înţeleg... Irlandezul a ajuns la concluzia că excursia asta nu-i prieşte şi a luat-o la sănătoasa... Cred că în

clipa aceasta aleargă spre oraş de-i scapără călcîiele.

Matei şi Alina se priviră lung pe sub gene.

— Nu, tată, spuse zîmbind Alina, dacă domnul Erick a şters-o pot să-ţi spun despre ce este vorba… Aleargă spre oraş pentru că nu i-a reuşit excursia.

Mureşanu o privi mirat.

— Nu i-a reuşit excursia? Ce vrei să spui?

— Nu-l cheamă Erick, ci Wolf, continuă amuzată Alina… El era şeful lui Rudy, al Vînătorului şi al Ciclopului…

Inginerul înmărmurise.

— Cu neputinţă!… El era… Nu se poate… Simpaticul domn

Erick?

În clipa aceea, aparatul telegrafic începu să ţăcăne într-un ritm vioi.

— Ti-ti-ta-ta-ta-ti-ti-ta-ta-ta.

— Este indicativul tatii! strigă Matei, repezindu-se la aparat şi apăsînd de cîteva ori pe manipulator. Apoi se opri. Aparatul telegrafic începu să ţăcăne din nou. Banda îngustă de hîrtie se desfăşura în serpentine albe sub privirile uşor neliniştite ale inginerului şi Alinei.

În sfîrşit, aparatul telegrafic tăcu. Matei desfăşură banda şi citi cu voce tare: „… Am fast informat de cele petrecute la staţie. Stop. Nenea Avram o să întîrzie. Are încurcături cu obţinerea pieselor de schimb. Asigură transmiterea regulată a telegramelor sinoptice. Sosesc diseară. Stop. Comunică inginerului Mureşanu că soţia lui soseşte mîine dimineaţă la aeroportul Otopeni, cu un avion al companiei Swissair. Stop. Tata.“

— Soseşte mama! exclamă bucuroasă Alina.

Mureşanu păru să se gîndească o clipă.

— În cazul acesta trebuie să întrerupem excursia şi să plecăm imediat la Bucureşti, spuse el, şi adăugă, întorcîndu-se spre Matei: Ne ajuţi ca să ajungem la poteca marcată?

— Desigur, răspunse uşor încurcat băiatul. V-aş conduce şi pînă la oraş, dar trebuie să mă întorc cît mai repede… Pînă la ora 10 am de citit aparatele meteorologice şi de transmis prima telegramă sinoptică.

Peste un sfert de ceas, părăsind staţia meteorologică, cei trei înaintau spre puntea suspendată. Alina şi Matei păşeau tăcuţi, îngînduraţi, unul lîngă celălalt. Din cînd în cînd fata îşi arunca privirea peste umăr, spre mica clădire albă de beton ce se estompa încet, încet, în ceaţa aurie a dimineţii.

— Cînd vii la Bucureşti? îl întrebă deodată fata, întorcînd capul spre Matei.

Băiatul ridică din umeri continuînd să păşească alături de ea.

— Cine ştie?…

— Iarna locuieşti tot aici?

— Nu, cobor la oraş, la şcoală. Sînt intern.

— Păcat. Aş fi făcut cu mama şi cu tata o excursie pînă aici, ca să te văd.

— Oricum, n-ai fi putut să ajungi la staţie… Iarna sînt viscole

puternice pe aici şi avalanşele de zăpadă mătură munţii… Poate vara viitoare.

— Pînă atunci ai să-mi scrii?

— Nu cred.

— De ce?

— Nu-mi place să scriu scrisori. Nu sînt fată.

Ea îi aruncă o privire plină de duioşie.

— Matei, crede-mă, îmi pare rău că te las singur aici.

Băiatul privea drept în faţa lui.

— Nu-ţi face griji. Am destul de lucru la staţia meteorologică.

Străbătură puntea suspendată, sfîşiind parcă dantele de lumină ce se legănau deasupra abisului.

— Îmi pare rău că plec fără să-mi iau rămas bun de la Mitică, spuse fata… Este un urs tare cumsecade… Să ai grijă de el, Matei… Să-l păzeşti de vînătorii oare-l caută, îmi promiţi?

— Ţi-am mai spus, răspunse băiatul, făcînd un gest nedefinit cu mîna. Nu s-a născut încă vînătorul care să-l împuşte pe Mitică… Dar să-ncerc să-l chem. Dacă se află pe aici, o să mă audă.

Băiatul duse două degete la gură şi scoase cîteva fluierături lungi şi ascuţite. Ele se pierdură printre stînci în ecouri din ce în ce mai subţiri şi mai îndepărtate. Aşteptară o vreme. Dar stîncile rămaseră tăcute. Micul grup se puse în mişcare, şi străbătînd labirintul de stînci, se opri în apropierea peşterii liliecilor.

— Priveşte, tată! strigă bucuroasă Alina, întinzînd braţul şi arătînd spre o stîncă răsturnată pe care se afla desenată o săgeată albastră… Săgeata albastră… Totul a început aici, ţi-aminteşti?

Inginerul privi lung spre Matei.

— Şi se pare că totul se va sfîrşi aici… Trebuie să te întorci, Matei, nu-i aşa?

Băiatul arătă cu capul spre înălţimile ameţitoare ale giganţilor pereţi de stîncă ce se pierdeau încet, încet, în ceţuri albastre-viorii.

— Da. Mitică a sosit. E acolo sus, mă aşteaptă…

Alina ridică privirea spre înălţimi. Undeva, departe, sus, în virful unei stînci, pe cerul de-un albastru diafan, se contura silueta neagră, ca de cărbune, a giganticului urs.

— Rămîi cu bine, Mitică. Cu bine, prietene! strigă fata fluturîndu-şi mîna deasupra capului… Pe vara viitoare!

Mureşanu o prinse uşor de mînă.

— Să mergem, Alina.

Fata coborî privirea şi se răsuci neliniştită în jurul ei.

— Tată… Unde-i Matei? strigă ea. Unde-i Matei, tată? Mureşanu tăcea. O linişte adîncă învăluia stîncile şi gura peşterii. Sus, în înălţimile ce se pierdeau prin ceţurile cu reflexe viorii, asemeni unor coloane infinite, răsuna un fîlfîit îndepărtat şi spart ca un zbor de vulturi nevăzuţi.

Lector: PASSIONARIA STOICESCU-IVANOV
Tehnoredactor: AURICA IORDACHE

Bun de tipar: 29. III.1985
Apărut: 1985.
Data ediţiilor anteroare 1979.
Coli de tipar 8.

Întreprinderea poligrafică „Oltenia” Craiova
Str. Mihai Viteazul, nr 4
Comanda ar. 80

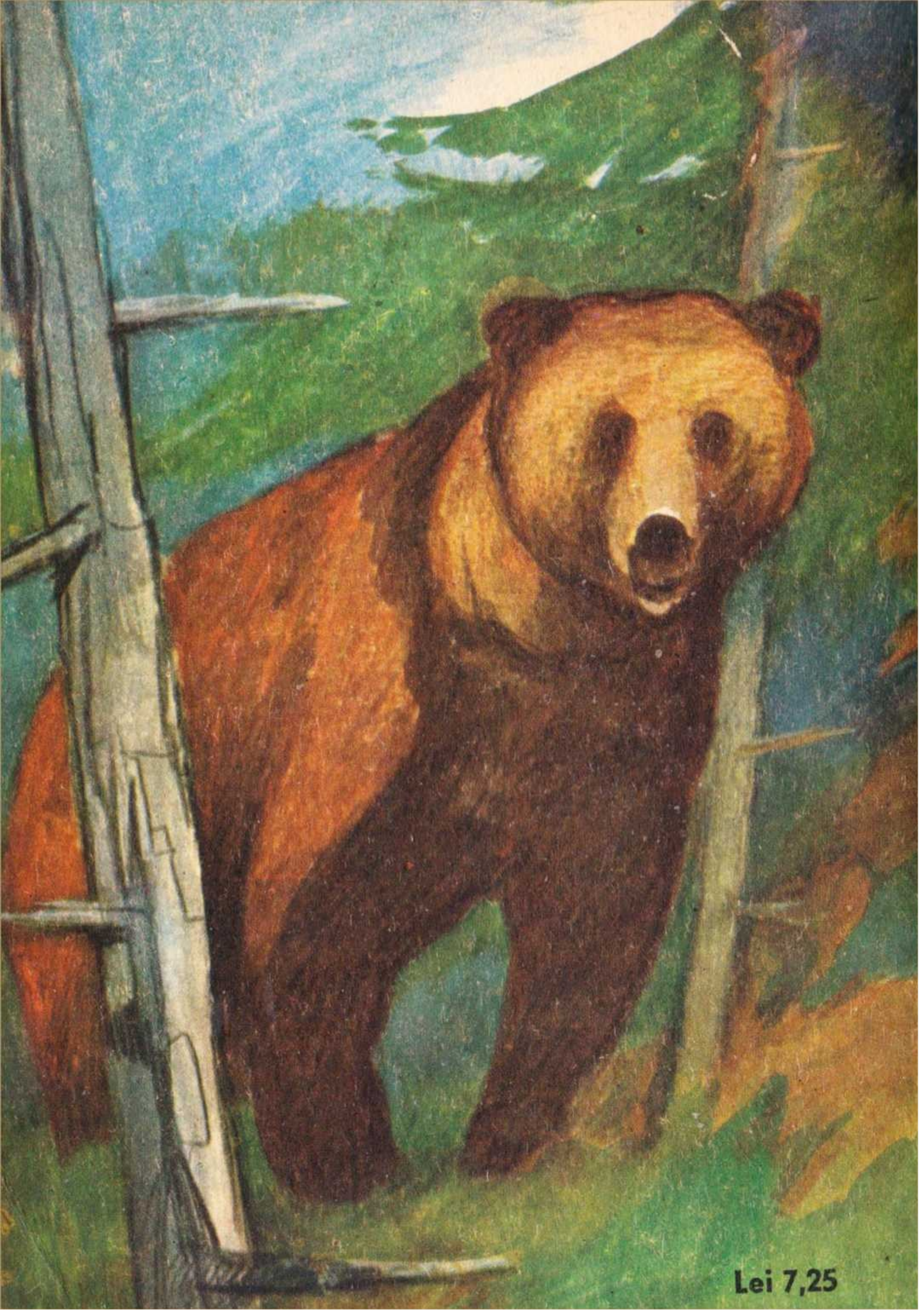

Lei 7,25